

VÝLET

PH 1996

I. SETKÁNÍ

V malé čekárně nádraží v Antibes studoval odjezdy vlaků do Nice. Vlastně to ani žádné nádraží nebylo, jen taková lepší zastávka na frekventované trati z Marseille do Ventimiglie, ale tady, kde koleje vedou jen pár metrů od pláží Riviéry, měla i malá zastávka svou výpravní budovu, kde kromě bufetu byla dokonce i směnárna.

Příměstský vláček měl jet až za necelých čtyřicet minut a tak si v bufetu koupil malou obloženou žemli a plechovku Spritu. Vyšel ven a na malém, perfektně vyasfaltovaném parkovišti se usadil na pružované zábradlí, sežvýkal těch několik soust a zapol je teplou, nasládlou limonádou z plechovky.

Podíval se na digitální hodiny nad vchodem do nádraží a protože měl ještě čas, tak prošel úzkou uličkou, která se svažovala dolů k přístavišti. Přeběhl silnici s poměrně hustým provozem a posadil se na okraj betonového monstra, které se tvářilo být jakýmsi grandiózním květináčem. Před sebou měl ozdobenou bránu s nápisem „INTERNATIONAL SPORTING CLUB D'ANTIBES“.

V malé, uměle vytvořené zátoce se tísnily u několika dlouhých mol stovky nejrůznějších plavidel; od titěrných rezivějících rybářských kutrů až po vyleštěné sportovní jachty.

Věděl však, že v této přední části maríny kotví jen takový lodní plebs, skutečně luxusní velké jachty mají svá chráněná místa v další části, těsně za vlnolamem, který je ochraňuje před nepohodou otevřeného moře.

Napadlo ho, že vlastně nemá kam spěchat, vlaků do Nice pojedou do večera ještě hodně. Pomalu se vydal po pravé straně přístaviště a opustil silnici, která se stočila ještě více doprava a mizela v bráně staříčkových městských hradeb. Šel těsně při kraji vybetonovaného břehu zátoky, proplétal se mezi klobouky betonových pacholat a spleť vyvazovacích lan. Prošel branou, kterou jen do půlky přehrazovala spuštěná závora. Hlídač, střežící vchod do této exklusivnější části antibesského jachtklubu, jevil zájem jen o přijíždějící vozidla, pěší mu zřejmě byli zcela lhostejní.

Zde už nebyl takový nával, jako v přední části přístaviště, kde se lodě tísnily namačkané jedna na druhou. Velké mezery mezi uvázanými jachtami napovídaly, že pobyt u tohoto mola bude finančně dostupný jen pro opravdu majetné. Zakotvené jachty byly velké, perfektně vybavené lodě, schopné překonávat jakoukoliv nepohodu na moři či oceánu. Všechny byly vyvázány záďí k molu, vstupní můstky byly hlídány kamerami a nezřídka i perfektně oblečenými hlídači.

Po schůdcích vystoupil na hřeben cihlové zdi, která chránila přístav a končila až u jeho výjezdu malým, dávno opuštěným majákem. Po levé straně měl přístav jako na dlani, vpravo velké balvany a betonové kvádry, navršené až téměř k vrcholku zdi; ty tvořily vlastní vlnolam.

Pomalou postupoval po vrcholu zdi a vzdoroval náporům větru, který z otevřeného moře hnal asi dvoumetrové vlny, rozbíjející se o těleso vlnolamu. Občas ho pokropila studená, jemná vodní tříšť, ale bylo to docela příjemné, nápory větru byly teplé a přinášely slanou vůni moře. Na konci mola vyšplhal až k úpatí malého majáku a pohodlně se usadil na jednom z mnoha velkých balvanů.

Na to, že teprve končil duben, bylo i na Riviéru velmi teplo. Odpolední slunce nádherně nasvítlo zasněžené vrcholky Alp, které se v průzračně čistém vzduchu zdály být na dosah ruky. Sytá modř mořské hladiny, oblouk pobřeží s Nice a vzdálenějším Monte Carlem, to vše svěže zdobené horskými velikány v pozadí. Přímo z místa kde seděl by mohl vyrobit

pohlednici, která by kýčovitostí předčila většinu těch, které nabízí místní stánkaři.

Nacpal jednu ze svých dýmek. Po několikerém zapálení a přidusání, kdy uvěřil že tabák už opravdu řádně doutná, opřel hlavu o popraskané cihly a pomaloučku pobafával, zatímco dlaní chránil hlavičku dýmky před poryvy větru.

Dodatečně si uvědomil, že žádná z těch velkých jachet, které před chvílí míjel, neměla na zádi francouzskou vlajku. Viděl několik britských, jednu hvězdnatou USA a potom už samé exotičtější – Spojené emiráty, Kuvajt, Libanon, Brazílie a pár, které vůbec neznal. V duchu se pousmál – také pravidelní hosté, kterým se zamlouvá zdejší příjemné jarní klima; jenomže se sem nekodracají vlakem tak jako on, už několik let, vždy začátkem jara. Jako na potvrzení jeho myšlenek se objevil nízko nad pevninou štíhlý trup stříbrného tryskáče, který šel na přistání na letiště kousek od Nice. Jeho hukot se smísil se zvukem odjíždějícího vlaku, který mu připomněl, že by se mohl pomalu zvedat, aby nezmeškal další spoj.

Rukou oprášil písek který ulpěl na džínách, natáhl na sebe krátkou koženou bundu a pro návrat zvolil schůdnější cestu spodem, po molu. Svižným tempem prošel kolem nablýskaných superjachet a teprve, když prošel branou do předního přístaviště, tak zvolnil a občas se u některé vyvázané loď zastavil, aby si lépe prohlédl detaily.

Chvíli postál u malé, asi 9 metrů dlouhé jachty, která se od ostatních výrazně odlišovala svým nátěrem. Standardní bělobu vystřídala velmi tmavá modř; vlastně na první pohled ta loď vypadala jako černá. Na štíhlé přídi bylo tučnými, bílými písmeny napsáno její jméno – BELLA II. Nízký silný stěžeň, na ráhnu smotaná hlavní plachta a na předním stěhu srolovaná kosatka. Kajutová nástavba byla nízká, ale vzhledem k baculatému tvaru Belly se dalo soudit, že uvnitř je kajuta dost prostorná. Kromě tmavého zbarvení to nebyla nijak zvláštní loď, v blízkém okolí bylo několik větších a podstatně bohatěji vybavenějších, ale přesto ho na ni něco upoutalo, něco, co ho nutilo, aby na ni zíral déle, aby se pokusil pojmenovat důvod, proč získala jeho sympatie.

Po chvíli si všiml že není opuštěná, v kajutě se někdo pohyboval. S provinilým pocitem, že na loď zíral až moc dlouho, se vydal dál. Vítr, který dosud přicházel přímo od moře se stočil, začal foukat podél pobřeží a zdálo se mu, že se i ochladil. Předběhl ho malý, hnědočerný psík, jehož kudrnatý kožich budil dojem, že je čerstvě naondulovaný, ale byl to zřejmě jen jeden z přístavního inventáře hafanů. Pokud by se chtěl pochlubit nějakou rasou, musel by jich vyjmenovat několik.

Posadil se na betonové pachole a z malého tlumoku vytáhl lehký pulovr; rozepnutou bundou už cítil chlad přicházejícího podvečera. Pes, který očichával svazek lan hezký kus před ním, se několikrát ohlédl a potom, se vztyčeným čenichem, se začal pomalu vracet. Opatrně se přibližoval a těkající černá kulička jeho čumáku nasvědčovala, že má zájem o pootvěřený tlumok.

„Ty jsi podařený piškuntálek,“ přátelsky se na psa usmál, „Určitě víš o těch dvou čokoládách, že jo?“

Psík mírně zavrtěl ohonem a přesto, že udržoval bezpečný odstup, budil dojem, že se také usmívá. Muž vytáhl z batůžku malou tabulku mléčné čokolády. Když začal trhat papírový obal, pes udělal několik nerozhodných kroků k němu.

„Pojď sem, pojď, neboj se,“ ulomil několik čtverečků a s přehnaným mlaskáním jeden pomalu rozkousal.

„Chceš? Na, vem si!“

V napřážené ruce nabízel psovi pamlsek. Opatrně, připravený uskočit, pes pomalu postupoval k čokoládě. S nataženým krkem po ní rychle chňapl a dobrotu hned sežvýkal.

„Kamaráde, už vidím, že na mě moc nezůstane.“

Když si psík bral další kousky, tak opatrně přistupoval stále blíže a nakonec si sedl těsně u mužových nohou. Ten na závěr vysypal z prázdného staniolu pár posledních drobečků na dlaň a psíkovi nabídl. Pes horkým, růžovým jazykem dlaň pečlivě olízal a milostivě se nechal podrbat pod bradou.

„Tak co bafane, jak se jmenuješ? Asi ti budu říkat Piškuntálek.“

„Piškuntálek – to už jsem teda dlouho neslyšel, ale ten pes není Piškuntálek, jmenuje se Čiko.“

Muž se užasle otočil po hlasu. Ne že by snad čeština byla v těchto končinách až tak moc exotická, ale překvapení to bylo.

Čikův pán rozhodně nebyl žádný turista. Mladík sotva dvacetiletý, drobné postavy, světlé vlasy ostříhané hodně nakrátko, opálený obličej. Modré oči hleděly zvědavě a přátelsky. Šedivá mikina s krátkými rukávy. Svalnaté paže přecházející v útlá zápěstí, džíny tak ošoupané, že budily dojem spíš pracovního oděvu, stejně jako promaštěné tenisky.

Čiko zatím přeběhl k pánovi, sedl si vedle něj a tvářil se trochu provinile.

„Vy mě ho moc zmlsáte, je zvyklý žrát syrové ryby a ne čokoládu.“ Chlapec přisedl k pejskovi a hladil ho po hlavě.

„Tak vidíte, já bych si dal s chutí nějakou mořskou rybu a zatím svačím čokoládu.“ – zasmál se muž a podával chlapci ruku:

„Jmenuji se Dan.“

Hoch se postavil, stiskl nabízenou pravici a podíval se muži do očí: „Petr.“

Krátkou, rozpačitou pauzu přerušil Dan:

„Ten váš Čiko je taky Čech?“

„Ale ne, ten se tady toulal po přístavu, mám ho na lodi teprve pár týdnů. A nevykejte mi, nejsu na to zvyklý.“

Dan se pousmál: „Tak dobře, ale ty mě taky ne, jo?“

Petr se zaváháním přikývl.

„Vy ... Ty jsi tady jen tak na výletě, turista?“

„No jo, jen na pár dnů, uspíšit jaro, u nás je ještě sibérie. Ale že v antibesské maríně narazím na českého majitele jachty, to by mě ani ve snu nenapadlo.“

Petr se zasmál – „Majitel jachty? Copak na to vypadám?“

Teatrálně si prohlížel své oblečení, prsty se pokusil sepnout prasklou nohavici nad kolenem.

„Ta loď mi tyká, jen když jde o pucování.“

„Aha, takže jsi tady něco jako gastarbeitr?“

Petr se zaváháním přikývl.

„Tak nějak. Ty jsi tady s nějakým zájezdem? Kolik máš času? Jestli nespěcháš, tak tě můžu pozvat ochutnat nějakou tu mořskou žoužel.“

„Nespěchám nikam, jsem tady sólo, vlakem. Přemýšlel jsem před chvílí, jestli mám večer přejet nočním rychlíkem do Paříže, anebo tady někde přespat a zítra se ještě podívat do Marseille.“

Dan chvíli studoval složený papír, který vytáhl z bundy.

„Ten pařížský rychlík odjíždí z Nice v 18.18, ráno je v na Gare de Lyon v 6.24. To bych ale už teď musel vyrazit, abych si stihl v Nice ještě vyzvednout bágl v úschovně. Anebo...“

„Anebo se můžeš vyspat u mě na lodi a ráno pokračovat třeba do Tramtárie.“

„A to by šlo?“

„To víš, že jo, majitel se vrátí až koncem příštího týdne, takže teď jsou na lodi svým pánem.“

„A co když se vrátí dřív, nebude mela?“

„Kdepak, my jsme vlastně spíš takoví kamarádi. Však pojď, prohlédneš si loď, uděláme něco na baštu, pak můžeme skočit na lahvičku červeného a já ti to všechno povykládám.“

Dan moc nepřemýšlel – „Tak jo, to mě docela láká, díky.“

Petr ho vedl zpátky a k Tomášovu údivu se zastavil u stání, kde kotvila Bella II.

„Jak se ti líbí naše krasavice? Tys tady před chvílí okouněl, vid’?“

Dan mlčky přikývl. Pořád měl pocit, že tahle tmavá loď má v sobě jakýsi půvab, který ostatním jachtám v okolí schází.

Čiko bez váhání přeběhl po lávce na zád’ lodi a Petr ho následoval.

„Pojď dál.“ Odemkl dveře do kajuty, aby si tam host mohl uložit své malé zavazadlo. Dan ale zůstal na palubě a zvědavě okukoval detaily zařízení lodi. Na malém řídicím stanovišti bylo jen několik nejn nutnějších měřících přístrojů a ovládání motoru.

Této části vévodilo velké kormidelní kolo, které původně zřejmě patřilo hodně větší lodi. Vyřezávané ornamenty na

obvodovém dřevěném věnci, stejně jako patina mosazného kování napovídaly, že se jedná o starožitný kus.

Nejenom paluba, ale celá loď se skvěla až neskutečnou čistotou.

„Můžu dopředu?“ Petr přikývl, Dan si zul boty a přidržuje se bočních stěhů, přešel na příď. Loď, která se ze břehu zdála být baculatá, ve své přední části zeštíhlela. Nezvykle úzká příď budila dojem, že si dokáže razit cestu vlnami i ve značné nepohodě. Napnuté lano, které udržovalo loď v patřičném odstupu od hrany mola, mizelo ve vodě přístavního bazénu.

Vrátil se na zadní palubu. Kromě řídicího stanoviště zde už byl jen rozkládací stolek se třemi židličkami – takový spíš zahradní nábytek. Pod otevřeným příklopem vestavěného úložního prostoru Dan zahlédl množství nejrůznějšího rybářského nářadí.

Úzkým vchodem sestoupil po příkrých schůdcích do kajuty. Hned vpravo byl úsporně zařízený kuchyňský kout; Petr právě z lednice vytahoval sáčky s chlazenými rybami.

„Chvíli to bude trvat a nemám rád, když mi někdo při kuchtění kouká přes rameno. Udělej si tady pohodlí, kdybys chtěl, tak zde máme i sprchu“ – ukázal na pootevřené dveře za schody, po kterých Dan právě sestoupil – „a vyber si vpředu v ložnici lůžko.“

Hlavní kajuta byla velmi útulně zařízená jako obývací pokoj. Uprostřed byl přišroubovaný nízký masivní stůl, po obou stranách pohovky, stejně čalouněné jako malé stoličky schované pod stolem. Všudypřítomné dveře vestavěných skříní byly příkrášleny záramovanými fotografiemi krajiny, kterou Dan odhadoval na Bretan. V čelní stěně byl nad jednou pohovkou zabudovaný televizor s videorekordérem, na druhé straně byla umístěna audiověž. Silný závěs z karmínově zbarvené látky nahrazoval dveře do úzké místnosti v přídi, kde byla malá ložnice. Čtyři lůžka, po dvou nad sebou na každé straně, mu připomínala lehátka ve vlaku, kterým na Riviéru přijel.

„V těch skříních hned za závěsem jsou spacáky, tak si uste!“

Dan poslechl, kromě spacáků našel i povlečené podhlavníky. Vybral si lehátko vpravo dole, naproti měl svůj značně pochumlaný spacák Petr.

Vysvlékl se, z baňůžku vytáhl holení a vydal se do sprchy. Z Petrova pracoviště se začala šířit libá, kořeněná vůně. Dan si uvědomil, že má hlad.

V miniaturní koupelně ho udivilo, že ze sprchy teče dokonce i teplá voda, pak si ale uvědomil, že loď je zřejmě napojena kabelem na přívod elektřiny.

Když dokončil očistu, zjistil, že na stole je už prostřeno pro dva; nechyběly sklenice a láhev vína.

„Člověče nepřeháněj to, začíná to tady vypadat jako na banketu v hotelu Hilton.“

„No o tom, Bella taky není žádné béčko.“ ozvalo se od prskající pánvičky.

Dan na sebe natáhl džíny a tričko a když se vrátil do salónu, tak Petr už nosil na stůl.

„Nevím, jestli ti to bude chutnat, když ne, tak si nedělej násilí, dáme si něco ve městě.“

Na talířích byly naskládány plátky restovaného tmavého masa, doplněné kopcí osmažené zeleniny. V ošatce byl nakrájený světlý chléb. A nad tím vším oblak dráždivé vůně, kterou Dan blaženě nasával.

„Ještě mě prozrad' co to je, mluvil jsi o mořské žouželi, ale já se v rybách moc neorinetuju.“

„Žralok, takový docela malinkatý, ti mají nejlepší maso. Teď je už pár dnů odleželé, takže by to mělo být jedlé.“

Petr otevřel láhev bílého vína a zkušeně leštil skleničky, nespěchal. Dan měl co dělat, aby nezačal z porce uždibovat.

„To jsi ho sám ulovil?“

„Jo, občas vyjedu na moře trochu si vylepšit zásoby ve špajzce.“

Konečně oba zasedli ke stolu a chopili se příborů. Po prvních soustech Dan jen pochvalně zamručel a pak už se Petr jen díval, jak v jeho hostu mizí velkou rychlostí obsah talíře.

Když kousky chleba vytřeli poslední zbytky šťávy, Petr se usmíval:

„Ani to chválit nemusíš, podle toho jak ses ládoval, mám pocit, že to jedlé bylo.“

„Špica.“ Odvětil Dan lakonicky a s gustem dopil skleničku vína. Hřbetem ruky si utřel zamaštěnou pusou, mohutně odfoukl a blaženě se na Petra usmál:

„Tak dobře jsem se nenajedl už hodně dlouho.“

Petr zašpuntoval láhev vína.

„Tohle je dobré jenom na zahánění žízně, vím tady o jedné krčmě, kam turisté nechodí a kde mají docela chutný mok. Já jsem si na víno zvykl a na zdejší nedám dopustit. Ale uděláme si ještě kafe, pořádného turka tady neumí nikde.“

Zatímco chystal kávu, Dan naskládal nádobi do malého dřezu a dal se do umývání.

„To nech být, jseš host, to se nehodí.“ chabě zaprotestoval Petr.

Když bylo vše uklizeno a na stole zavoněla káva, usadili se vedle sebe na pohovku a Dan se zeptal, jestli si může zapálit dýmku.

„Jistě“ řekl Petr a zapnul kazeták.

KRÁL DO BOJE TÁH? vyprávěla Krylova kytara.

Po chvíli ztlumil zvuk a zeptal se:

„Ještě jsi mi neodpověděl, jak se ti tahle loď líbí?“

Dan znovu zapálil vyhasínající dýmku.

„No jo, to víš že líbí, člověče docela ti závidím, ani bych nepotřeboval aby mi tohle říkalo pane, bral bych takový život, jaký ty zřejmě vedeš.“

„Ono to není tak idylické, jak se zdá, víš?“ Petr vypnul magneták.

„Tak pojď, zvedneme se, u flašky se líp vykládá a menší procházka nám neuškodí.“

Dan ho sledoval, jak šmejdí po kabině a dává dohromady nějaké čistější oblečení. Když se převlékal, odhalil svalnatou postavu, která u chlapce tak nízkého vzrůstu byla překvapením. Několik malých jizev na rukou a na zádech byly zjevně staršího data. Pak si Dan všiml sice zahojené, ale rozsáhlé rány pod levým kolenem.

„To udělala střepina velká jako půl dlaně,“ – Petr zaregistroval jeho pohled – „ale už to skoro vůbec nezlobí.“

Dan se nezeptal, jaká střepina, kde a proč. Něco na tom klukovi bylo tajemné a současně sympatické, stejně jako na Belle II. Navíc měl dojem, že vyptávání není žádoucí; když bude chtít, tak o sobě jistě něco řekne sám.

Když Petr zamkl loď a vyrazili k východu z přístaviště, vzpomněl si Dan na psa.

„Kam vlastně zmizel Čiko, na lodi jsem ho viděl jen když jsme přišli?“

„To je velký tulák, každou chvíli zmizí za nějakou svou psi nevěstou, ale neboj se, ví kde bydlí a vrátí se.“

Za přístavním bazénem odbočili doleva, prošli branou a brzy se proplétali uličkami Antibes. Petr bez povšimnutí míjel zářivě osvětlené restaurace a vinárny. Prošli malým náměstím, kde ve dne bývá rybí trh a klikatou uličkou se dostali až k vzdálenější části starého města. Tmavý průchod je dovedl na dvůr, odkud po úzkých schodech sestoupili do malého lokálu, pro nějž název Bistro se zdál možná příliš honosným; Dana napadl výstižnější – pajzlík.

Místa u většiny stolů byla obsazena, štamgasty tvořili rybáři, nebo dělníci z doků. Našli volný stůl až vzadu za výčepem a sotva se usadili, tak patron, mohutný černovlasý chlap, přišel pro objednávku. S Petrem se zřejmě znal, po krátké domluvě donesl kameninový džbán a do sklenic nalil červené víno. Baňatý džbán nechal na stole.

Dan pozvedl číši a rádoby znalecky prohlédl obsah, přivoněl a zatvářil se přehnaně spokojeně.

„V těchto končinách se říká –A votre santé –, ale my si připijeme na zdraví, ne?“

„Když myslíš tak jo, ale tohle víno je tak proklatě chutné, že budu moc zvědavý na tvoje zdraví po ránu.“ Petr se šibalsky zašklebil.

Přitukli si a zatímco Petr jen trochu ulízl, Dan urazil třetinu obsahu skleničky. Pak se ale zarazil a ještě dvakrát se napil, ale to spíš jen opravdu smočil jazyk ve zbytku vína.

„Já tedy nejsem žádný vinař, ale tohle je fakt zajímavá chuť, jako kdyby to bylo něčím silně kořeněné, ale vermut to není, že?“

„Kdepak vermut, to je místní ekrasit, stačí, když budeš opravdu jen usrkávat a vynese tě až do Nebe – s velkým N.“

Dan ještě několikrát ulízl a když mu kamarád dolil sklenici, tak se ho po menším zaváhání zeptal:

„Peťo, kolik je ti vlastně roků, já jsem typoval tak odrostlejší puberták, ale i když si odmyslím Bellu a Riviéru, tak mě to moc neštymuje, pubertáci se obvykle nevyznají ve víně, ani v přípravě žraloků, a nemají jizvy po střepinách...“

„Moc ses nespletl, mě je už sice jednadvacet, pryč, ale podle toho, co někdy vyvádím, tak bych měl být aspoň o deset let mladší.“

Znovu několikrát usrkli ze skleniček a Dan začal nacpávat dýmku. Petr se malíčkem podloubal v uchu a podíval se na svého společníka:

„Vidím, že se chystáš na další otázky, tak já tě předběhnu. Tobě bych řekl tak kolem čtyřicítky, ale co děláš, to neodhadnu.“

Dan se zaškaredil:

„Jakých čtyřicet, jenom třicet sedm.“

Petr pozvedl ruce a udělal omluvnou grimasu. Dan pokračoval:

„No a jinak na mě moc zajímavého není, bydlím v Šumperku v paneláku, rád cestuju a protože se živím na dráze jako signalista, tak toulání vlakem mám dost levné. No a protože toulavému životu nesvědčí závazky, tak žádné stále nemám.“

„Co je to signalista?“

„Na konci nádraží je většinou takový malý domeček, odkud je výhled na výhybky a v tom domečku sídlí signalista, pákami hýbe s výhybkami a rozsvěcuje vlakům světla na semaforech.“

„Já myslel, že to dělá výpravčí?“

„Ten mi nařizuje, co je třeba udělat a já jen plním jeho rozkazy.“

Petr přikývl, že chápe a po chvíli pokračoval:

„Takže nejsi Čech, ale Moravák.“

„Já to tak neberu, když se mě tady venku někdo zeptá, odkud jsem, tak nejrychleji zabere název Československo, jinak se mi často stává, že na Czech republic se lidé tváří trochu nechápavě.“

„Tak tohle znám dost dobře.“ uchechtl se Petr.

V místnosti začalo být hlučno. U sousedního stolu vyzpěvovala hlubokým hlasem jakási matrona, vyhlížející jako nefalšovaná cikánka, nějaké rytmické popěvky. Výzdobu zde netvořily rybářské sítě a od stropu zavěšené kotvy, jako ve vyhledávaných „pravých rybářských krčmách“ poblíž pláží. Zde bylo na zdech množství zarámovaných malých obrázků, téměř zčernalých, na nichž převažovaly církevní motivy. Dan by se vsadil, že v této podobě by stejný lokál našel i před hezkou řádkou desítek let, možná i v minulém století.

Víno usrkávali sice malými doušky, ale zřejmě často, protože džbán už volal po naplnění. Dan dopil skleničku a kývl na hospodského. Když si nalili a ochutnali z nového džbánu, tak Petr s rukama za hlavou si protáhl záda jako kočka a zašklebil se na svůj protějšek:

„Tebe zajímá, jak jsem se tady ocitl, že jo?“

„Pokud to není tajemství...“

Petr zavrtěl hlavou – „Tajemství určitě ne, ale dost dlouhá historka, nerad bych, abys tady usnul nudou. A popravdě řečeno, nevím, jak se na to budeš tvářit, ty, takový vyložený slušňák.“

„Jen se nenechej pobízet, Peťo, to čemu říkáš slušňáctví já určitě v nátuře nemám a co se týče nudy, tak mám pocit, že moc dobře víš, že se nudit nebudu.“

Petr přikývl, zašklebil se a v jeho grimase bylo náhle rošťáctví malého kluka, radost z pstruha upytlačeného v potoce pod kameny, bezstarostnost uličníka, který má legraci z vážných problémů dospělého světa. Na chvíli zmizela slupka zkušeného světáka a Dan měl pocit, že má k tomuto zvláštnímu obyvateli jachty na světoznámém Côte d'Azur o kus blíž.

Byl to okamžik který zmizel, když Petr zvažněl.

„Víš, Dane, já jsem spoustu let prožil v děcáku. Co ty na to?“

Dan pokrčil rameny:

„Asi neočekáváš takové fráze jako - to je mi líto.“

„To ne, ale dost lidí by se na mě hned začalo dívat přes prsty.“

„Peťo, na svých toulkách už jsem poznal spoustu lidí. Také bezcharakterní, akademicky vzdělané podrazáky s perfektním rodinným zázemím. A také bezdomovce, se srdcem na dlani, před jejichž upřímnou povahou a smyslem pro spravedlnost jsem v duchu uctivě smekal. Někdy bych ti mohl vyprávět o svých cestách s cirkusáky, kteří mají trvalé bydliště v maringotce a averzi k obyvatelům kamenných domů. O ryzosti jejich života a překvapivě přísných mravních zásadách.“

Ale už mě to moc kecá, to víno je fakt silné, raději mluv ty.“

Oba dva se na sebe chvíli koukali, pak se napili; Petr se usmál a začal vyprávět.

Od malička prošel několika dětskými domovy, z toho posledního, ve Střílkách, utekl když mu bylo něco málo přes patnáct. Rodiče nikdy nepoznal a tak se nějaký čas flákal s různými partami. Živil se všelijak, kromě krátkých brigád na černo začaly přibývat různé zlodějny. Brzy si ale uvědomil, že to není to co chtěl. Z děcáku utekl proto, aby získal svobodu. Teď však byl na jisté cestě, jak ji ztratit na dost dlouho.

Během dlouhých let v domovech hodně četl. Byl jedním z mála chovanců, kteří projevili zájem o výuku jazyků a tak díky jednomu ze svých posledních vychovatelů se naučil alespoň základům němčiny a angličtiny.

Přes hranice se dostal kousek od Chebu. Stopem projel až do Hamburku, kde se potkal s českým námořníkem, někdejším absolventem učiliště Československé plavby labsko-oderské v Děčíně. Ten mu poradil co dál. Zase stopem se dostal do Štrasburgu a našel náborovou kancelář cizinecké legie. Na otázky, které dostal, odpověděl uspokojivě, co se týče věku, pár let si přidal.

Ve výcvikovém středisku byl napřed v Marseille, pak v nějaké díře v podhůří Alp. Tam dostali nejvíc zabrat. Po výcviku prodělal strážní službu a nakonec jejich jednotku poslali v rámci mnohonárodních sil hasit konflikt v Jugoslávii. Byli automaticky nasazováni na nejnebezpečnější akce.

Největší svinstvo byly nástražné miny. Na jednu z nich najel jejich obrněný transportér. Řidič zahynul a několik dalších členů posádky to odneslo většinou těžkým zraněním. Petrovi se střepina zasekla do levé nohy pod koleno. Napřed byl v polním lazaretu, potom ho přepravili do Francie.

Ve špitále byl téměř půl roku, ortopedům se nakonec podařil zázrak a dnes už ani znatelně nekulhá. Noha ale větší námahu nevydrží a tak nad jeho další službou v legii visí otazník.

Teď je už třetí měsíc na jakési zdravotní dovolené. Placené. V případě, že bude propuštěn, dostane pravděpodobně francouzské občanství a všechny potřebné dokumenty, které dosud nikdy nevlastnil. Především pas.

V době, kdy se vrátil z nemocnice, odcházel do výslužby seržant, který mu velel ve výcvikové jednotce. U cizinecké legie odkroutil 20 let. Do civilu šel se slušným balíkem peněz a kupodivu železným zdravím. Říká si Jean-Luc, ale určitě to není jeho původní jméno. Přesto, že ho nikdy neslyšel promluvit jinak než francouzsky, má Petr dojem, že je nějaké slovanské národnosti. Možná Rus. Má kompletní videotéku všech Godardových filmů a Bláznivého Petříčka, nebo U konce s dechem si dokáže pouštět opakovaně třeba každý měsíc. Takže původ jeho současného jména není až tak moc tajemný.

Z Petra, kterého ve výcviku proháněl jako nadmutou kozu, se nakonec stal jeho oblíbenec. Když zjistil jak to s ním nyní vypadá, nabídl mu, aby se staral o loď kterou nedávno koupil. Mzdu mu nedává žádnou, ale může na lodi bydlet, dokud lékaři nerozhodnou, co dál.

Jean-Luc je podivín, ani Petr o něm moc neví. Věk odhaduje tak okolo padesátky. Za jednu noc dokáže poklátit půlku osazenstva laciného bordelu a když dostane chuť se

napít, (což naštěstí nebývá moc často), tak litry vína v něm mizí, jako by měl duté nohy. S touto krčmou a zdejším vínem Petra seznámil on. Občas zmizí na pár dnů, anebo týdnů, „něco si zařídit“. Kam a co, to neřekne. Petr ani neví, jestli někde stabilně bydlí.

Když Petra seznamoval s Bellou, tak si udělali desetidenní výlet po Středomoří. Nikde nepřistáli, prostě jen bojovali s větrem a když zeslábl, tak rybařili. Jean-Luc mluví úsporně a to jen v situacích, kdy je to nezbytně nutné. Petr si zvykl, zvláště na moři, že za celý den slyšel od starého jen pár zamumlání.

Jinak je ale Jean-Luc velkorysý. Dovolil Petrovi, aby za jeho nepřítomnosti vyplul s lodí na moře kdykoliv se mu zachce. Trvá pouze na tom, aby byla stále v perfektním stavu a v termínu jeho návratu připravena k vyplutí.

„To je tak zhruba všechno, nějaké doplňující otázky pane?“ Petr se vsedě pokusil srazit kufry a zatvářil se horlivě.

Dan se usmál a zamyšleně točil v prstech skleničkou.

„Jaké máš plány dál, domů se podívat nechceš?“

„Ono to není tak jednoduché, víš? Dokud nemám zdejší občanství, tak by mě mohli v Česku zabásnout. Vyhýbání se vojenské povinnosti, služba v cizí armádě a kdoví co ještě. Ale až budu mít francouzský pas, tak to víš, že přijedu – podívat se.“

„Jenom se podívat?“

Petr pokrčil rameny.

„Nevím. Ty jsi říkal – domů –, ale já tam vlastně znám kromě děčáků, jenom pár nádraží – v Ostravě, Olomouci, Pardubicích a Praze. A moji někdejší kamarádi, kde je jim konec?“

Cikánku už víno zřejmě zmohlo, přešla z divokých rytmů na nějakou táhlou, tesknou melodii beze slov. Její truchlivé úpění nikomu nevadilo, vlastně jen doplňovalo unavenou náladu pokročilé noci.

„Víš, já jsem doposud vlastně nikdy nikde nebydlel,“ pokračoval Petr, „v domovech, i tady v kasárnách jsem

vždycky měl svoji postel, skříňku, dostal jsem najíst a oblečení – a tím to haslo.

Až teprve teď. Bella sice také není moje, ale už jenom to, že když jdu ven, tak za sebou zamknu. Mám od ní klíče. Rozumíš mi?“

Ta poslední otázka vyzněla dost naléhavě.

Dan mlčky přikývl. A ještě znovu, několikrát. Nebylo co říct.

Dlouho oba mlčeli. Nakonec se Dan natáhl pro džbán a nalil prázdné skleničky až po okraj.

„Heleď se, Peťo, neměl jsi to doposud lehké, ale když to vezmeš z druhé strany - kolik kluků, a myslím tím i chlapy v mých letech, toužilo anebo touží takové nějaké dobrodružství prožít.“

Já vím, ono se to hezky říká, bylo by fajn prožít nějaké dobrodružství s velkým D a potom se honem vrátit domů, do svého pelíšku, ke své vaně a hlavně ke svým blízkým. Horší je, když se není kam vracet, že jo?

Jenomže, vždyť ty máš vlastně ještě všechno před sebou. A máš pravdu v tom, že klíče ke skutečnému domovu můžeš najít kdekoliv na světě.“

Chtěl ještě dodat něco mravokárného na téma – hlavně nezačni zase krást, – ale jeho protějšek asi uměl čist myšlenky a skočil mu do řeči:

„Já vím a neber to tak, že jsu nějaký lítostivý, že si stěžuju. To ne. Teď se mám tak fajn, jako ještě nikdy a co bude později, to se uvidí.“

Po očku se kouknul na Dana.

„A hlavně mi nezačni vykládat, jak je důležité se vyhýbat drogám a špatným kamarádům.“

Dan se zasmál a oba se vydali na toaletu. Když stáli vedle sebe u korytka z dřevěných prken natřených dehtem, Petr se ozval:

„Tak co, nebudeš mít dnes v noci strach, že tě ve spánku okrade syčák z děčáku?“

„To víš že jo, vezmu si do spacáku Čika, aby mě hlídal. Teda jestli se vrátí.“

„Nechci Čika pomlouvat, ale také si do toho spacáku přibal nějaké drbátko proti blechám.“

Vrátili se ke stolu a nalili ze džbánu zbytek vína. Dan už cítil, že mu těžknou nohy, ale v hlavě měl obdivuhodně čisto.

„Dane, jaký máš další plán cesty?“ vyzvídal Petr, „Podíváš se do Paříže a pojedáš domů?“

„Tak nějak, zpět to vezmu přes Švajc, zastavím se někde v Alpách a pak už budu jenom doma u piva vzpomínat na Bellu a tiše ti závidět, jak brázdíš vlny Středozemního moře coby zkušený mořský vlk. Hm, možná si dám místo piva nějaké dobré, kořeněné červené...“

Petr vypjal šaškovsky svalstvo a v obličeji, který nastavil profilem, vykouzčil ostražitou vizáž, která zřejmě měla předvést toho mořského vlka.

Potom se zeptal:

„Proč chceš jenom závidět, vykašli se na Paříž a zítra ráno můžeme zvednout kotvu. U mola je Bella krásná, ale na moři, to je čarodějka...“

Danovi se zablýsklo v očích a nebylo to jenom vínem. Sepnul ruce před obličejem a upřeně se na Petra díval. Mlčel.

„Anebo jako správná suchozemská krysa nenajdeš odvahu vyrazit s mořským vlkem?“ rýpnul Petr.

„Človče, to je můj sen, vyjet pod plachtami na moře. Ale když jsme u toho vlka, není náhodou třeba mít nějaké oprávnění k plavbě? A víš to jistě, že ti majitel dovolil s Bellou vyjíždět? Mě by mrzelo, kdyby jsi měl nějaké oplétačky proto, že přede mnou děláš haura.“

„Neměj obavy, ráno ti ukážu všechno černé na bílém. Součástí výcviku naší skupiny, kterou vedl Jean-Luc, bylo i získání oficiálního dekretu pro vedení malých plavidel.“

A do Bellina certifikátu mě nedávno nechal zapsat jako spoluuzivatele. Neboj se Dane, podrazy už nedělám.

Kolem břehů Francie a v mezinárodních vodách není problém. Ten by nastal, kdybychom chtěli přistát někde jinde. Stále totiž nemám žádný pas. Takže, jestli ti k projížďce stačí zdejší vody, tak je všechno OK.“

„V tom případě, pane kapitáne, plavčík očekává Vaše rozkazy!“

Dan zasalutoval.

„A s tou krysou, pane vlku, jste se mě dotkl. Sice je pravda, že největší loď, jejíž kormidelní pinu jsem držel v rukách, byla plachetnička třídy Finn, ale za jachtaře se stejně považují. Tak pozor, co je návětrná strana, to vím a možná rozeznám kosatku od spinakru.“

Petr se smál: „To se ještě pozná, co mužstvo umí a co ne. Ale to jsou fakt rád, ono totiž když pořádně foukne, tak pro jednoho je to na Belle dost honička.“

Dan se zarazil.

„Počkej Petře, na jak dlouho si vlastně ten výlet plánuješ?“

„To záleží na tobě. Starý přijede od zítřka za deset dnů a jeden den potřebuju na to, abych Bellu zase uvedl do pořádku. Ale jestli spěcháš, tak se můžeme vrátit třeba zítra večer.“

„No, dovolenou mám sice ještě dva týdny, ale horší je to s financemi. Mezi zdejšími cenami a platem českého železničáře je pořád ještě velká propast.“

„Tak s tím si hlavu nelámej, na moři stejně žádné noční šantány nejsou a sníme to, co ulovíme.“

Víš co, zítra vyjedeme a uvidíme. Stejně taky záleží na tom, jak se vyvrbí počasí. Platí?“

Dan se už nerozmýšlel.

„Platí. A Petře, uděláš mi opravdu radost.“

V lokále bylo ještě stále živo, majitel nijak nespěchal se zavíráním, ale vidina zítřejší plavby jim zahrnala chuť na další vysedávání. Nakonec se trochu poškorpili kvůli placení, ale když Dan začal vyhrožovat, že zaplatí za večeři, kterou zbaštil na Belle, tak Petr ustoupil a nechal ho účet uhradit samotného. Ostatně, byl překvapivě nízký.

Během cesty do přístavu ještě trochu brebentili, ale Dan už byl myšlenkami na Belle. Vlastně je to jen pár hodin, co ji obdivoval z mola přístaviště. Nápad, že na ní ráno vyrazí na moře, se mu zdál být pořád hodně fantastický.

Když dorazili na loď, bylo už po půlnoci. Provedli nejnnutnější hygienu a Petr vyhlásil okamžitou večeřku. Dodal ještě, že ráno půjdou nakoupit proviant.

Dan se zavrtil do spacáku (bez Čika, ten se vůbec neukázal) a díky vínu i únavě usnul během pár minut.

II. P L A V B A

Ráno Dana probudily sluneční paprsky, které pronikaly do kajuty malým kulatým oknem, umístěným těsně u jeho hlavy.

Podíval se na hodinky a rychle se začal soukat ze svého lehátka. Bylo už půl deváté.

Kóje, ve které spal Petr, byla prázdná, rozložený spacák visel z horního lehátka. Natáhl na sebe džíny a vydal se na průzkum. Pootevřenými dveřmi vnikal do obývací kabiny příjemný, vlahý vánek. Na stole našel kus papíru se vzkazem:

ŠEL JSEM NAKOUPIT. V LEDNICI JSOU VEJCE A SÁDLO, DOLE SUCHARY. NA ČERSTVÉ PEČIVO MUSÍŠ POČKAT. PETR.

Po schůdcích vystoupil na palubu. Chvíli mžoural do slunce, které se do něj naplno opřelo. Obloha byla bez mráčku a hned ráno sytě modrá. Přesto, že váł slabý vánek a on byl do půl pasu nahý, nepocíťoval žádný chlad. Měl silné nutkání se vysvléct a po hlavě skočit do vody. Když však pod sebou uviděl chuchvalce špinavé pěny, která se v

přístavišti hromadila, raději se vrátil dolů a očistu provedl v malické koupelně.

Víno, které večer vypili, má zřejmě blahodárné účinky na apetit. Při představě vajíček smažených se na sádle na pánvi cítil, jak se mu žaludek svírá v radostném očekávání. Potřebné nádoby našel snadno. V lednici objevil solidní zásobu nejenom vajec a sádla, ale také množství nejrůznějších sýrů a uzenin. Zapálil plynový hořák pod pánví a za chvíli vyklepl do prskajícího sádla čtyři vajíčka.

Právě začal pátrat po sucharech, když se ozvalo mohutné štěkání a do lodi vtrhl Čiko. Už na schodech zřejmě Dana poznal a štěkot vystřídalou energické kmitání jeho huňatého ohonu. Přivítali se spolu jako staří přátelé. Potom se na schodech objevila jedna taška, pak Petr, táhnoucí za sebou objemný batoh. Obě zavazadla byla napěchována nejrůznějšími potravinami a bílým pečivem.

„Čau Dane, tady to krásně voní, koukám, že Šípkovou Růženku probudil hlad.“

„Zdar, Peťane. Není to tak zlé, tuhle porci ti vysypu za moment na talíř a postavím si na další.“

„Jenom zbašti, co sis uvařil, já si dám radši čerstvou bagetku se sýrem a salámem, to je tady moje obvyklá snídane. A vezmi si čerstvý chléb.“

„Díky. Večer jsi povídal, že p ů j d e m e nakoupit, tak proč jsi mi utekl?“

„Když jsem viděl tvůj blažený úsměv, tak jsem neměl to srdce tě budit. A nezačni zase o placení, teď tě budu živit já a až se někdy podívám na Moravu, tak mi to oplatíš. Koukám, že si tě Čiko nějak oblíbil, mě si už vůbec nevšímá...“

Čiko se opravdu stále motal kolem Dana a každou chvíli se dožadoval pozornosti – poškrábat pod bradou nebo za ušima; teď hlavně čichal vzhůru k pánvičce.

Snídani si vynesli na palubu, kde se usadili do pohodlných křesel k malému skládacímu stolu. Všechny lodě v sousedství byly bez známek života, až o kus dál jakýsi mohutný vousáč za kvílení ruční vrtačky prováděl nějaké

úpravy na přídi své plachetnice.

Po vydatné snídani donesl Petr šálky vonící kávy a také mapy, které rozložil po stole. Svěží vánek, slunce nad hlavou, pokřik racků a možnost zvolit, kam vyrazit na výlet; co by si člověk mohl přát víc?

„Podívej Dane, zatím bychom to mohli vzít kolem pobřeží až na úroveň Toulonu a tam se rozhodneme co dál. Byl jsem navštívit místní rosníčkáře,“ vytáhl výpis z počítače, který chvíli studoval, „podle nich by se v nejbližších třech až čtyřech dnech počasí nemělo výrazně měnit. Takže jestli zůstane převládat východní směr větru, tak se u Toulonu můžeme otočit směrem ke Korsice.“

Zkoumavě se na Dana podíval.

„Anebo, jestli spěcháš, tak se dnes obrátíme někde u St. Tropez a večer se vrátíme domů.“

„Nespěchám Pet’o“ – trochu váhavě řekl Dan – „a myslím, že bychom to mohli začít brát tak, že já jsem plavčík, který do rozhodování kapitána nemá co mluvit. Jak tak koukám, tak radit nepotřebuješ, alespoň ne ode mne.“

Ještě mi není jasné jedno – pokud chceme zůstat na vodě víc dnů, jak se to dělá v noci?“

„Pokud fouká vítr, tak máme dvě možnosti, buďto zakotvit u břehu, (je-li na blízku) anebo se u kormidla střídat. Třetí způsob je možný, jen, když není žádný vítr, anebo hodně slabý. To pak lze stáhnout plachty a driftovat – nechat se snášet vlnami. Ovšem za předpokladu, že jsme dost daleko na širém moři.“

Na okamžik se zamyslel a pokračoval:

„Dole máme nějaké rezervní nepromokavé bundy a kalhoty, pak si je vyzkoušej. Zatím je sice teplo, ale mohla by přijít tak náhlá změna počasí, že bychom se včas nestihli vrátit a dobře oblečený člověk vydrží víc námahy.“

Podíval se na slunce, místo na hodinky.

„Tak pojd’, uklidíme, ať už můžeme vyrazit.“

Dan si vzal na starost nádobí, Petr uklidil „zahradní nábytek“ a dal se do upevňování všech příliš pohyblivých předmětů.

Po necelé půlhodince práce zbývalo jen odpojit přívodní kabel elektriny, hadici s pitnou vodou a vytáhnout můstek. Čiko považoval za samozřejmé, že pojede taky.

„Není to pro něj nebezpečné, nespadne do vody?“ obával se Dan.

„Už se mu to jednou stalo a od té doby, co se týká pohybu po lodi, je to ten nejopatrnější pes na světě.“

Petr nastartoval přídatný motor, který nechal bublat na volnoběh. Potom odvázal lana, přidržující záď Belly k molu a dal pokyn Danovi, aby odvázal muringové lano na přídi.

Zařadil dopředný chod a nepatrně zvýšil otáčky motoru.

Bella se pomalu sunula volným koridorem mezi zaparkovanými loděmi. V úzkém prostoru mýjela ostatní plavidla často jen o fous.

Když se dostali do volné střední části přístavního bazénu, přidal Petr plyn a zamířil k výjezdu.

Dan překvapeně zjistil, že Čiko stojí na přídi vedle něj, zírá upřeně vpřed a občas netrpělivě mávne vztyčeným ohonem. Čumák měl roztažený v radostném psím úsměvu. Dan se také usmál a pohládl psa po hlavě.

Pak už jen minuli malý maják na konci mola, kde včera pokuřoval dýmku (zdálo se mu to být už hodně dávno) a vypluli na otevřené moře.

Petr stočil loď proti větru a zavolal Dana zpět. Vytáhnout hlavní plachtu na stěžeh a rozvinout na přídi kosatku bylo dílo několika okamžiků.

Petr vypnul motor. Vítr, který vanul od moře směrem k pevnině se opřel do plachet, Bella se mírně naklonila a její štíhlá příď rázně řezala nízké, táhlé vlny.

Oba se zasmáli při pohledu na Čika, který s ocasem staženým mezi nohy, opatrně našlapujíc roztaženými packami, vracel se po boku nakloněné lodi z přídě. Když seskočil do chráněného prostoru zadní paluby, mohutně se otřepal a zkusmo zamával ocasem. Díval se spokojeně z jednoho na druhého, jako by se chtěl pochlubit: „To jsem to zvládl, že?“

„Teď, když jsme dál od břehu, už ho na ochozu neuvidíš, z kokpitu vyskočí až u břehu, holt má svoje zkušenosti, že Čiko?“

Nejdříve museli obeplout výběžek Cap d'Antibes a proto nyní ostře stoupali proti větru. Stejně jako včera, byl nádherně čistý vzduch a perfektní viditelnost. Za zádi nechali oblouk pláží s Alpským masívem na horizontu. Detaily pobřežního reliéfu byly výtečně rozeznatelné až daleko na italském území k San Remu.

Na moři se pohybovalo několik velkých dopravních lodí, ale všechny byly dost daleko. Pod plachtami pluli široko daleko sami.

Jakmile minuli antibesský poloostrov s Juan-les-Pins, změnila Bella směr plavby, pohybovala se souběžně s nedalekým pobřežím. Teď již vlny přicházely více z boku a Dan se zájmem sledoval, jak Petr ovládá loď.

„Tak pojď, na chvíli mě vystřídáš.“ – ozvalo se zanedlouho od kormidla.

Dan se ujal řízení. Korigovat odchylky směru nebylo obtížné, ani teď, kdy boční vítr víc naplnil plachty a loď zvýšila rychlost.

Petr něco kutil pod jedním z palubních poklopů.

„Máme jednoduchého autopilota,“ – pochlubil se – „je sice značně primitivní, vyžaduje časté korekce a v silném větru nefunguje vůbec, ale pomocník to je. Zkus pustit kormidlo.“

Dan nedůvěřivě pustil kormidlo, a ono skutečně trhavými pohyby udržovalo původní kurz.

Přenechal dohled nad plavbou opět Petrovi a přešel na příď. Usadil se na samé špici lodi, nohy volně spuštěné k hladině. Nebyl to příliš pohodlný posed, ale měl pocit, že sám uhání nad dosud netknutou vodní plání.

Pravobokem míjeli větší Margeretin ostrov a menší Ile Saint-Honorat, které jim zakryly výhled na Cannes. Silným dalekohledem zkoumal pobřeží, které bylo od Cannes až k St. Raphael mnohem členitější než dosud a také postrádalo větší pláže. Pro něho, který znal Côte d'Aur jen po souši, to byl pohled zcela neznámý.

„Mužstvo na palubu!“ ozvalo se zezadu. Na malé stolky, které se vyklápěly ze stěny kajuty, Petr nachystal svačinu. Rajčata, papriky, ředkvičky a cibule zastupovaly zeleninu. Malý bochníček slaného sýru, uzená vepřová kolena a na místní poměry nezvykle tmavý chléb – pohled na tuto nabídku Danovi připomněl, že na vodě se dobře tráví.

„Neříkej, že nemáš hlad.“ usmíval se pan kapitán.

„Nejenom hlad, teď navíc plnou pusou slin. Jenomže ty jsi tvrdil, že budeme jíst, to, co ulovíme!“

„Neboj se, na to také dojde, na rybaření je času dost. Ale než se pustíme do jídla, tak je třeba spálit červa.“ – podal Danovi malou odlivku čiré tekutiny. „Na zdraví!“

Dan se podíval na vysoko stojící slunce:

„Před západem by džentlmen neměl pít.“

„To není pití, to je pravá místní jablkovice. Na moři velice nutná ochrana před kurdějemi, utopením a záhadami bermudského trojúhelníku.“

Čiko ucítil dobroty a přišel se podívat, jestli něco nezůstane. Kolem své misky, ve které byl vysypán vábně vyhlížející obsah psí konzervy, prošel několikrát nejenom bez povšimnutí, ale dokonce obloukem.

Po jídle následovala dýmka a pak Dan projevil přání vykoupat se, a to tak, že se pověsí na lano a nechá táhnout lodí. Petr jen pokrčil rameny a šel pro lano. Přes rameno jenom prohodil: „Co by ne, stejně jsem zapomněl koupit návnadu pro žraloky.“

Žraloci tam však buď nebyli, anebo Danem jako potravou opovrhli. Když se vykoupaný a mírně promodralý natáhl na slunci na závětrné straně ochozu, vypadal vcelku nepoškozeně.

Vítr, který vanul směrem k pevnině, byl stálý, bez větších poryvů, takže nastavení plachet nemuseli téměř vůbec měnit. Zbytek odpoledne trávili líným tlacháním. Petr začal vyprávět své zážitky z Bosny, ale Dan poslouchal jen jedním uchem. Válčné trable státu rozděleného slepou nenávisť nacionalistů a náboženských fanatiků se mu zdály být na

hony vzdáleny nádhernému jarnímu dni, kterým proplouvali s plachtami naplněnými větrem.

Pleskání vln o příď Belly a bzukot, kterým vítr rozezpíval napnutá lanka takeláže – to byla příjemná zvuková kulisa okolní scenérie, zaplavené již hodně hřejivými slunečními paprsky. Občas se vyklonil daleko přes bok lodi a s chutí nechal na tvář dopadat jemné krůpěje vodní tříště.

Když se blížili k St. Tropez, navrhl Petrovi, aby uhnuli víc ke břehu a skupinu ostrovů mezi St. Tropez a Hyeres obepluli vpravo. Petr uhodl, že Dan si chce vyzkoušet manévrování s Bellou a tak vypnul autopilota a postavil svého plavčíka ke kormidlu. Současně s mírnou změnou kursu (která jim umožnila víc popustit hlavní plachtu), vítr zesílil a Bella se rozběhla po zvlněné hladině udivující rychlostí. Na jemné pohyby kormidelního kola poslušně reagovala a Dan měl pocit, že se stává součástí jeho těla.

Petr zapnul vysílačku a naladil ji na pravidelnou relaci meteorologů. Nakonec Danovi přeložil výsledek:

„V noci bude v oblasti Baleár přecházet slabá studená fronta, takže můžeme očekávat, že vítr zesílí.“

Zamyslel se.

„Myslím, že bude lépe na noc zakotvit, abychom se mohli v klidu vyspat.“

„Rozkaz kapitáne!“

Dan si všiml, že Petr, pokud mluví jako velitel, opouští svůj moravský dialekt a hovoří téměř spisovně.

Teď se sklonil nad mapou a po chvílce ukázal Danovi kotviště, které vybral.

„Pojedeme na návštěvu.“ Hrot tužky namířil na zátoku malého ostrova, ležícího nedaleko pevniny, téměř naproti Cap de Brégancon.

„Tady má kamennou chalupu jedna poustevnice, myslím, že se ti bude zamlouvat.“

Dan pozvedl tázavě obočí a Petr se uculil.

„Ne, ne, žádná osamělá sexuální pracovnice, je to už babka, ale velice čiperná. Zavedl mě za ní Jean-Luc, ale odkud se ti dva znají, to ví jen bůh. Anebo čert. Tvrdí o sobě,

že je uherská grófka a seržant má před ní opravdu respekt, což je co říct. Oslovuje ji Mma Roza.“

„Není to trochu neslušné, přepadnout večer starou dámu bez ohlášení?“

„Ale kdepak, uvidíš, nabídne nám na večeři kuskus a odmlouvání nestrpí. Ptal jsem se jí, schválně neslušně abych ji popíchl, jak je vlastně stará a ona mi řekla: –starší, než tenhle ostrov, ale čilejší než ty, holobrádku.“

Čekala je ještě asi hodina plavby. Čiko zřejmě vyrozuměl, že se chystají přistávat a zvědavě vyhlížel kam, přední packy opřeny o bok paluby, ale na vnější ohoz už nevyskočil. Petr mu sice nachystal do kouta kokpitu dřevěnou bedýnku s pískem, ale tento provizorní psí záchod Čiko zatím ignoroval, není prý nad to, zvednout nožku na poctivý patník na břehu.

Jakmile byli na dohled majáku na Cap Blanc, stočili loď více proti větru a zamířili ke svému dnešnímu cíli. Brzy se přiblížili k ostrovu natolik, že Petr mohl ukázat na úzkou zátoku, kde budou přistávat.

„Bábinka tam má svůj vlastní přístavní můstek, ale je to v hodně zúženém místě, bude to náročný manévr.“

Dan mu chtěl předat kormidlo, ale odmítl.

„Jen si to nacvič, držet kurz na volném moři, to není žádný kumšt, teď musíš ukázat, co dovedeš.“

Pobřeží ostrova tvořily strmé skály. Vpravo od zátoky se zvedal mohutný útes, spoře pokrytý drobnými keři a zakrslými stromky.

Petr na něj ukázal:

„Tam nahoře má svou haciendu, ale z této strany není vidět.“

Před vjezdem do zátoky byli už ve větrném stínu ostrova, Petr stáhnul plachty a na levobok zavěsil nárazníky, které budou u přístavního mola chránit bok lodi.

V ústí zátoky se pohybovali již pouze setrvačností. Dan nahodil motor a bedlivě sledoval hloubkoměr, ale Petr ho ujistil, že tady se mělčiny obávat nemusí. Přístaviště tvořila úzká lávka, připevněná na několika barelech. Dan si najel co

nejvíce k levému břehu a potom ostým obloukem stočil Bellu k můstku, zařadil zpětný chod a několikrát krátce přidal plyn. Teď se funkce lodníka ujal Petr a s uvazovacím lanem v ruce přeskočil na můstek. Když byla houpačící se Bella uvázána, vztyčil palec, a pochvalně zavolal:

„Pane kolego, píšu jedna!“

Čiko vyskočil už v okamžiku, kdy se bok lodi dotkl můstku a teď rejdil po břehu, s čumákem u země a každý výrazný pach hned přeznačkoval. Od břehu se po úbočí vinula napůl cesta, napůl pěšina, která se ztrácela v úžlabině pod vrcholem kopce.

Slunce, které se už sklánělo k horizontu, bylo teď za kopcem, takže celá zátoka tonula ve stínu, který dodával okolním kamenitým svahům trochu pochmurný vzhled.

Zkontrolovali palubu a spolehlivost uvázání Belly, oblékli si bundy a vyrazili na cestu. Petr, který nesl malý vak, vypadal jako opravdový námořník. Po krátkém výstupu je strmá cesta dovedla těsně pod vrcholek kopce, který malým obloukem obtáčela. Ušli ještě několik desítek metrů a otevřel se jim pohled na nevelkou náhorní kotlinu, v jejímž středu stála pozoruhodná budova. Bylo to nízké stavení, s množstvím roztodivných, zřejmě časem dostavovaných kůlen, stodol a stájí. Všude okolo tohoto slepence se pohybovalo nepřeborné množství nejrůznějších domácích zvířat. Viděli několik krav, spoustu koz, ovcí, dva drobné poníky. Drůbež byla zastoupena snad všemi myslitelnými druhy – od velkých krůt, přes husy, slepice, kačeny velké bílé, i krásně zbarvené drobné číňanky. Na střeše stodoly se naparovalo hejno holubů. Nízko stojící sluneční kotouč, jehož barva se začínala měnit do tmavočervena, vytvářel v dolině dlouhé stíny.

Ze vchodu hlavní budovy vyběhli dva statní hafani a běželi jim naproti. Čiko se bojovně naježil, ale ke rvačce nedošlo, psi se drželi opodál a doprovázeli je k domu.

„Kdo tady vlastně všechno bydlí?“ vyzvídal Dan.

„Mma Roza sama, se svým dobytkem.“

„Ale to přece nemůže obhospodařit sama, stará ženská?“

„Vždyť jsem ti říkal – je to čipera.“

Dan nevěřicně zakroužil hlavou. Procházeli kolem nízké budovy, postavené z kamenů a úlomků cihel. Zápach a občasně zachrochtání jim představilo její obyvatele. Když se blížili k obytné budově, stanula v obdélníku úzkého vchodu postava.

Drobná stařenka měla na sobě široké šedivé plátěné kalhoty, na kostkované flanelové košili tvídovou vestu barvy skořice. Byla prostovlasá – šedivé, ba téměř bílé vlasy trčely do stran; jestli je někdo stříhal, tak kadeřník to určitě nebyl. Z vrásčitého obličej se na ně usmívaly zářivě modré oči.

„Vítám vás. Petěrko, představ mi svého kamaráda. Kde jsi nechal Jean-Luca? Á, Čiko, pojd' sem, kluku huňatá.“

Čiko se k ní vrhl, jako ke staré známé a u jejích nohou se převrátil na záda, aby ho mohla poškrábat na břicho. Jeden z místních psů nelibě zakňučel, ale stařenka ho okřikla.

Petr se obřadně uklonil — „Zdravíme Vás, Mma Roza. Jean-Luc se vrátí až příští týden. Toto je Dan, je to můj krajan, přijel jako turista.“

Mma Roza Petra pohládila po tváři a s napřaženou rukou se otočila k Danovi.

Uchopil podávanou pravici a s úsměvem sklonil hlavu – „Madame.“

Její ruka byla rukou upracovaného člověka a měla pevný, téměř chlapský stisk. A přesto v té drobné ženě bylo něco velmi jemného, něco, co by přinutilo usmát se každého škarohlída.

Pozorně se mu dívala do očí. „Kdepak turista, Petěrko, tvůj kamarád je tulák. A básník.“

Šíbalsky se na Dana usmála.

„Budu ráda Dane, když se Ti u mne bude líbit.“

Dan mírně zrůžověl, její slova ho potěšila a zároveň tušil, že byla míněna jako sice zvláštní, ale přesto ocenění.

„Pojďte dál, chlapci, musím se podívat, co dělá maso v troubě.“

Vedla je přes poloprázdnou, na nábytek skoupou halu do kuchyně. Byla to obrovská místnost, vybavená poměrně moderním zařízením, které odpovídalo spíš potřebám menší

restaurace, než osamocené ženy. Všimla si, jak udiveně se Dan rozhlíží.

„To víš, Dane, neživím jen sebe, ale armádu chlupatých a pernatých strážníků. Petěrko, ukaž Danovi koupelnu, určitě se budete chtít opláchnout.“

Nosnou částí stařenčiny mluvy byla francouzština, tu však často střídaly výrazy ze všech známějších (a jak Dan později zjistil, i méně známých) jazyků, takže každá delší věta byla ukázkou jakési internacionálštiny. V jejím podání však tato směska nepůsobila vůbec rušivě, naopak, přes absenci jakéhokoli přízvuku zněl celek příjemně melodicky. Slovenské „Petěrko“, kterým oslovovala Petra, bylo roztomilé a vyslovováno se zřejmou láskyplností.

Když se vrátili do kuchyně, dávala právě Mma Roza velký, černý pekáč zpět do trouby. Jeho obsah dokázal naplnit místnost lákavou vůní.

„Maso se musí ještě dopéct. Zatím vás provedu po mém království.“

Zasmála se – „Dane, to je úděl každého nového hosta.“

Vyšli z domu a Dan překvapeně zjistil, že se Čiko už sprátelil se svými kolegy a společně šmejdí po okolí.

„Vždyť oni se znají, to jenom pro formu dělají ze začátku takové opičky“ komentovala stařenka a vedla je k nejbližší budově. Byla to velká stodola, napěchovaná senem a slámou, byly zde také hromady brambor a vyrovnané řady žoků, naplněných obilím.

„Moje zásobárna.“ – pochlubila se hospodářka a k Danovi dodala: „Já žádné pole nemám, nebavilo by mne rýpat se v hlíně, to co vidíte, nakupuji za peníze, které utržím prodejem dobytka.“

Postupně si prohlédli všechny budovy, které sloužily zvířatům jako noclehárna. Teď se však většina z nich volně potloukala po okolí. Jakmile spatřily svou velitelku, přibíhaly k ní ze všech stran, takže záhy kráčela v čele početného průvodu, jako opravdová královna vedoucí své poddané. Poslední zastávkou jejich exkurze byla ohrada pro

ovce, postavená u mírného svahu, který uzavíral kotlinu. U otevřené brány stál mohutný beran, který jakoby počítal své družky, vracející se na noc do ohrady vybavené seníkem.

„Pojďme se rozloučit s pánem nebes“ – vyzvala je Mma Roza.

Vyšplhali na malé návrší, odkud se jim otevřel uchvacující pohled. Vpravo, za Gienským výběžkem ustupoval do dále břeh francouzské pevniny. Nekonečné pláni mořské hladiny vévodil obrovský, krvavě rudý kotouč, který se téměř dotýkal horizontu. Slunce se ukládalo ke spánku a darovalo moři čarokrásnou paletu barevných škál. Tmavočervený pás jeho odlesku přecházel na obě strany v několik odstínů modří, která se s narůstající vzdáleností měnila v tmavnoucí zeleň. Několik racků vznášejících se s roztaženými křídly se tomuto obrazu pokoušelo dodat nálepku kýčovitosti. Leč marně, celek působil vznešeně a naplňoval diváky pocitem klidu a pohody.

Stáli na kamenitém návrší maličkého ostrova a mlčky hleděli na tento pravěký výjev. Jakýkoliv komentář, jakékoliv vyřčené slovo, bylo by malichernou nicůtkou dokazující jejich malost proti tomu, co stařena nazvala „pánem nebes“.

Dan tušil, že neměla na mysli ani Nebe, ani Boha, ba ani samotné slunce. Domýšlel se, že sem chodí často a chápal, že je to žena nesmírně bohatá, bohatá tím, co jí nikdy nikdo nemůže ukrást.

Slunce se rychle nořilo do táhlých mořských vln a oni mlčeli ještě dlouho po té, co jen záře ukazovala místo jeho odchodu.

Jejich myšlenky se ještě toulaly, když se Mma Roza ozvala:

„Neměla bych zapomínat, že už vám určitě kručí v břiše. Pojďme na večeri.“

Po cestě zpět se Dan ozval s námitkou:

„My vás ale přece nemůžeme vyjít, vždyť jste ani nevěděla, že přijedeme.“ Koutkem oka si všiml, že se Petr nesouhlasně zašklebil.

Mma Roza se shovívavě usmála:

„Především mě tak snadno nevyjíte a potom, já jsem věděla, že dnes přijedete.“ Po Tomově užaslém pohledu se zatvářila tajemně: „Intuice“ – dodala. A pak se zasmála: „Také existuje věc nazývaná – dalekohled – , občas tím krámem obhlížím moře, abych věděla, kdo přijde na večeri, víš, Dane?“

V domě je uvedla do místnosti, kterou teď prohlásila za jídelnu. Na větším ze dvou stolů už bylo prostřeno pro tři osoby. Menší stůl, umístěný pod dvojitým oknem, byl zřejmě pracovní. Na vzdálenějším konci obdélníkové místnosti bylo jakoby náhodně rozházeno pět starodávně vyhlížejících kožených křesel, s malinkým stolkem po boku každého z nich. Stěny místnosti byly do výšky obestavěny knihovnami z tmavě mořeného dřeva. Ne stovky, ale tisíce svazků mohly být překvapením v této zemědělské usedlosti. Dan se však nijak nedivil.

Chtěl si jít knihy prohlédnout, ale Petr ho vyzval na další výlet do umývárny. Dan se v duchu zakřenil nad jeho záchvatem čistotnosti. Už před odchodem z lodi si všiml, jak pečlivě se „pan kapitán“ strojí. Ten tam byl umolousaný chlapec v roztržených džínách z antibesského přístavu. S úsměvem si vzpomněl, jak tvrdil o Jean-Lucovi, že má z Mma Rozy respekt.

„Tak mládenci, ke stolu, polévka se musí jíst horká.“ Stařenka už na ně čekala. Na stůl přibyla kouřící mísa s naběračkou.

„Nejdříve sníme tuto bouillabaissu. Předkrm – croque-monsieur. Hlavní chod se právě teď vydýchává – lievre a la provencale, jako příloha – petit pois a la francaise a vapeur pommes de terre. Na závěr pár kousků crepes a la confiture.“

Tato záplava gurmánské francouzštiny Dana zaskočila, znalost jazyka postačila pouze k tomu, aby pochopil, že po rybí polévce dostanou nějaké topinky, pak zajíce s hráškem a brambory a nakonec palačinky.

„Petěrko, jestlipak jsi nezapomněl na můj oblíbený aperitiv?“

Petr zazářil a z vaku vydoloval láhev, kterou Dan už znal; domácí calvados. K nalité čišce Mma Roza napřed obřadně přivoněla a se slovy – ať nám chutná – rázně přemístila její obsah do svých útroh.

Dan již jednou jedl pravou bouillabaisse, ale polévka, kterou jim nalila do krásně malovaných talířů, byla zcela jiná. V hnědavém, nezahuštěném vývaru plavaly malé rybky, sice vykuchané a bez hlav, ale jinak vcelku, včetně ploutviček a ocasů. Malé papričky. Nic víc. Dan nabral na první lžici jen čistou polévku a ochutnal. Byla výtečná, ale honem sáhl po krajíci chleba v ošatce.

Trochu vyčítavě se obrátil na usmívající se Mma Rozu:

„Tomu se u nás říká – kušňa v plamenech –. Když jsem naposledy jedl něco podobného, jmenovalo se to Halászlé.“ Schwálně použil název oblíbené maďarské speciality.

S uznáním přikývla. „Správně. Těch rybiček se nebojte, jsou předuzené, kosti nepocítíte.“

A skutečně. Malé rybičky se na jazyku úplně rozplývaly a měly výtečnou, mírně slanou chuť. Feferonky už byly zřejmě zcela vylouhované, nepálily zdaleka tak jako samotný vývar. Po pár lžicích si jazyk na ostrost zvykl a objevil v pozadí potěšující soubor dalších chutí. Dan měl prázdný talíř jako první a oči mu váhavě sklouzly z naběračky v míse na hostitelku.

„Můžu ještě?“

„Raději ne Dane, nech si v žaludku místo.“

Topinky, které přinesla jako další chod, byly velmi slabé krajíčky opečeného chleba, obložené silnou vrstvou na jemno nakrájené dušené šunky a kopcem průsvitných plátků tvrdého sýra.

Opláchlí jazyky douškem narůžovělého vína a pomohli uklidit nádobí. Před hlavním chodem vyměnila Mma Roza víno. Přinesla karafu tmavočerveného, zřejmě těžšího moku.

Zajíc byl vykostěný, nakrájený na kostky a pečený na oleji s česnekem. Vypečená šťáva musela být podle vůně dochucena ještě dalším kořením, ale jakým, to Dan marně hádal. Mladý hrášek byl jen krátce podušený, měl svěží chuť. Vařené brambory, bohatě posypané nasekanou

pažitkou. Víno bylo opravdovým hřebem této symfonie vůně a chuti. Jeho trpká chuť výtečně ladila se zvěřinou a zahlazovala jinak vtíravé stopy česneku.

Petr i Dan by zřejmě měli chuť na další skleničku tohoto moku, ale sotva dojedli, popadla Mma Roza karafu a zmizela v kuchyni. Odnášeli za ní další dávku použitého nádobí a potkali ji, když se vracela s mísou lákavě nazdobených palačinek.

U stolu si vzali jen po jedné – cítili se víc než nasyceně –, ale zavařenina, tvořící náplň, byla tak lahodné, sladkokyselé chuti, že v nich nakonec zmizela celá mísa.

„Uklidíme stůl a kávu si zaneseme do pohodlí.“ – ukázala na lenošky.

Ke kávě přidala vysoké, jemné vinné sklenky. Petrovi podala láhev bez viněty, s jantarovou tekutinou.

„Otevři ji prosím, ale opatrně, je to Tokajské, velmi vzácná odrůda.“

Víno mělo zajisté ušlechtilou chuť, ale Dan měl pocit, že vytříbených chutí bylo tento večer až příliš. Zastesklo se mu po orosené sklenici točeného Radegastu.

Spokojeně se usalašili v pohodlných křeslech. Mma Roza ukázala na pootevřené okno, kudy vnikal příjemně chladný noční vánek.

„Vyžeň komáry, Dane.“ – povolila mu dýmku.

„Co tvoje noha, všimla jsem si, že už vůbec nekulháš?“ – obrátila se na Petra.

„Dokonce ani nebolí, je to úplný zázrak.“ – Petr vyskočil z křesla a předvedl několik rychlých dřepů. Když se znovu usadil, vysvětloval trochu zadýchaně Danovi: „Po návratu ze špitálu jsem ještě hodně kulhal a hlavně v noci koleno bolelo jako čert. Mma Roza mi dala mastičku a za týden jsem už vůbec nevěděl, která noha je zdravá a která po operaci.“

„To jsem ráda. Ale Dan je nějaký zadumaný?“

Dan se zeširoka usmál:

„Nedivte se. Petr mi řekl, že navštívíme maďarskou grófkou, která poustevničí na ostrově. Už sama tato kombinace by byla mírně řečeno zvláštní. A pak objevíme ženu, které zřejmě nevadí kydání hnoje a přitom by se dobře

uživila jako šéfkuchař u Maxima. Prostě šlechtičnu bych si představoval úplně jinak. Jestli to není tajemství, řekněte nám něco o sobě.“

„To je prosté, náš rod je skutečně hodně starý. Vy si myslíte, že název vaší lodi znamená – krásná –, ale bylo to i jméno uherských králů. Svoje dětství jsem prožila v místě nazývaném –Pannonhalma– a byly to roky sterilní nudy.“

„Ale to já vím, kde je,“ – skočil jí Dan do řeči – „na úpatí Bákonských vrchů, při cestě z Györu na Veszprém.“

„Ano. Vyjížděly na koni do listnatých lesů – to bylo vlastně jediné, na co jsem se jako malá holka těšila. Kopce Bákony – to byla moje velká láska.“

Odmlčela se, její mysl se zřejmě zatoulala do vzdálených končin její mladosti.

Dan ji vyrušil: „Tak mě napadlo, neznáte náhodou slovensky víc, než jenom to – Petěrko?“

Pohlédla na něj téměř přísně – „Igen.“

Maďarský souhlas zazněl tak stroze, že další rozvíjení tohoto tématu bylo zřejmě nežádoucí.

Dan si ji zamyšleně a s úsměvem prohlížel. Před večeří si převlékla jenom flanelovou košili, kterou vyměnila za bleděmodrou tenkou halenku. Její oblečení bylo stále víc pracovní, než společenské, ale vyjadřovalo jakousi ležérní eleganci. Pracovní oblečení spíš umělkyně, než kuchařky. Samozřejmě, že si svůj urozený původ mohla snadno vymyslet, po světě běhají davy falešných knížat či lordů, ale Dan měl pocit, že této staré ženě na vznešenosti vůbec nezáleží, ona vznešená prostě je.

„Víte, Mma Rozo, mě by zajímalo, jak jste se dostala na tento dost opuštěný ostrov. A hlavně, proč jste si naložila na bedra tolik dřiny. Vždyť postarat se o tohle velké hospodářství, to musí být určitě dřina. Předpokládám že jste z Maďarska utekla před komunisty, ale proč zrovna sem?“

Důkladně se zasmála a zdálo se, že od srdce. Pak na Danovi spočinula výsměšným pohledem.

„Předpokládáš příliš, mladý muži. Já jsem nikdy neutíkala, ani před komunisty, ani před fašisty, ani před řáděním fanatické církevní inkvizice.“

Ono totiž není kam utéct. Všude na světě žijí lidé kteří chtějí vládnout a aby toho dosáhli, tak ubližují svým bližním. Všude jsou stejní, jen v různých dobách a na různých místech používají rozdílnou ideologii. Ale výsledek je shodný; ve jménu něčeho, většinou hodně vznešeného, likvidují své odpůrce proto, aby jen oni měli moc a majetek. Až získají obojí, zjistí, že je jim na obtíž, protože se místo spokojeného života musí stále strachovat, kdo jim to pracně vybojované postavení vezme.“

„Říkala jste – inkvizice, cožpak v tomto století ještě existovala?“

„Ne, v tomto ne.“ – nevině se podívala Mma Roza a pokračovala:

„Takže místo neustálého utíkání je výhodnější nepřekážet ani majetkem, ani mocí. Potom máš víc šancí si zařídit takový život, abys s ním mohl být spokojený.“

Ale to je velké umění – být spokojený, víš Dane? Naučit se tomu během jednoho lidského života – to asi ani není možné.“

„Vy si myslíte, že spokojený a dobrý člověk by neměl mít majetek?“

„To jsou dva pojmy. Kdo je dobrý člověk? Určitě nezáleží na vyznání, politických názorech, ani na barvě pleti, či na inteligenci. Dobrý člověk je ten, kdo svým životem neubližuje jiným. Kdo dokáže pomáhat. To jsou většinou dané, vrozené charakterové vlastnosti.“

Ale umět být spokojený, šťastný, to je dáno jen úplným blbcům. Ti ostatní se to musí učit. Je to umění, k jehož zvládnutí vede velmi dlouhá cesta. A majetek na té cestě často hodně zavazí.“

Zadumaně se odmlčeli. Místnost měla nepřímé osvětlení, jen nad jejich křesly byl umístěn malý lustr s křišťálovými ozdobami. Nevrtíravé světlo, které vyzařoval, se ve skleničce s tokajským tříštilo na množství malých sluníček.

„Tam u vás, za Dunajem, už také nevládne žádný –ismus,“ namítl Petr, „mohla byste se přece vrátit a vyzkoušet, jestli opravdu v celé Evropě zvítězila demokracie.“

„A mamon. Honba za penězi je další modla, nevyčtená ideologie, která tady sice byla odjakživa, ale nikdy tak bezostyšně propagovaná, bez zábran, bez vějičky falešných ideálů.“

Dan pokrčil rameny – „Ale každý se přece nemůže odstěhovat na ostrov, utíkat, to není řešení.“

„Už jsem ti Dane říkala, že neutíkám, jen jsem se vzdala myšlenky, že svět je třeba stále předělávat aby byl lepší. Svět, tato planeta, nebude ani lepší, ani horší. Různé druhy živých organismů vymírají, jiné vznikají. Člověk, jako živočišný druh, se velmi usilovně snaží aby zde nepobyl moc dlouho. Naivně se domnívá, že jeho schopnost abstraktního myšlení ho povyšuje na pána tvorstva, že umění vypočítat balistickou křivku je důležitější, než emotivní a intuitivní myšlení zvířat, že souhrn vědomostí, které nasbíral, ho zachrání před sebou samým. Marnost. Užitečnější je naučit se naplno prožívat své radosti i smutky, tak, jako to umí každý pes, každé „hloupé“ zvíře. Z pohledu planety není člověk ani z jedné setiny tak důležitý, jak si myslí. A z pohledu lidského života je důležitý dnešek, každá minuta.“

„Máte pravdu,“ – navázal Dan – „minulost je zajímavá, budoucnost ve hvězdách, ale umět naplno využít přítomnost, to dokáže opravdu jen málo lidí. Je asi zbytečné hledat radu ve složitém mudrování, důležitější je naučit dívat se kolem sebe, všimnout si svěžího rána, dobrého dne a klidu noci. Slyšet písně větru i to co říkají moudří lidé. Přátelství umět dávat i přijímat. Ano, máte pravdu, to je třeba se učit.“

Odměl se, upil doušek vína a čtverácky se na Mma Rozu zazubil:

„Nevím, jak dlouho jste na světě, ale řekl bych, že Vy jste stihla naučit se být spokojená.“

„Proč myslíš Dane?“

„Většina starších dam by Váš úděl – žít na ostrově s kupou stále hladových a žíznivých zvířat – brala jako vyhnanství, důsledek nějaké křivdy. Ale já nemám pocit, že máte v úmyslu si stěžovat. Nezdá se mi, že postrádáte společnost, do které by byl váš titul spolehlivou vstupenkou.“

„Ano, jsem spokojená. Ale neplet' se, nejsem žádná samotářka, žádná poustevnice z pustého ostrova,“ – přelétla očima k Petrovi, – „společnost, tu já mám ráda. Ale takovou, jakou si sama vyberu. Občas mě někdo připluje navštívit, tak jako vy. Jindy se vypravím já na návštěvu. K tomu, abychom se vydali na cesty, nepotřebujeme nutně kodrcat se vlaky, letadly, po silnicích. Stačí – nu řekněme trochu fantasie. Potom padnou všechna omezení, která trápi třeba tebe, Dane.“

„No, mít víc času a peněz...“

„Nejenom to, nebuď ve svých přáních skromný. Cožpak by jsi nechtěl navštívit třeba tibetské mnichy? Nebo si zahrát míčové hry na dvoře Jindřicha III.?“

Dan se nejistě usmál.

„To určitě, ale asi nemám tak bujnou fantasii, abych dokázal tak intenzívně snít. A potom, ne že bych se občas příjemně nezasnil, ale přece jenom, raději si všechno osahám.“

Vrhl na Mma Rozu zářivý úsměv:

„Ta Vaše bouillabaissa – to byl velmi hmotný sen.“

„Děkuji.“ Vrátila Danovi úsměv a pak upřela oči na Petra:

„Co říkáš ty, Petěrko, realita a sen, není příjemné je někdy smíchat?“

Petr adresoval svou odpověď Danovi:

„Věř Mma Roze, Dane, ona zná víc, než si dokážeš představit.“

Jeho, možná výstražný pohled, si Dan vysvětlil tak, že se nemá s hostitelkou přít. Pokrčil rameny.

„Já opravdu nemám nic proti představám, cestování prstem po mapě, nebo snění nad zajímavým románem. Ale sny, které se mi zdávají ve spánku, bývají hodně bláznivé a většinou si z nich nic nepamatuji.“

Po chvíli s úsměvem dodal:

„Takže i kdyby se mi poštěstilo sehrát zápas s některým z dvořanů Jindřicha III., stejně bych ráno nevěděl, kdo vyhrál.“

Mma Roza vstala a šla zavřít okno. Předpověď meteorologů se vyplnila, z venku byly slyšet poryvy větru a do místnosti vnikal nepříjemný chlad.

Rozlila do skleniček zbytek vína. Než dopili, vyprávěl Dan o svých toulkách po Evropě. Bylo to jeho oblíbené téma, ale vydatná večeře, víno a možná nevalný zájem jeho posluchačů – to vše napomohlo vkrádající se únavě. Petrovi se také začali klížit oči. Rušný den na moři je už zaháněl na kutě.

„Tak chlapci, zvedneme se, ať jsme ráno čupr.“ Mma Roza si všimla únavy svých hostů.

Přidělila jim pokoj na poschodí, které bylo spíš podkrovím. V jednoduše zařízené místnosti byly tři postele, ale jen dvě povlečené. Ukázala jim koupelnu s toaletou a popřála dobrou noc.

V jedné posteli objevil Dan Čika. Roztažený na boku, tlapky vytrčené daleko od těla – hověl si v peřině přímo královsky. Dan ho pošimral pod bradou, což pes ocenil pootevřením jednoho oka a několikerým plesknutím ocasu o peřinu.

Dan si zabral druhou postel a Petra, který se vrátil z koupelny upozornil:

„Tvůj kamarád ti zahřívá lože.“

Ale než to dopověděl, Čiko se zvedl, vyskočil na postel k Danovi a rezolutně sebou praštil do naducaných peřin.

„Nevděčník jeden,“ – smál se Petr – „našel si nového pána.“

Když je ráno Mma Roza budila, stálo už slunce vysoko na opět modré obloze. Otevřela dokořán nízké, široké okno.

„Vstávejte lenoši, jste poslední z mých strážníků, kteří ještě nesnídali. Za čtvrt hodiny podávám na stůl.“

Sešli do kuchyně, kde již krásně voněla slanina, smažící se s vejci. Několik horkých topinek s rozpuštěným máslem. Velký hrnek čerstvého mléka. Dan blahem pochrochtával – to byla snídaně přesně podle jeho gusta.

Po snídani předala Mma Roza Petrovi malý balíček.
„Zabalila jsem vám Petěrko tvůj oblíbený čaj. Dvojitou porci.“

Petr poděkoval a Dan se připojil: „Děkuji vám Mma Rozo za vynikající jídlo a především za krásný zážitek. Na vás, i vaše malé království budu vzpomínat.“

Podala ruku napřed Petrovi. Pak se její usměvavé oči upřely do Danových.

„I já vám děkuji za návštěvu. Petěrka určitě záhy uvidím a kdyby jsi chtěl ty, Dane, přijet i na delší dobu, tak budeš kdykoliv vítán.“

Spiklenecky na něho zamrkala: „Ohlašovat se nemusíš, mám kvalitní dalekohled.“

Dan se zasmál. Hostitelka je šla vyprovodit. Chvíli se zdrželi hledáním Čika, který hned ráno někam zmizel. Nakonec ho našli za vepřínem, kde on a jeho dva chundelatí kamarádi svorně hrabali v myších dírách. S čumákem důkladně zmazaným od hlíny, jen nerad opouštěl toto slibné naleziště psích pokladů.

Zatímco včera opouštěli Bellu ukrytou ve stínu zátoky, teď se pohupovala u můstku zalitá dopoledním sluncem. Petr se zaškaredil při pohledu na racky, kteří se promenovali po palubě a jejichž zájem o loď určitě nezůstával beze stop.

„Čiko, lump je tam, běž ho zahnat!“

Čiko s běsilým štěkotem dorazil na loď a vyhnal ptáky, kteří nadávajíc, ještě chvíli kroužili kolem, ale pak uznali práva nového majitele a odlétli.

Svěží, severovýchodní vítr proháněl po obloze malé, nadýchané obláčky, které zpestřovaly její jednotvárnou modř.

Petr nastartoval motor a ke kormidlu opět pustil Dana. Na vlastní pohon vypluli ze zátoky a ještě kus na otevřené moře, aby se dostali z větrného stínu ostrova. Když konečně ztichlo brumlání motoru a na stěžni zazářila napnutá plachta, měl Dan pocit, že neexistuje nic, co by se dalo dodat k naprosté pohodě.

Zpočátku udržovali kurz podél pobřeží, k Toulonské zátocy. Petr se opět vysílačkou spojil s pobřežní meteo stanicí a vyzvídal, jaké počasí mohou očekávat. Zprávy byly příznivé. Směr větru se neměl měnit, odpoledne však jeho síla měla polevit, k večeru snad až k úplnému bezvětří.

Nyní pluli na zadoboční vítr a Bella jako šipka letěla po rozčepýřené hladině. Zatímco včera byly vlny nízké a podlouhlé, dnes jako by běžely z více stran a útočily svou větší vydatností na trup plachetnice. Důkladná sprška každou chvíli pokropila nejen oba jachtaře, ale také Čika, kterého to brzy přestalo bavit a zmizel v kajutě.

Minuli Gienský poloostrov, za zádi se vzdalovaly pahorky Mauresského masívu na vzdálenějším pobřeží. Od Toulonu se blížila velká osobní loď, která jim křížila dráhu.

„To je trajekt na Calvi. Necháme ho projet a pak se stočíme přímo za ním.“

Podíval se na vějíčku, která na vrcholku stězně hlídala směr větru.

„Anebo pár čárek od jeho pravoboku, abychom nepluli příliš ostře proti větru.“

Když míjeli obrovitý, několikaposchodový kolos, pár výletníků z horní paluby jim zamávalo. V široké brázdě, která se táhla daleko za trajektem, provedli obrat a nabrali kurz, který by je měl dovést k jižnímu konci Korsiky.

Stejný kurz udržovali několik hodin. Poledne už bylo dávno za nimi a vítr nepolevoval. Bez větších poryvů, stejnoměrně naplňoval hlavní plachtu i kosatku a solidní rychlostí je vzdaloval od břehů Francie.

Dokud se pohybovali podél pobřeží, nepřipadal Danovi rozdíl mezi plavbou na moři, a tím co znal z vnitrozemských jezer, nijak značný. Avšak teď, když pevninu nechali daleko za zádi Belly, prožíval zvláštní pocit jakési nenávratné ztráty. Velká linková loď, kterou zpočátku neúspěšně pronásledovali, jim už dávno zmizela z dohledu. Bella, nepatrná kocábka, byla jakoby ztracená, opuštěná na nekonečné mořské pláni. Rytmické klesání a stoupání na vlnách, které se opět prodloužily a zvýšily, bylo jediným

znatelným pohybem vůči okolí. Teprve pohled na brázdou, která zůstávala za lodní zádi, potvrdil, že se pohybují i horizontálně. Danovi připadalo, že tento stav je trvalý, definitivní. Že již není návratu ani na souš, ani k ničemu, čím dosud žil. Nebyl to strach a ani nepříjemný pocit. Spíš jakési oblouznění a bezdůvodná euforie současně.

Autopilot v těchto vysokých vlnách fungoval mizerně a tak se u kormidla střídali. Petr naučil Dana zacházet s přístrojem satelitní navigace. Bylo to velmi jednoduché. Po zapojení se na displeji objevily přesné souřadnice jejich skutečné polohy. Ta se samočinně přenesla na obrazovku malého počítače, kde již měli navolenou mapu oblasti. Protože si mohli zvolit i cíl plavby, v kterýkoliv okamžik jim přístroj sdělil, jaký kurz mají podle kompasu udržovat.

Na oběd Petr otevřel půlkilovou konzervu vepřového masa, které rozetřel na krajíce světlého chleba a bohatě posypal drobně nakrájenou cibulí. Dan zvedl prázdnou plechovku a podíval se na etiketu. Made in China – samozřejmě, tohle vepřové znal i z domova.

Čiko, kterému divoké pohyby lodi vadily, zmizel do ložnice na přídi, kde se stočil do klubíčka na spodní palandě. Čumák si pro jistotu přikryl huňatým ocasem a odmítal komunikovat, dokonce neprojevil zájem, ani když mu nabízeli maso z konzervy.

Kolem třetí hodiny začal vítr slábnout a brzy se změnil i směr, odkud přicházely vlny. Nyní směřovaly přímo od východu a opět byly kratší a více rozbitější. Petr úspěšně zapojil autopilota a začal vytahovat rybářské náčiní. Podle něj byla sice malá pravděpodobnost, že v těchto otevřených vodách něco kloudnějšího zabere, ale zkusit to můžou, pár návnad za lodí ještě utáhnou. Na velké háčky podivných tvarů nabodl kousky krvavých vnitřností, kterými v Antibes dostatečně zásobil lednici. Krátké, ale silné pruty upevnil do speciálních držáků na zádi.

Jak odpoledne stárlo, vítr stále víc ztrácel na síle a Bella se jen líně pohybovala kupředu. Změna potěšila Čika, který

opustil svou trucovnu a přišel za nimi na zadní palubu. V kokpitu Petr rozložil stůl a křesílka, ve kterých se pohodlně usadili. Z lednice přinesl dvě plechovky vychlazeného piva a dal kamarádovi vybrat – buď dánský Carlsberg, anebo Budvar – originál z Českých Budějovic. Dan samozřejmě sáhl po „svém“, jihočeském moku. Za normálních okolností míval výhrady proti pivu z plechovky, ale teď s uspokojením sledoval, jak se po nalití třpytivé tekutiny stěny sklenice orosily. Pravda, pěna moc valná nebyla, ale přesto první vydatný doušek zalahodil jazyku. Oběd z konzervy zapíjeli stříkem z červeného vína, což s cibulovou oblohou masa nebyla příliš vydařená kombinace. Teď se Danovo tajné přání splnilo a za malou chvíli šel Petr (s významně pozdviženým obočím) pro další Budvar.

Dan se chystal zeptat, jestli návnady, které táhnou za lodí, nejsou už dávno sežrány – a ryba nikde, když začala rachotit brzda navijáku jednoho prutu a vlasec mizel v hlubinách. Petr přiskočil, zasekl a začal pomalu navíjet. Podle rázů, které ohýbaly prutem, se zdálo, že zápolí s velkou rybou. Když se ale konečně objevila nad hladinou, byla to jen malá, úžasně plochá, ostnatá a naježená potvora. Petr ji také hned vrátil do vln.

„Tak na téhle bychom si nepochutnali.“ – konstatoval nazlobeně.

Dan chtěl vědět, jaká ryba to vlastně byla, ale výraz, který uslyšel, mu připadal spíše jako nadávka, než jako název živočišného druhu.

„To bylo francouzsky?“

„No...“ znejistěl Petr, „spíš rybářský slang.“

Po prvním skoro úspěchu začal být Dan zvědavý na obyvatele mořských hlubin. Jenže si uvědomil, že Petr sice zná kdejakou rybu i jiná jedlá mořská stvoření, ale pojmenování slyšel jen od rybářů a z tržnic, spisovné názvy se od něj nedozví.

Nastával podvečer. Obloha se pokryla slabým mlžným oparem. Slunce, které se opět sklánělo k horizontu bylo rozmazané, jako by se na něj dívali nezaostřeným

objektivem. Vítr úplně zeslábl. Lod' se pohybovala dopředu jen velmi pomaloučku; bylo třeba pozorně sledovat příd', která sotva znatelně krájela hladinu, aby uvěřili, že ještě plují kupředu. Petr se opět spojil s meteorology.

„Tak dnes v noci můžeme jít klidně spát. Vítr se neobjeví dřív než zítra ráno, nebo spíš až dopoledne.“

Seděli ve svých křeslech a těšili se z posledních paprsků slunce, které je zahřívaly. Dan si nacpal větší dýmku a spokojeně pobafával, zatímco Petr vyprávěl své zážitky z legie.

Právě mlčky sledovali západ slunce, když zabrala další ryba. Petr skočil k prutu a vzápětí se i Dan vrhl ke druhému, na kterém byl také záběr. Tentokrát dostali své úlovky z vody snadno, bez boje. Na obou háčcích se mrskaly dvě zcela shodné ryby které Danovi připadaly jako velcí cejní.

„To je jiný kafe,“ – Petr se zatvářil velmi spokojeně – „na těchto krasavicích si pošmákneme.“

„Jestli ti to nebude vadit, tak dnes je zkusím připravit já“ – nabídl se Dan.

Petr souhlasil a ujal se kuchání ryb. Na jeho pohybech bylo patrné, že je to pro něho důvěrně známá činnost.

Při pečení Dan nešetřil ani máslem, ani kořením, které v kuchyňce objevil a při jehož výběru značně popustil uzdu své fantasii. Ryby měly hodně světlé, šťavnaté maso a neuvěřitelně málo kostí. Byl si ale jist, že na pultě žádného obchodu v Čechách nic podobného nikdy nespátřil.

Zanedlouho měl dva talíře bohatě naplněné kousky restované ryby a syrovou zeleninou, kterou nakrájel na tenké nudličky a vkusně rozložil kolem porcí masa. Světlý chléb nakrájený na silné krajíce tvořil přílohu.

Zanesl obě porce na stůl na palubě. Chtěl zavolat Petra ke stolu, ale pak si uvědomil, že dolů nešel, že musí být někde tady, na palubě. Napřed se lekl, protože ho nikde neviděl, ale pak se usmál. Petr seděl, nohy zkříženy na střeše kajuty, držel Čika v náručí a zřejmě svému psíkovi vyprávěl něco moc hezkého. Čiko měl blaženě přivřené oči a tvářil se

na výsost spokojeně.

Zasedli k večeři, kterou spořádali rekordní rychlostí.

„Bašta,“ – Petr si utřel zamaštěnou pusou, – „kdyby tě přestala bavit železnice, tak tady na pobřeží by ses jako kuchař určitě uživil.“

Večeře byla opravdu velice uspokojuvavá. O to víc, že se z moře vynořila vlastně na poslední chvíli. Uklidili nádobí a znovu se rozložili v křeslech na palubě. Teď už si ale museli obléknout svetry. Tepla i světla rychle ubývalo; Petr rozsvítil poziční svítilny, které budou záhy konkurovat záři hvězd na obloze.

„Plachty stáhneme už půjdeme opravdu spát.“ Petr rozložil na stůl mapu a ukázal jejich aktuální polohu. „Okolo nás není široko daleko nic, žádný ostrůvek ani mělčina, jsme bokem lodních tras, takže se nemusíme obávat nechat Bellu volně driftovat.“

„Jak myslíš, kapitáne, ale kdybys chtěl, tak klidně budu držet hlídku.“

„To víš,“ – Petr pohladil otevřenou láhev vína na stole, –, „a vyzunkneš nám všechny zásoby.“

Pomalou uskrávali víno a pozorovali, jak na tmavnoucí obloze vyskakují první hvězdy. Zklidněná hladina líně pohupovala lodí. Zatím co na východě vládla černočerná tma, obloha nad místem, kde slunce zapadlo, byla stále ještě mírně narůžovělá a její odlesk zbarvoval mořskou hladinu až k horizontu.

„Jak ty ses vlastně dostal k jachtingu? Předpokládám, že u nás stále ještě po kolejích jezdí vlaky, ne jachty.“ – zažertoval Petr.

„Nó, když se zadaří tak občas jo.“ Dan se poškrábal na hlavě a pokračoval:

„Vlakem jsme jednou vyjeli s takovou menší partou na čundr na Lipno. Znáš to na Šumavě?“

„Kdepak, už jsem ti říkal, že z Česka toho znám strašně málo.“

„Až k nám přijedeš, tak Lipenskou přehradu ti určitě ukážu. Je to jeden z nejkrásnějších koutů, které znám.“

„Není to náhodou tím, že blízko pramení Budvar?“ Petr si neodpustil rýpnutí.

„To má možná také vliv, ale ještě blíž Lipnu ‘pramení’ Egenberg, to je českokrumlovské pivo, na které sice místní nadávají, ale mě chutná.“

„Jenže já jsem se neptal na jihočeská piva, ale na jachting.“

„To spolu tak trochu souvisí. S tou partou jsme se pár dní poflakovali mezi Černou a Horní Planou. Bylo tehdy mizerné počasí, každou chvíli přšelo, všude spousty bláta a především zima. Nám se nejvíc zalíbilo na Jenišově, což je blíž Plané, ale hlavně je tam perfektní podniková chata, tehdy patřila n.p. Jitona. V té chatě, teď je to už hotel, měli pro veřejnost otevřenou restauraci, kde se velice útulně sedělo, kuchař dělal takové minutky, že se člověku seběhly sliny, kdykoliv číšnice nesla nějaké jídlo kolem, no a taky tam točili velmi pitné krumlovské pivo (to se ještě Egenberg nejmenovalo).“

„Koukám, že jachting s jihočeským pivem souvisí nejenom trochu.“

„Pak se jeden den počasí začalo lepšit, mezi mraky vykouklo slunce a docela se oteplilo. Tak jsem ty kámoše vytáhl z hospody“

„Nebylo to naopak? - další rýpnutí.“

„a šli jsme se podívat kolem vody. Na Jenišově je vedle kempu taková malá loděnice. Věděl jsem, že tam kromě lodiček a šlapadel půjčují také surfy. Navrhl jsem svým společníkům, že si půjdeme to oplachtěné prkno vypůjčit. Alespoň bude nějaká sranda.“

„Jestli to měl být opravdu první pokus na surfu, tak asi byla.“

„V loděnici kraloval takový mohutný starý pán (jmenoval se Cirn, vynikající člověk, později jsem u něho strávil několik sezón), no a to bylo první, na co se mně zeptal – už jsi na surfu někdy stál? – zakroutil jsem hlavou, že ne, a on

povídal – tak pojď sem, – a začal mi na kus utrženého balícího papíru malovat šipky; odtud že fouká vítr, takhle vytáhnout plachtu, zatáčení a obcházení stěžně, prostě ty nejjednodušší základy.“

„To ti asi moc platné nebylo?“

„Představ si, že jo. Vysvlékl jsem se do plavek, on hodil na vodu prkno i s plachtou a já jsem se na to nějak vysoukal. Abych to zkrátil, při vytahování plachty jsem se samozřejmě několikrát vykoupal, ale během hodiny se mi podařilo jet kus na jezero, otočit se a vrátit k loděnici.“

„Což byl velký úspěch.“

„Jistě, dnes už vím, že tehdy byl zřejmě ideální vítr, slabý, ale stálý a hodně mi pomohla ta stručná instruktaž pana Cirna, on to dovedl podat tak nějak polopaticky.“

„Takže se žádná velká legrace nekonala?“

„Ne, nekonala. Ta banda, která v očekávání groteskních situací seděla na břehu, znechuceně odešla. Našel jsem je pak až na Hůrce, naproti nádraží.“

„V hospodě.“

„Samozřejmě. Jenomže mě prkno zaujalo a druhý den ráno jsem už přešlapoval před loděnicí a čekal až pan Cirn otevře. Takže to byl začátek, no a pak už jsem tomu propadl úplně. První můj surf byl windglyder, pak následovaly kratší a nakonec loď.“

Na nebi nad nimi zářily miliardy drobných hvězd. Jejich studený třpyt se odrážel od hladiny moře a zůstával ve volném prostoru mezi mořem a oblohou. Nebyla ani úplná tma, ani světlo, bylo snadné si představit, že se s Bellou vznáší v nekonečném prostoru vesmíru. Jen občasné šplouchnutí ryby, která vyskočila nad hladinu a pohled na poziční světlo na stěžni je vracel do reality.

Petr znovu naplnil skleničky. „Jezdíváš i na jiné přehrady, nebo jenom na Lipno?“

„Pojezdil jsem už kdejakou vodu u nás, ono taky ze severní Moravy na Šumavu – to je pěkná štreka, ale na Lipno se vždycky rád vracím.“

Víš ona Šumava má v sobě obrovské kouzlo, které nutí ty, kteří ji trochu poznali, aby se zase přijeli podívat. Počasí se tam pohybuje jen v extrémech – buď je super krásně, anebo když se pokazí, tak by člověk nevyhnal psa. Několik dnů trvajících déšť, studený vítr a zima. Také jsem tam koncem srpna zažil námrazu na okně auta.“

„To nejsou příliš ideální podmínky pro jachting.“

„Nejsou, jenže Šumava je nádherná i v dešti a každou nepohodu vyváží pohled od jezera na oblé vrchy hraničního hřebenu, na Trístoličnick, jehož vrcholek se ztrácí v černém mračnu, na mlhu, která se zvedá z lesů kolem Zadní Zvonkové. A ty víš, že jednou zase vyjde slunce, foukne vítr – a pak hurá, s plnou plachtou kolem Tchajwanu (to je ostrov, vlastně dva, Malý a Velký Tchajwan), do velkého bazénu u Černé, kde bývají při jižním větru docela pořádné vlny. Zajet si na Kovářov na oběd a pak langsám zpět, minout Jenišov, projet až do Plané. Tam se usadit na malé terase hotýlku nad železničním přejezdem a nad oroseným půllitrem dumat, jestli se v tom slábnoucím větru ještě vůbec dostaneš zpět.“

„Jak tě tak poslouchám, tak mám dojem, že jsi do Lipna docela zamilovaný.“

„Taky že jo, když tam delší dobu nejsu, tak se mi stýská. Pokud jedeš od Českého Krumlova, tak silnice nad Hořicemi stoupá až do vesničky Mokrá, kde se přehoupne přes vrcholek kopce a před tebou se otevře pohled, který mě pokaždé dokáže nadchnout – zátoka táhnoucí se k Olšíně a za hrází u Černé velký bazén jezera s Tchajwanem a zalesněnými kopci v pozadí.“

„Popravdě řečeno, začínám být na ten tvůj zázračný kout přírody zvědavý.“

„Umíš ty vůbec surfovat?“

„Nóó..., ještě jsem to nezkoušel.“

„Vidíš, tak až přijedeš, tak dostaneš první lekci na Lipně. Alespoň bude nějaká sranda.“ – dodal Dan škodolibě.

Hlavní plachta sice ještě nepatrně napínala otěž ráhna, ale kosatka visela zplihle, jen občas se neochotně pohla sem,

tam. Danovi to připomínalo Čikův ohon, kterým také občas bezdůvodně, líně mávnul.

Petr dopil skleničku. „Mám ještě nalít, pane kolego, nebo půjdeme do hajan?“

„Asi už spát,“ Dan zívá, „ráno snad přinese trochu větru do plachet.“

Svinuli plachty a Petr zkontroloval uzavření všech poklopů na palubě. Čiko pozorně sledoval jejich přípravy na nocování a moudře (ač nerad) použil svůj psí záchodek. Pak je předběhl a zmizel v kajutě. Objevil ho až Dan, když se soukal do svého spacáku – Čiko s naprostou samozřejmostí obsadil jeho lože.

Ráno se probudili brzy, ale vstávali zbytečně. Slunce sice už vyšlo, ale kvůli mlze ho spíš tušili, než viděli. Mlha se držela ve vyšších vrstvách, ale sluneční paprsky jí nepronikly. Hladina byla téměř hladká. Těsně nad ní, asi do výše jejich stěžně, byla viditelnost dobrá. Vypadalo to, jako kdyby někdo celou scénérii přikryl obrovskou ducho.

Petr pomocí GPS zaměřil jejich polohu. Přes noc je proudění sice sneslo mírně k jihu, ale byla to jen bezvýznamná odchylka. V klidu posnídali a Petr znovu nainstaloval udice s návnadami.

Kolem deváté hodiny začala mlha řádnout a pomalu se zvedal mírný vánek. Slunce ještě neviděli, ale už byla cítit jeho síla. I pod mlžnou příkryvkou bylo stále více tepleji, takže se vysvlékli a s chutí se vystřídali v ranní koupeli v moři. Nazí a mokří se natáhli na střechu kajuty aby uschli. Jako na povel zafoukal slabý větrík, který odvál poslední cáry mlhy a do naháčů se k jejich naprosté spokojenosti opřely sluneční paprsky plnou silou.

Vítr pomalu zesiloval, ale stále to byl spíš vánek. Navíc jeho směr byl naprosto nevyhovující; dnes vanul přímo od východu, to znamená přímo od jižního pobřeží Korsiky, kam měli namířeno. Pokud by se chtěli paličatě držet tohoto kurzu, museli by proti větru křížovat, což by je, vzhledem k

slabému větru a značné vzdálenosti která je od ostrova stále ještě dělila, neúměrně zdrželo.

Rozhodli se změnit směr a nasadit severovýchodní kurz, který je dovede k severnímu výběžku Korsiky, odkud se mohou vrátit přímo do přístavu v Antibes.

„To mě dost štve,“ Petr se tvářil rozpačitě, „přijdeme o plavbu kolem západního pobřeží ostrova, které je velice zajímavé; chtěl jsem ti ho ukázat, právě tam jsou nejhezčí místa z celé Korsiky.“

„Co naděleáš, pádlovat tam nebudeme.“

„Přemýšlel jsem o tom, jet kus na motor, ale nafty už moc nemáme.“

„To tak ještě, vyjeli jsme si zaplachtit, kdybych chtěl čichat smrad dieselu, tak jsme mohli zrovna jet trajektem. Ostatně, nevíš, co vítr ještě udělá. Teď by tak bodla nějaká svačinka z moře.“ Dan se nespokojeně podíval na mlčící udice.

Bylo to až k neuvěření, ale právě v tom okamžiku se opět ozval rachot navijáku jednoho prutu.

„Neptun tě vyslyšel!“ – smál se Petr a už držel udici v rukách.

Bojoval s něčím velice čiperným, protože vlasec mizející v hloubce dívoce tancoval z jedné strany zádě na druhou a jednu chvíli se dokonce snažil uniknout pod loď.

Nakonec se unavená ryba přece jenom objevila na hladině. Když ji Petr vytáhl, Dan se nestačil divit. Byl to dlouhý váleček, který nejvíc ze všeho připomínal raketu. Škaredá hlava s dlouhými čelistmi, nemožně vyboulené oči, které živočichu dodávaly legrační vzezření.

„Málo masa, ale budeš spokojený, téměř žádné kosti, jen páteř.“ – ohodnotil Petr úlovek a jedním ríznutím oddělil hlavu od trupu.

S vykuchanou rybou zmizel v kuchyňce. Dan se snažil neoptimalnějším nastavením plachet Bellu trochu popohnat. Vítr, jejich pohon, se dnes vyloženě flákal. Občas sice přišel vydatnější závan, ale vcelku byla jejich rychlost prachmizerná.

Petr rybu podusil ve vlastní šťávě a podával ji pokapanou citrónem. Dřív než se pustili do jídla, přinesl dvě malé odlivky naplněné calvadosem.

Dan se významně podíval na vysoko stojící slunce.

„Nedá se nic dělat, tahle ryba je sice chutná, ale mírně jedovatá, prevence je nutná.“ – šidil Petr.

Pochutnali si na svaččině – vlastně to už byl oběd – a oddali se ospalému nicnedělání. Včerejší den se opakoval, s tím rozdílem, že vítr byl podstatně slabší.

A také dříve ustal. Už po třetí hodině se vyskytly pásy bezvětří, kterými se Bella pomaloučku šinula setrvačností. Neměli vůbec nic na práci. Na udice se chytilo několik ryb, většinu pustil Petr zpět do moře. Čtyři menší uznal za vhodné, vykuchal a uložil do lednice. Prohlásil, že už jsou rybami přejezení a na večeri slíbil pizzu. Korpus měl mražený a na oblohu bude – co dům dá.

Znovu si zaplavali a když se sušili na střeše kajuty, napadla Dana kacírská myšlenka – pokud nefouká silný vítr se kterým se musí bojovat, tak mají jachtaři vlastně velmi nudný život. Se slastným hekáním se otočil na záda a v duchu dodal: Ale ještě pár dnů se tímto stylem dokážu nudit.

Poklidnou atmosféru líného odpoledne narušily už jen dvě setkání. Nejdříve se na levoboku objevil dlouhatánský tanker, který se ale plul dost daleko od nich. Dohadovali se, jestli je to ten, který viděli blízko Nice.

Potom jim plavební dráhu překřížil malý, rybářský škuner. Podle toho jak byl hluboce ponořený, usoudili, že se vrací s bohatým úlovkem na Korsiku.

Před šestou hodinou zmizel Petr v kuchyňce, aby se pustil do slíbené pizzy. Dan se odstěhoval na své oblíbené místo na přídíl, spustil nohy nad vodu a zadumaně sledoval, jak mírně zvlněná hladina pomalu mizí pod skosenou přídí Belly.

Zdálo se mu, že zaslechl ptačí výkřik. Vysoko, pod bledými skvrnami oblaků, letělo v sevřeném tvaru hejno ptáků. Byli příliš daleko, a ani podle hlasu nepoznal, o jaký druh jde. Přemýšlel odkud a kam se stěhují. Zimu přečkali v teple

afrického kontinentu a bylo docela možné, že přistanou někde blízko našeho domova.

Úplně se lekl, když ho něco rýplo do ruky. Čiko překonal strach z koupele a přišel za ním na příď. Čumákem ho znovu ždouchl do ruky, aby dal najevo že je tady a chce být drbán a hlazen. Dan se odsunul na trojúhelníkovou plochu před kajutou, opřel se o její zešíkmenou přední stěnu, zkrřížil nohy a po vzoru Petra si psa posadil do klína. Potichoučku Čikovi vyprávěl, jak ve vzdálené zemi, na loukách na úpatí Jeseníků, prohánějí se, cestičkami vyšlapanými v loňské trávě, krásně vypasené myši v šedohnědých kožíšcích. Pokud mluvil, Čiko se moudře díval před sebe, jako by chtěl přehlédnout mořskou pláň a uvidět ten psí ráj, ukrytý v dalekých končinách. Jakmile se ale odmlčel, psík zvedl čumák, chvíli se mu díval přímo do očí a pak se pokusil jemně mu olíznout nos.

Cinkání nádobí jim prozradilo, že kuchař má uvařeno a prostírá k večeři. Petr připravil i polévku. Sice ze sáčku, ale byl to thajský polotovar, který teď na talíři voněl orientem. Pizza byla obrovská. Na tenkém, na okraji ještě křupavém koláči bylo opravdu naskládáno všechno, co „dům dal“. Především tenké plátky tří druhů sýra, šunka, spousta cibule a rajčat, nakládáný hrášek a kukuřice. Sardinky. Jen troška kečupu a průhledná kolečka ředkviček. Bylo to skvostné a byla po tom obrovská žízeň.

Opět seděli na zadní palubě ve svých křeslech a pozorovali závěrečnou scénu dne, kterak předává své žezlo nočnímu vladaři.

Na stole byla láhev lahodného růžového vína, teď už do půli prázdná. Dan by s chutí dopil celý zbytek láhve, ale před jídlem Petr opět přinesl skleničky s calvadosem, prý je nutno „spálit červa“, takže cítil, že se s pitím musí mírnit.

„Tož Moraváku – co tak něco zazpívat?“ – Petr v náznaku jakéhosi folklóru zakomíhal rukama nad hlavou

„Tož, rád bych, já strašně rád zpívám, ale jestli nechceš, abychom zůstali úplně sami v okruhu mnoha mil, tak raději ne. I ta němá ryba má možná na rozdíl ode mne alespoň ždíbec hudebního sluchu a to by pak musela prchnout celá

hejna. Nevím, jestli Čiko by si také raději neskočil zaplavat.“

„Přeháníš, zkus něco!“

„Opravdu ne, to bych musel mít už tolik vypito, abych nevěděl, co dělám.“

„No problem.“

„Víš, co, raději mi povykládej o nějakém místě, kde se tobě nejvíc líbilo.“

Petr se ošival – „Já toho fakt moc neznám.“

„Prosímte, nevymlouvej se, borec který projede půl Evropy a skončí u Le Legion d'Etrangeres, dost dobře nemůže tvrdit, že toho moc nezná.“

Petr dolil víno do skleniček a šel pro novou láhev.

„To bude tak dlouhé vyprávění?“ – Dan trochu s obavami sledoval, jak Petr vytahuje zátku. Ten pokrčil rameny:

„Ještě nevím, přemýšlím.“

Dnes večer vítr stále mírně foukal, byl to jen slabý vánek, ale Bella se stále viditelně šinula po téměř hladké hladině kupředu. Podle meteo informací měl však v průběhu noci zcela ustát a zvednout se teprve až v během dopoledne. Dohodli se už před večerí, že znovu nechají v noci loď volně driftovat.

Petr pomaloučku usrkával víno a vypadal opravdu zamyšleně, občas na Dana úkosem pohlédl.

Dan se uchechtl – „Vypadáš, jako by ses rozhodoval, jestli mi máš svěřit tajemství, o které se pere pět tajných služeb.“

„Žádné tajemství, přemýšlím, jestli bych tě mohl pozvat na výlet.“

„Já myslel že jsme na výletě.“

„No, na trošku jiný výlet, ale mám pocit, že se ti to nebude líbit.“

Danovi začalo svítat, ale chtěl to od Petra slyšet celé.

„Tak nenapínej a pozvi, když se mi to nebude líbit, tak je to jednoduché – odmítnu.“

„Když ty jsi zvyklý cestovat moc jednoduše, sedneš na vlak a jedeš, ono se ale dá cestovat i jinak, bez jízdenek.“

„Hele Peťo, neokecávej to, jestli mi chceš nabídnout nějaký sajrajt, který mě na pár hodin oblbně, tak děkuji,

nemlsám. O drogy opravdu nestojím. Rád žiju v realitě, halucinace mě nelákají.“

„To není žádná droga. Prostě to umožní, aby se ti zdál sen, velice živý, reálný sen. Přestěhuješ se do místa, které se ti líbí, a budeš tam normálně prožívat všechno tak, jako kdybys tam opravdu byl. A budeš si ten sen pamatovat. Můžeme se tam přestěhovat oba a prožívat všechno spolu.“

„Ne, Peťo, díky, ale opravdu ne. Halucinace, nebo sen, jaký je mezi tím rozdíl?“

„Velký, tohle není žádné abstraktní blouznění, to je jen takový snový přesun na zajímavá místa.“

„Jo, já vím, snový přesun, pak mi bude týden blbě, budu to chtít zkusit znovu, vytvořím si návyk a za krátký čas ze mne bude jen roztrěsená, vygumovaná chodící troska.“

„Kdepak, žádný návyk, žádná troska, ani blbě ti nebude. Věř mi, já jsem to už zkusil několikrát a naprosto žádné následky nebyly. Copak mě máš za nějakého feťáka?“

„Peťo, měj rozum a hod' tu chemii do moře. To je nejlepší, co můžeš udělat.“

„To není žádná chemie, to je ten čaj, co nám věnovala Mma Roza.“

Dan překvapeně vzhlédl. „Čaj od Mmy Rozy?“

„No jistě. Přece si nemyslíš, že by nám dala nějaké svinstvo?“

Moc jistý si tím Dan nebyl. Spíš byl zaražený, to by do staré dámy neřekl.

„Ve spoustě bylin jsou různé opiáty. Je to vůbec čaj? Jak to vypadá?“

Petr se zvedl a zmizel v kajutě. Za chvíli byl zpět a v ruce měl malý balíček. V navoskovaném papíru byl zabalený celofánový sáček, obsahující asi dvě polévkové lžice jakési drtě.

Dan si část nasypal na dlaň. Byly to usušené kousky nějakých větších listů, rozdrcené, nebo spíš nasekané části stvolů a malé hnědé bobulky. Když ke směsi přičichl, tak ucítil lehké, pro jeho nos zcela neznámé aróma.

Měl sto chutí se rozmáchnout a hodit tyhle byliny přes palubu. Ale když se podíval na Petra, uviděl v jeho očích napjatý a trochu prosebný výraz očekávání.

„Čert ví, co to je, ale nemám moc chuti s tímhle experimentovat.“

Petr trochu pookřál, slova –nemám moc chuti– nebyla už tak zcela kategorické odmítnutí. Přesto pokrčil rameny:

„Jak chceš, přemlouvat tě nebudu.“

Dan vysypal směs zpět do sáčku.

„Připravuje se to stejně jako čaj?“

„Jo, přelít vařící vodou a nechat asi deset minut vyluhovat. Vypít.“

Podíval se Danovi vážně do očí. „Zkus si to ještě rozmyslet. Nebezpečné to opravdu není a získáš fakt zajímavý zážitek.“

Čiko seděl před nimi a střídavě se díval z jednoho na druhého, jako by věděl, že dnešní debata je nějak závažnější.

Dan se ukazovákem poškrábal za uchem. „Kam by jsi chtěl ten „výlet“ nasměrovat?“

„Myslel jsem na to tvoje slavné Lipno. Včera jsi říkal, že se ti stýská, když tam dlouho nejsi, no a já bych se docela rád podíval na místo, o kterém tak básníš.“

„Jak chceš docílit, aby se nám oběma zdál stejný sen? To si lokneme čaje, vezmeme se za ruce, políbíme jako novomanželé a zmizíme na Šumavu?“

Petr sarkasmus ignoroval.

„Za ruce se brát nemusíme. Prostě vypijeme čaj, půjdeme si lehnout a než usneš, tak budeš myslet na to, že se chceš podívat na Lipno a že tam mám být také. Já budu mít stejné přání a uvidíš, že to bude pravda. Ono to tak nějak funguje.“

„Výtečně. A co kdybychom vzali sebou Bellu, projet se z Plané na Kovářov na takovéto lodi, to už by byl parádní sen.“

„Klidně. Vezmeme Bellu. A nezapomeň na Čika, co by si tady sám počal?“ – Petr se už zeširoka uculoval.

Dan povzdychl a zakroužil hlavou. „Panebože, taková blbost. Já si teď připadám jako cvok.“ Zachmuřeně se na Petra podíval: „Ale ty to myslíš vážně, že jo?“

„Dane, opravdu se toho nemusíš bát. Až se ráno probudíme, tak budeš bohatější o novou... hm, Mma Roza říká – dimenzi.“

„Takové kraviny tvrdí všichni feťáci.“

Petr se urazil. „Tak o ní nemluv.“

Dan zvedl omluvně ruce.

„Dobře, Peťo, koneckonců, máš pravdu, kritizují něco, co neznám. Vůbec si nejsem jistý, že to chci poznat, ale budiž. Zkusíme to. Pravděpodobně to dopadne tak, že se nic nebude dít a ráno se tomu zasmějeme. Já asi na takové akce nejsem ten správný typ.“

Na vojně nám lékař, psychiatr, dal LSD, abychom to pod jeho dohledem vyzkoušeli. Ostatní básnili o barevných motýlech a bůhvíčem, ale mě bylo jenom jaksi divně – tím to haslo.“

Na chvíli se odmlčeli, Petr se snažil nedát příliš najevo svou spokojenost s Danovým souhlasem. „Pane kapitáne,“ – Dan mluvil vážně, „není to velká nezodpovědnost, na širém moři se zfetovat a nechat loď bez dozoru?“

„Dane, to není feť. Je to normální spánek. Mma Roza říká, že ten přenos, ten zážitek, ve kterém můžeš prožít třeba i několik dnů, trvá ve skutečnosti jen několik vteřin.“

„Několik dnů?“ – vyděsil se Dan.

„To záleží jen na nás, kdykoliv chceš, tak si v tom snu půjdeš lehnout, usneš a probudíš se ráno tady.“ Petr rozmáchl ruce gestem, kterým obsáhl nejenom Bellu, ale i ztemnělé moře okolo.

Nebylo pozdě, ale Dan se cítil ospale. Svůj podíl na tom měl i alkohol, který vypili. Zívá.

„Peťo, ještě by mě zajímalo, kolikrát jsi to už zkoušel. A s kým.“

Petr zrozpačitěl. „Teď to bude po čtvrté. A s kým ...? Víš, ono je to tak trochu něco jako intimní záležitost.“

Rychle na Dana kouknul.

„Ne doslova, ale takové malé soukromé tajemství. A není jenom moje, chápeš?“

Dan nejistě přikývl.

„Doufám, že se nezlobíš, zítra to pochopíš.“

„Na tom vlastně vůbec nezáleží.“ – mávl Dan rukou. „Co takhle svačinu na cestu, nebudeme mít hlad?“ Otázka nevyzněla ani tak výsměšně, jak byla míněna.

„Jestli máš nějaké české peníze, tak si tam třeba něco koupíme, ne? Tedy jestli míníš jet do současnosti.“ Dodal Petr s úsměvem.

„Jéžíšmarjá, copak ono to jde i jinam?“

„Všechno jde.“

Dan obrátil oči k temné obloze a pak nevěřičně zakroutil hlavou a hluboce povzdychl:

„Nakonec, proč ne, bláznivé je to už tak dost. Myslím, že nám oběma už značně šibe.“

Pak se rozesmál: „S Lipnem bychom se naštěstí do daleké minulosti nedostali. Ta přehrada se totiž budovala až po válce.“

Protáhl záda a znovu zívá.

„Víš, co Petře, uvař ten... čaj a půjdeme zalehnout.“

Dvakrát ho pobízet nemusel. Zatím co Petr zmizel i s balíčkem v kuchyni, hladil Dan Čika po hlavě a nepřítomně psíkovi něco brumlal.

Za čtvrt hodiny přinesl Petr dva hrnečky naplněné horkou, hnědou tekutinou. Vůně, kterou čaj vydával, byla docela příjemná. Snad jedna její složka se Danovi zdála být povědomá, ale marně si lámal hlavu nad tím, kam jí zařadit.

Chvilí počkali, aby si neopařili jazyk. Pak na několik doušek obsah vypili.

Trošku rozpačitě si popřáli dobrou noc.

Dan se do spacáku zavrtil s chutí, oči se mu už klížily. Poslušně si vzpomněl na Lipno a na své přání se tam podívat. V polospánku ještě přemítal nad tou zvláštní vůní čaje. Když usínal, v hlavě mu zazněly slova známé písničky paní Hegerové – „Levandulová, nádherně, famózně, levandulová...“

Po několika minutách se přední kajutou Belly neslo dvojí, hlasité oddechování spáčů.

III. Sen

Když se Dan probрал, byl už den. Kulatým oknem pronikalo na jeho lůžko matné světlo, zřejmě byla venku opět mlha. Kdykoliv vstával, trvalo mu dlouho, než se opravdu probudil. Dokud si důkladně neomyje obličej studenou vodou, bude nevrlý a nelibě ponese pokus o jakoukoliv konverzaci. Naštěstí na něj nikdo nemluvil – Petrova kóje byla prázdná. Dnes mu k dobré náladě nepřispěla vzpomínka na včerejší ukecaný večer a podivný čaj, jehož hořkou chuť stále cítil v ústech. Co jsem říkal, pomyslel si, žádný sen se nekonal.

Doštrachal se k umývadlu a vydatně se ocákal vodou, jejíž teplota byla vskutku osvěžující. Přesto zakopl na prvním ze schodů, vedoucích na palubu a pořádně se praštil do lokte. Pronesl sprosté slovo, které pomohlo uklidnit naražený kloub a pomalu stoupal nahoru.

Na zadní straně kokpitu seděl Petr. Na sobě měl jen trenky a nátělník a rozhlížel se dalekohledem. Na druhé straně, na boční plošině seděl Čiko a také se rozhlížel. Dalekohled neměl, ale těkající kulička jeho čenichu prozrazovala, že horlivě nasává všechny přicházející pachy.

Petr se ohlédl a velice mile se usmál.

„Dobré ráno, Dane.“

Tomovy, ještě mžourající oči obléty okolí Belly. Pokud by se chtěl také usmát, nesvedl by to.

Mlha byla, ale jen roztroušené cáry těsně nad hladinou, která byla hladká, jak vyleštěné zrcadlo. Asi kilometr za zádí Belly se táhl břeh s kempy Jestřábí I. a II. V přístavišti jachtklubu v Černé kotvily odstrojené plachetnice. Břeh na pravoboku – hráz se silnicí do Horní Plané, budova vojenské zotavovny a domky na Hůrce, – nezřetelně vykukoval z mlžného oparu. Zato dosud pustý jižní břeh na opačné straně, bývalé pohraniční pásmo, se zdál být na dosah ruky. Byl odtud slyšet hlas volavky a Dan zřetelně cítil vůni sušícího se, dosud neshraněného sena. Přímou před přídí vystupovaly z vody nízké skály východního břehu ostrůvku Tchajwan. Rozeklané kmeny borovic se zrcadlily na klidné hladině Lipna.

Od večera zůstal na palubě rozložený „zahradní“ nábytek. Dan si s hlubokým povzdechnutím do jednoho křesla sedl.

Petrův úsměv se ještě prohloubil.

„Škoda, že tě nemám čím vyfotit. Poznal bys, jak se tváří vyoraná myš.“

Dan si nepřál být přirovnáván k vyorané myši. Zmohl se však jen na nelibé zamručení a stále zíral na okolní scenerii.

„Jinak dobrý, ne? Je to ono? Nezabloudili jsme?“ – vnucoval se Petr.

Dan znovu zhluboka povzdechl a rezignovaně se na Petra podíval.

„Lipno to je. Ale není to sen. Ve snu člověka neboli brňavka.“ Třel si bolavý loket a mávnutím ruky odehnal dotírající vosu. „A nesnaží se ho sežrat hmyz.“

Petr bez odpovědi zmizel v lodi a za chvíli se vrátil s obrovským hrnkem kouřící, voňavé kávy, kterou postavil před Dana.

„Jestli tě kromě ruky také pobolívá hlava, tak to vypij. Je silná.“

„Říkal jsi, že nebude bolet.“

„Ale to má jiný důvod. Trošku jsme to včera přehnali.“

Míchat calvados do vína není moc zdravé.“

Dan, který pomalu usrkával horký nápoj, rozhořčeně zvedl hlavu:

„Přehnali? To ty jsi mě naléval, abych pak kývl na kdejakou pitomost.“

Petr nasadil zkroušený výraz.

„Přece si teď nebudeme vyčítat takové hlouposti.“

Rozhodil ruce majetnickým gestem, stejně jako včera večer.

„Podívej se, jak je tady krásně.“

„Jo. Je.“

Slunce už definitivně rozehnalo mlhu. Dan se zvedl a přešel na bok lodi. Z koupelny přišel jen v trenýrkách, které teď energicky stáhl a nepříliš podařenou šipkou skočil do vody.

Když se vynořil na hladinu, zuřivě odfrkl a rychlým kraulem zamířil k zádi Belly. Čiko, který jeho zmizení pod hladinou komentoval velmi nesouhlasným štěkotem, ho teď na zádi vyhlížel. Přední packy měl zapřeny o hranu paluby, zadní nataženy co nejdál zpět do kokpitu, natahoval hlavu nad vodu a poňukával. Jakmile se Dan vyhoupl na zadní plošinu, začal Čiko mohutně mávat ocasem a snažil se mu starostlivě olíznout obličej.

„Brr! Vždyť je to jak led.“ – drkotal Dan zuby a spěchal se natáhnout na vyhřátou střechu kajuty.

Po chvíli zvedl hlavu.

„Co je vlastně t e d' za měsíc? Koncem dubna se nesuší na Šumavě seno.“

Petr pokrčil rameny.

„Já nevím, to je tvoje Šumava a tvůj sen.“ Hned se uličnický příkrčil pod Tomovým vražedným pohledem.

Dan se na střeše převaloval jako na rožni, aby nachytl co nejvíce hřejivých paprsků. Po chvíli si od Petra půjčil dalekohled a prohlížel břehy.

„Je to divné, voda je jak led, na vzduchu je už krásně teplo, ale kempy jsou úplně prázdné. To seno, – typoval bych to tak na začátek června. Jenže nevidím nikde žádného rybáře.“

Otočil dalekohled na břeh za zádí.

„V jachtáku také nikoho nevidím. Vlastně nikde není vidět ani živáčka.“ Zamyšleně odložil dalekohled. „To je fakt moc divné.“

Petr pokrčil rameny:

„Nasnídáme se, nebo spěcháš na břeh?“

„V tomhle bezvětrí? Plavat už nebudu.“

„Máme také nafukovací člun. Teď je sice složený, ale bomba ho naplní v momentě.“

Dan zavrtěl hlavou. „Najíme se, já už mám také hlad. Alespoň termický vítr snad přijde a potom bych to chtěl objet kolem břehů.“

Petr souhlasil. Společně se pustili do přípravy slaniney, vajíček a topinek. Tomova předpověď se vyplnila. Když dojídali snídani na zadní palubě, objevil se na hladině u jižního břehu pás vlnek, zčeřených větrem. Umyli nádobí a napnuli plachty, které naplnila teď už zesilující bríza.

Dan se bez vyzvání ujal kormidla. Petrovi nechal na starost plachtoví, jehož obsluha bude ve zdejším nestálém větru náročnější než na moři. V úrovni Tchajwanu Bellu otočil a kolem jižního břehu zamířil napřed směrem na Kovářov, později se stočil k východnímu břehu, na kterém ležely kempy a jachtklub. Ve vzdálenosti asi 200 metrů od tohoto břehu se začali vracet směrem k Černé. Rážno hlavní plachty povolili co nejvíc a pluli mírnou rychlostí na zadní vítr.

Dan měl pravdu, kempy zely prázdnotou a v areálu jachtáku bylo všechno důsledně zazimováno. Kam oko dohlédlo, neviděli jediného člověka. A nejen to, chyběly i jakékoliv známky lidské činnosti. Neozval se zvuk motorové pily z lesa, traktoru z polí, či houkající vlak.

Jak se přibližovali k Černé, prohlubovaly se Danovi vrásky. Už delší dobu bedlivě sledoval hráz, po které vede silnice z Černé do Horní Plané a dál na Volary. Čas běžel, ale po této frekventované cestě ještě neprojelo jediné vozidlo.

Když minuli jachták, spatřili na úzké, vyasfaltované silničce, která kopíruje břeh, běžet urostlého vlčáka. S napětím vyhlíželi jeho pána, ale pes byl zřejmě sám. Čiko ho také uviděl a začal výhruzně štěkat. Pes se na chvíli zastavil, prohlížel si plující Bellu, ale záhy se opět rozběhl, jako by někam cílevědomě spěchal.

Hotel Racek, pláž u Černé i budova vojenské zotavovny na Hůrce – všechno vypadalo opuštěně, nikde nikdo nebyl. Přiblížili se k hrázi; měli odtud výhled na Černou, ale ani ve vesnici neobjevili známky života.

„Chceš tady přistát?“ – zajímal se Petr.

„Tady ne. Břehy jsou zde mělké a hodně kamenité, Bella má moc velký ponor.“

„Můžeme ji dát na kotvu a vytáhnout člun.“

Dan zakroutil hlavou. „Chci se podívat ještě dál.“

Otočili loď do větru a vyrazili podél severního břehu směrem k Plané. Byl vysoký stav vody. Z druhého ostrůvku, Malého Tchajwanu, který byl asi sto metrů napravo od svého většího bratra, vystupovala nad hladinu jezera jen malá ploška s několika keři. Mezi ostrovy volil Dan trasu opatrně, blíž k malému. Věděl, že dno se od Velkého Tchajwanu svažuje do hloubky jen velmi pozvolna a byl si vědom toho, že ovládá podstatně větší loď, než na jakou zde byl zvyklý.

Za ostrovy se zase přiblížili ke břehu a v malé vzdálenosti pluli kolem kempu Karlovy Dvory k Jenišovu, kde byl také kemp, stejně opuštěný jako vše, co doposud spatřili. V loděnici, kde se Dan kdysi učil surfovat, byly plechové vrata zamčené z venku visacím zámkem a okenice v poschodí zavřeny. Plovoucí molo však bylo na vodě a v jeho kójích se pohupovalo několik veslic a dvě vodní šlapadla. Restaurace Albatros nad loděnicí vyhlížela liduprázdně.

Pokračovali podél břehu, u kterého byly jako obvykle upevněny malé přístavní můstky, které sloužily rekreačním

chatám rozsetým na úbočí jenišovského kopce. Dan zvědavě vyhlížel průsek mezi stromy, ve kterém se objeví hotel Jitona. Věděl, že toto rekreační středisko je v provozu i mimo sezónu a živí se různými školícími akcemi. Když se nízká budova umístěná na kraji lesa vynořila, byl zklamán. Také Jitona byla zřejmě naprosto opuštěná.

Bella je pomalu vezla kolem zalesněného úseku břehu, kde v malých zátokách sedávali rybáři od časného jara až do konce sezóny. Většina pramic, vybavených vrátky pro spouštění železných závaží k ukotvení, byla vytažena na břehu a několik jich leželo poloutopených ve vodě.

Přehradní nádrž se zde dočasně zúžovala, takže pohodlně dohlédli na protější jižní břeh, kde ještě před pár lety stávala „špačkárna“ pohraničnicků, střežících vstup do zakázaného území hraničních kopců.

Severní břeh začal prudce ustupovat vpravo, aby vytvořil zátoku. Otevřel se jim pohled na Horní Planou. Na protější straně zátoky byly pláže, kemp s bungalovy a parkoviště. Úzká silnice stoupala do kopce k železničnímu přejezdu. Nad ním již začínaly první domky městečka.

Dole končila silnice těsně u vody nájezdem na motorový prám, který sloužil jako převoz pro pěší, cyklisty i automobily. Po přistání na jižním břehu přehrady bylo možno pokračovat buď doleva do Přední a Zadní Zvonkové, nebo vpravo do Nové Pece.

Prám byl zaparkovaný u silnice pod Planou. Kousek před ním, u přístavního můstku linkových lodí, byla uvázána velká dvoustěžňová plachetnice. Boky i nástavby měla polepeny reklamou budějovické pobočky České pojišťovny.

Všechno bylo stejné, jako když tady byl Dan naposledy. Vypadalo to, jako kdyby si všichni zdejší obyvatelé, turisté i rybáři, jenom na chvíli někam odskočili a vše nechali na svém místě.

Dan vedl Bellu dál, kolem výběžku s převozem a až na rozšířené ploše jezera ji pomalu otočil zpět.

„Kde přistaneme?“ – zajímal se Petr.

Dan se rozhlížel.

„Raději bych přistál u břehu, než jí nechávat na kotvě. Ale tady není kde. Dala by se sice uvázat k boku té lodi,“ – ukázal na plachetnici, „– ale to se bez dovolení nedělá.“

Odměl se.

„Vrátíme se na Jenišov a přistaneme u mola loděnice.“

Bylo na něm vidět že je nerozhodný, že ani toto řešení nepovažuje za nejlepší.

Předal Petrovi kormidlo a dalekohledem zkoumal opuštěnou Horní Planou. Po chvíli dalekohled zamýšleně odložil.

„Nevím, jestli je rozumné přistávat. Něco se tady muselo stát, že všichni lidé zmizeli. A dokud nezjistíme důvod, mohlo by možná být nebezpečné se tady špacirovat. Teda, jestli v tomto 'snu' má cenu vůbec nějak uvažovat o rozumu.“

Petr mu vrátil kormidlo a usadil se na boku lodi. Nohy zkrřížil pod sebe a roztržitě se snažil prsty sepnout džíny prasklé nad kolenem. Byly to zřejmě jeho oblíbené kalhoty, protože si je po snídani zase oblékl.

Podíval se na Dana:

„Já možná ten důvod znám.“

Dan se k němu překvapeně otočil a čekal.

„Vzpomínáš si, jak ti Mma Roza řekla, že jsi básník?“

Dan nechápavě přikývl.

„Já už jsem tě Dane, taky trochu poznal.“ Petr se rozpačitě škrábal ve vlasech. „Víš, ono je tady opravdu krásně, fakt, nádhera. No, a já si tě živě představuju, jak se projíždíš na lodi, nebo na prkně, kocháš se výhledy na zdejší kopce, a pak se vracíš do přeplněného kempu, kde je stan na stanu. Skoro není kde přistát, protože celý břeh okupují rybáři a nadávají ti, že jim trháš vlasce. Baculaté maminy vaří brambory k večeři. Děcka vřískají a kdyby tam byl Čiko, tak by ho tahali za ocas.“

Nepřál sis náhodou někdy, abys tady byl úplně sám, aby všichni zmizeli a zůstal jsi jen ty, loď a krásná přehrada v údolí šumavských kopců?“

Dan se hlasitě rozesmál. Poprvé za dnešní dopoledne. Pak zvážněl.

„Vystihl jsi to perfektně, jenomže tady o p r a v d u všichni zmizeli, to je skutečnost.“

„Není. Nezapomeň, že je to sen.“ Nevzal na vědomí Danův nesouhlasný pohled a pokračoval:

„Ten čaj, nebo chceš-li droga, funguje jako perfektní počítač, vybavený inteligentním softwarem pro tvorbu virtuální reality. Splní nejenom tvůj přímý příkaz, ale vezme v potaz i další přání či omezení, které jsi někdy předtím uložil do svého podvědomí. Takže tě to poslušně expedovalo i s Bellou na Lipno, ale navíc to odstranilo všechno, co ty jsi považoval (možná opravdu jenom podvědomě), za rušivé elementy. Je tady vhodné roční období, fouká vítr, ale ne moc, a že zmizeli lidé, – za to můžeš podle mého mínění jenom ty.“

Pohlédl na Dana, usmál se a odpustil si zopakovat fôr o vyorané myši.

Dan se díval upřeně před sebe. Potom prudce stočil loď proti větru. Ráhnno hlavní plachty přeletělo na pravobok, jen pár centimetrů nad Petrovou hlavou. Počkal, až se plachta naplnila větrem a loď znovu získala rychlost a manévr zopakoval. Na tak drsný způsob stoupání proti větru reagovala Bella tím, že se dozlobeně rozkývala, takže Petr měl co dělat, aby se ve svém nepohodlném posedu udržel na bočnici.

Když se loď uklidnila a Petr získal opět stabilitu, zeptal se nevině:

„Něco se ti na mé teorii nezdá?“

„Právě že zdá, všechno. Jestli tohle je sen, tak já jsu čínský bůh srandy. Je to pitomost. Jenomže, když začnu sám vymýšlet vysvětlení faktu, že jsme se za noc přemístili baj oko tisíc kilometrů vzdušnou čarou, i s lodí, přes Alpy, tak mě napadají pitomosti ještě větší.“

Petr vstal a přešel na příď, aby uvolnil kosatku, jejíž otěž se někde zasekla. Při návratu šaškovsky balancoval na palubě. Bílé, plandavé tílko volně poletovalo kolem opáleného těla a díra nad kolenem se radostně zvětšovala. Dan se musel usmát, což Petr hned zaregistroval.

„Koukám, že se už směješ, je to dobré, hlavně si nelámej hlavu zbytečnostmi.“ Seskočil do kokpitu a přátelsky praštil kamaráda do zad, až vyjekl.

Vraceli se k Jenišovu. Když míjeli Jitonu, Dan opět pozorně sledoval, nespatri-li známky života. Po pravdě řečeno, měl chuť na točené pivo. Petr dalekohledem prohlížel protější stranu. Zátoka s pařezy vyčnívajícimi na mělčině a rákosím zarostlé nepřístupné břehy se staly hnízdištěm stovek racků. Nad zátokou se hustý smrkový les zvedal bez přerušení až k vrcholům kopců na horizontu.

Bella se blížila svému dnešnímu cíli.

„U loděnice také nemáme povoleno přistát, ale když zde nikdo není...“ pokrčil Dan rameny.

„Je tam dost hluboko? To molo se mi zdá být krátké, příliš blízko břehu.“ Petr si nedůvěřivě prohlížel cíl jejich dnešní plavby.

„Přímo u mola hloubka je, ale musíme najet hodně kolmo. V okolí, hlavně u pláže v kempu, je mělko a navíc je dno přímo poseto velkými balvany.“

Petr s obavami sledoval hladinu, na které byly dobře patrný přicházející poryvy větru. Když se teď blížili místu přistání, zaučinkoval zákon schválnosti a vítr zesílil.

„Nebude lepší stáhnout hlavní plachtu?“ Dan četl jeho myšlenky. „Teď už na kosatku pohodlně dojedeme.“

Pan kapitán přikývl a jal se plnit přání svého plavčíka.

Nebylo to doslova přístavní molo, ale pontonový můstek, který usnadňoval nástup do veslic, které byly uvázány v bočních kójích. Můstek byl směrem do jezera vybaven zábradlím, u kterého chtěl Dan přistát. Přecenil však výšku zábradlí. Teprve na poslední chvíli si uvědomil, že Bella je příliš velká loď, než aby bylo možno se na nízké a chatrné zábradlí spolehnout. Otočil loď zpět do jezera.

Petr, který byl na přídi připravený vyskočit na můstek a loď uvázat, se vrátil.

„Dobře jsi udělal, mě se to také nepozdávalo.“

V nepravidelných větrných poryvech byla loď bez hlavní plachty špatně ovladatelná.

„Svineme kosatku a nahodíme motor.“

Dan se do role kapitána opravdu vžil.

„Ještě jednou se otočíme tak, abychom od mola odplouvali přímo proti vlnám. Pomaloučku. Muring tady není, tak spustíme kotvu a povoláním jejího lana se necháme snést zádí zpět k pontonu. K němu zád' uvážeme a loď zůstane napnutá mezi molem a kotvou. Tak, jak jsi ji měl zaparkovanou v Antibes. Tady je hodně kamenité dno, kotva když se jednou chytne, tak nepovolí.“

„Při tom couvání si můžeš pomoc i motorem, lépe se ti bude korigovat směr.“

Petr zřejmě uznal Tomovu vůdčí úlohu – alespoň na zdejších vodách.

Akce se podařila. Jediný zádrhel nastal, když Petr spustil na přídi mohutnou kotvu na dno a byl u vrátku připraven uvolňovat kotevní lano podle Tomových pokynů, Bella se začala stáčet zádí dál od mola. Krátkými záběry motoru a manipulací s kormidlem se Danovi podařilo jí umoudřit a manévr úspěšně zakončil uvázáním obou stran zádě k pontonu. Po dokončení manévru udržovalo napnuté kotevní lano dostatečnou, skoro dvoumetrovou mezeru mezi zádí a molem, kterou překlenuli úzkým můstkem. Od vyplutí z Antibes odpočíval na boku lodi.

První ho využil samozřejmě Čiko. Už delší dobu sledoval jejich zdlouhavé manévrování s netrpělivou nelibostí. Jakmile se deska můstku dotkla pontonu, hbitě po ní přeběhl. Napřed snaživě pokropil všechny rohy loděnice a pak, s ňuchajícím čenicem u země, zmizel na louce vedle kempu.

„Čiko, to je Šumava, ne Jeseníky!“ – volal za ním Dan, čímž si vysloužil Petřův nechápavý pohled.

Mávl rukou– „To je jen mezi námi, tomu ty nerozumíš.“

Přeběhl také na pevninu (koneckonců nestál na pevné zemi už skoro tři dny) a zopakoval některé z Čikových úkonů.

Den rychle ubíhal. Připomněly jim to kručící žaludky a proto se rozhodli, že si napřed připraví pozdní oběd ze zásob Belly a teprve potom vyrazí na průzkum pobřeží.

Petr navrhl ham and eggs. Na velkou pánev nakrájel silné plátky konzervované šunky a opatrně vyklepl čtyři vejce. Danovi se sbíhaly sliny, měl však obavy, jestli tato slibně vyhlížející porce nebude rozdělena na dvě. Petr ho potěšil, celý obsah pánve vysypal na talíř, přidal nakládané cibulky a postavil před něj. Pak si celý postup zopakoval pro sebe. Světlý chléb, který uchovávali v lednici, Petr vždy těsně před jídlem nakrájel a krajíce zlehka opekl na plotýnce plynového vaříče. Dana překvapilo, jak výtečně tyto „skoro topinky“ chutnají a uchováávají si vůni čerstvého pečiva.

Petr žvýkal sice hladově, ale bez nadšení. Na Tomovu pochvalu odpověděl na půl úst.

„Je to jedlé, jenže já jsem doufal, že si tady dáme někde vepřo–knedlo–zelo. Dřív jsem to neměl moc v lásce, ale už se mi stýská po něčem ryze českém.“

Z můstku se ozvalo klapání Čikových pacek. Vracel se spokojený. Přední nohy a čumák měl důkladně zapatlané od hlíny; zřejmě vyhrabal a poobědval nějakou šumavskou myš.

Uklidili palubu a vydali se na výzvědy. Prošli přes kemp na cestu, která obtáčí jenišovský kopec od hlavní silnice až po Jitonu. Přízemní budova restaurace Albatros měla sice okenice otevřeny, ale jinak vypadala natolik opuštěně, že se vůbec neobtěžovali k ní odbočit. Míjeli velké, většinou podnikové chaty ve stráni nad cestou. Za mírnou zatáčkou byla na kraji cesty stavební buňka – prodejna, ve které byl v sezóně dostatečný sortiment základních potravin. Výdejní okno bylo zakryto mříží, ale uvnitř byly regály plné zboží. Vypadalo to, jako by měli právě polední přestávku. Podobně vyhlížel bývalý stánek PNS o kousek dál. Nový majitel sortiment nezměnil, za drátěným pletivem chránícím prosklené plochy byly vystaveny časopisy a krabičky cigaret. O zadní stranu stánku bylo opřené modré surfové prkno; že by si chtěl prodavač o přestávkách zaplachtit?

Dana něco napadlo a vrátil se zpět ke stánku. Noviny žádné neviděl, tak pozorně prohlížel časopisy. Zavolal Petra: „Pojď se podívat. Nejnovější výtisky, které zde mají, jsou z června. Ale loňského roku.“

„To mě neudivuje. Když jsme se bavili o možnosti cestovat ve snu také časem, tak jsme to potom nějak zamluvili. Mma Roza zdůrazňovala, že je možné se vrátit do minulosti a zpět do tvé současnosti. Ale nikdy nelze nahlédnout do budoucnosti.

Takže, jestli jsi chtěl vyměnit duben za červen, tak jedině za některý minulý. Chápeš?“

„Hm.“

Dan si sedl na trávu na kraji cesty.

„Takže podle tebe se můžeme vrátit do minulosti, poznat lidi i prostředí, ale naše případné zásahy s dějinami nic neprovedou. Kdyby se nám například v roce 1935 podařilo zastřelit Hitlera, tak se stejně nic nezmění, byl to jen sen, je to tak?“

„Ano, takový zásah bude patrný jen po dobu, kdy v tom místě a čase budeš zůstat, tedy snít. Jakmile se vrátíš do své reality, tak se všechno maže, nic se nestalo.“

„A jako jasnovidecká koule, kterou lze nahlížet do příštích časů, to nefunguje.“

„Přesně.“

Dan ještě chvíli přemýšlel. Pak vyskočil a uznale poklepal Petrovi na rameno.

„Víš, že jsi vymyslel solidní řešení pro spisovatele sci-fi? Ti se totiž při svých toulkách časem věčně potýkají s důsledky jednání svých hrdinů.“

„Jenže já jsem to nevymyslel.“

„Dobře. Pojď, podíváme se na Jitona.“

Na dveřích hlavního vchodu rekreačního střediska Jitona byla napsána otevírací doba restaurace pro veřejnost:

květen–červen: ne – pá = 8.30 – 11.00

14.00 – 17.00

19.00 – 22.00

so = 19.00 – 23.00

Dan vzal za kliku. Dveře byly zamčeny. „Tudy jsme málokdy chodili, pojd' se podívat dozadu.“

Obešli roh budovy a dostali se na malé prostranství, odkud byl výhled na jezero. Pod okny restaurace bylo rozmístěno několik stolků a židlí z bíle natřené litiny. Prosklené dveře vedly přímo do výčepu. Dan vzal za kliku, byly odemčeny.

Než vstoupili, Dan silně zaklepal na skleněnou výplň. Za výčepem ani v lokále nikdo nebyl. Na stolech však byly ubrusy, vázičky s květinami a dvě ze tří řad stolů byly prostřeny k obědu.

Ve vitrině u výčepu bylo naskládáno běžné zboží – čokolády, oplatky, slané tyčinky, chipsy, cigarety a malé lahvičky s likéry. V regálech za výčepem viděli vyrovnané řady sklenic všeho druhu. Petr prostrčil hlavu do otevřeného výdejního okna z kuchyně. Zde byl vzorný pořádek, vypulírované černé nádobí bylo uloženo v policích. Na plotnách velkého sporáku však nebyl ani malý rendlíček, natož ohřívající se vepřová s knedlíkem.

Malou předsiní se dostali do hotelové části. Do všech pokojů byly dveře dokořán otevřeny. Dvou a třílůžkové pokoje byly uklizeny, zřejmě čekaly na své hosty. Dan zaklepal na dveře s nápisem – Vedoucí– a když je otevřel, našel prázdnou místnost. Na chodbě si neodpustil zakřičet „haló“, ale odpověď už ani nečekal.

Vrátili se do výčepu. V koutě za výčepním pultem byla na stolku zapnutá audiověž. Tuner měl digitální ladění, ale Danovi se nepodařilo objevit fungující stanici na žádném ze tří pásem. Zato magnetofon byl v pořádku. Ze stojánku vybral kazetu Wabi Daňka a v momentě se sálem rozezvučela „Rosa na kolejích“.

Od okamžiku, kdy sem vstoupili, pokukoval Dan po stojanech s pípami. Teď k nim přistoupil a nesměle přitáhl jednu páčku k sobě. Nic. Zatáhl pořádně a přidržel v otevřené poloze, ale nic se nedělo. Zkusil druhou. Okamžitě se ozval sykavě bublající zvuk a po chvíli se s prskáním objevila bílá pěna. To už měl připravenou sklenici, do které odtočil první pivo, které vylil do výlevky. Do dalších dvou vysokých sklenic pak načepoval dvě pořádná, šumavská

piva z Českého Krumlova. Ostatně plakáty s reklamou na pivo Egenberg zde visely na mnoha místech.

Usadili se k prvnímu stolu od výčepu, aby, jak podotkl Petr, to pinkl neměl daleko. Čiko, který za nimi doposud všude chodil, se natáhl na koberec, jim k nohám. Piktogram s přečrtnutým obrázkem psa na vstupních dveřích ho zřejmě nevzrušoval. Přitukli si a důkladně upili. Dan se na sklenici znalecky z boku podíval.

„Mělo by být trochu chladnější. Tak o jeden schodek.“

Velká závada to zřejmě nebyla, protože se zvedl natočit si další pivo v době, kdy Petr měl upitou sotva půlku.

„Stejně nechápu,“ – Petr sledoval, jak si Dan spokojeně utírá rty od pěny, „proč tak rád cestuješ. Mám dojem, že doma ti ke spokojenosti vůbec nic nechybí.“

„V tom je právě ta finta. Člověk musí hodně cestovat, toulat se, aby si začal cenit toho, co má doma.“

Prozkoumal kožené pouzdro, ve kterém měl uloženy dýmky, vybral tu na kterou měl chuť a začal ji nácipávat. Když byl celý obřad ukončen a z lulky se vynořily první obláčky namodralého dýmu, pokračoval:

„Doma v pokoji jsem měl vylepený citát pana Wericha. Byla to jeho odpověď na otázku, kterou dostal někdy po osmašedesátém roce, co si myslí o našich emigrantech. Už si to nepamatuji doslova, ale řekl něco ve smyslu: *Je právo každého člověka obout opánky a vyjít ze dveří svého domova. Tam kam chce. A aby se také kdykoliv mohl vrátit. Jestliže žiju v místě, odkud nemohu odcházet a kam se nemohu vracet, pak to není domov, ale vězení.*“

„To jste dřív vůbec nemohli cestovat?“

„Mohli, ale bez omezení jen po zemích východního bloku. Kdybys chtěl jet třeba do Vídně, tak to bylo horší. Musel jsi napsat žádost o přidělení devizového příslibu. Tu žádost předložit svému zaměstnavateli. Pokud soudruzi ze stranického vedení podniku naznali, že tě tedy pustí, tak ten papír opatřili příslušným razítkem. Musel sis vyřídít výjezdní povolení. Stačilo aby někdo, kdo tě neměl rád, napsal anonym že chceš na západě zůstat a už tě vyšetřovala

Státní bezpečnost. Ale i když bylo všechno v pořádku, tak ti nakonec z banky poslali vyrozumění, že se na tebe z přidělených valut nedostalo, ať to zkusíš příští rok. Za rok jsi tu ponižující proceduru absolvoval znovu a když byla zase bezvýsledná, tak ses na to už vykašlal a zůstal doma.“

„A jel na Lipno.“

„Nebo na Balaton, nebo k moři do Rumunska, ona ta východní Evropa zase tak malá nebyla, což o to. Spíš jde o to, že byla hranice, přes kterou jsi nesměl. A to vždycky člověka štve. Odpradávná. Proto zkoumá dna oceánů a lítá do vesmíru.“

Vyjeli jsme tehdy s kamarádem do NDR, na Rujánu. V Sassnitz jsme se ubytovali v hotelu Rügen. Byl to moderní hotel na stráni nad mořem. Z okna pokoje jsme měli perfektní výhled na přístav, odkud odplouvaly lodě do švédského Trelleborgu. Chtěli jsme si je prohlédnout zblízka, ale když jsme vyšli z hotelu a zamířili k přístavu, zjistili jsme, že celý areál přístaviště je obehnaný ostnatým drátem a stráženi vojáky se psy. I to už bylo ‘pohraniční pásmo’. Takže jsme se smutně z hotelového pokoje dívali na krásné velké lodě, které odplouvaly do světa, který byl pro nás tabu.“

„Teď už tam můžeš kdykoliv.“

„Jistě. To byla také jedna z mých prvních cest, na kterou jsem vyrazil hned, když padla železná opona. Možná si dovedeš představit pocit, který jsem měl, když jsem z paluby obrovského trajektu ‘SJ Malmö’ sledoval, jak se vzdaluje Sassnitz i s hotelem a bílými útesy.“

„Mě by asi hlavou zněla nějaká krásná hudba.“

„Hudba? Celý orchestr forte doprovázel píseň vln o volnosti bez hranic a já jsem se držel zábradlí, protože jsem měl dojem, že stačí málo a vznesu se jako pták.“

„Zůstaly vlastně jen hranice našich možností.“

„Ano, kdy a jak daleko se chci vypravit a také jak často se chci vracet.“

Já se vracím strašně rád. A jak se zvětšuje akční rádius, tak se zvětšuje také okruh toho, co považuji za domov. Když například jedu odněkud z jihu Itálie, mám už za sebou Alpy

a přede mnou se vynoří Vídeň, tak se cítím tak lehce, jako by něco ve mě říkalo: odtud to už dojdeš přinejhorším pěšky.“

Zapálil si vyhasínající dýmku.

„Člověk má buď kecat, nebo kouřit. Dáš si ještě jedno pivo?“

„Mě dvě stačí, děkuju. Ale klidně si natoč, nespěcháme. I když, neříkal jsi nedávno něco o džentlmenech a stmívání?“

Dan se zasmál. „S čím kdo zachází..., ale máš pravdu. Dopijeme,“ – smutně se podíval na zbyteček pěny na dně sklenice, „a půjdeme se kouknout do Plané.“

Umyli použité sklenice a uklidili stůl.

„Peťo, povídal jsi, že se všechno maže, až se vrátíme do reality. Co myslíš, bude jim chybět těch pět piv?“

„Nemělo by.“

Dan položil na stůl stokorunu. „Jestli nezmizí piva, tak zmizí peníze. A měly by se vrátit zpět do mé kapsy, že?“

Petr se zamyslel a pak zasmál:

„No jo, ale co to pivo, co nám žbluňká v žaludku, aha?“

„Kamaráde, máš v tom svém vynálezu zřejmě ještě řadu nedodělků.“

Čiko už stál u dveří, vrtěl ocasem a ohlížel se po nich, jako by říkal: tak už netlachejte a jdeme, bando.

Šli. Z asfaltové silnice, která končila před Jitonou, odbočovala vlevo do kopce lesní cesta. Drželi se jí a postupně minuli několik odboček vpravo, které končí u některé z mnohých chat, které jsou roztroušeny po celém návrší. U jedné odbočky Dan zaváhal, věděl, že vede k chatě ZD Olešník, kde bývalo hodně rušno; měl na ni příjemné vzpomínky. Uvědomil si bláhovost svého uvažování a pokračovali dál.

Cesta se začala svažovat a brzy je vyvedla z lesa. Před sebou měli louky, které protínala železniční trať, jenž asi po kilometru vstupovala do obce Horní Planá. Polní cesta vedla napřed úvozem, potom vystoupila k náspu trati a jim se jako na dlani otevřel pohled na louky svažující se k jezeru. Za ním se k nebi šplhal zalesněný masív hraničního hřebenu. I když bylo téměř jasno, kolem Smrčiny se jako obvykle

motalo několik malých tmavších mraků. Majestátný Plechý a Trojmezná hora se v pozadí jemně rozplývaly v neznatelném oparu.

Louky kolem nich byly plné rozličného kvítí, které svou opojnou vůní lákalo včely a další hmyz, jehož hlasitý bzukot byl jediným zvukem široko daleko. Z domků Plané, vystavěných ve stráni napravo nad nimi, se neozval žádný hlas, zvuk, který by narušil monotónní řeč letní louky.

Opustili polní cestu, která se začala příliš klikatit a vydali se po trati. Při chůzi po pražcích měli potíže s intervalem jejich mezer nejenom oni, ale hlavně Čiko, který to za chvíli raději vzdal a běžel po zatravněném náspu.

Dan si všiml, že hlavy kolejnic jsou hodně rezavé, jako by zde vlak neprojel už celá desetiletí, ale ze zkušenosti věděl, že je to klamný dojem, že stačí jeden den bez provozu a kolejnice takto zreziví.

Konečně přišli na přejezd. Trať před nimi pokračovala a asi dvěstě metrů dál se větvila na nádraží v Plané. Silnice vpravo stoupala do městečka a vlevo vedla k převozu, kolem kterého se dnes už plavili. Váhali, kam odbočit, ale vyřešil to Čiko, který se rozběhl dolů, k přístavišti. Vlevo od cesty bylo parkoviště, kemp s chatovou osadou a písčité pláž. Všechno liduprázdné. Několik kiosků s občerstvením, zděná budova, ve které Dan pamatoval už několik nájemníků. Byla zde restaurace, ale také škola v přírodě pro děti z Mostu.

Vpravo byl poničeným drátěným plotem vymezen pozemek policie. V plovoucí pontonové garáži zde policisté parkovali svůj motorový člun.

„Nezajezdíme si po Lipně s puštěným majáčkem?“ – napadlo Dana.

Stačilo rukou odhrnout potrhané pletivo u brány a byli v ohradě. Jenže je čekalo zklamání, garáž byla prázdná.

Vrátili se na cestu, která po několika desítkách metrů končila v jezeře. Tedy končila by, kdyby na posledních metrech asfaltu nebyla spuštěná nájezdní rampa motorového převozního prámu.

Bylo to jednoduché plavidlo. Vozidla, která po rampě vyjela na prostornou plošinu, se řadila za sebou a když prám na

druhém břehu přistál, pokračovala v jízdě přes rampu na opačném konci lodi. Aby nezavazela, byla kabina kormidelníka vystrčena uprostřed pravého boku nad vodu, mimo půdorys lodi.

Petr zvědavě nakukoval dovnitř.

„Hele, klíč je v zapalování.“ Zkusil kliku. Dveře také nebyly zamčeny.

„Zajedeme se podívat na druhou stranu?“ – otočil se na Dana.

„Tohle je dost velký macek, myslíš, že to zvládneme?“

„No problem.“

Petr použil své oblíbené rčení a už byl uvnitř kabiny. Řídící prvky byly primitivní. Kromě kormidla už jen páka pro změnu směru otáček vrtule a malá páčka přidávající plyn. Na pultíku byl pouze teploměr olejové náplně, vypínač pozičního osvětlení, spínací skříňka a startér. Ve skřínce byl zastrčen klíč „bošák“.

Petr ho domáckl a stiskl knoflík startéru. Na poslední chvíli si vzpomněl a stlačil plynovou páku úplně dolů. Ozvalo se neochotné převalování těžkého dieselu a po několika otáčkách motor zakašlal a rozběhl se.

„Necháme ho chvíli zahřát.“

Dan se rozhlédl, jestli se po burácivém hluku motoru přece jen někdo neobjeví, ale okolí dál zelo prázdnotou. Pokrčil rameny a šel uvolnit obě lana, upoutávající loď.

Čiko, který zřejmě znal jejich úmysly, čekal již na „přídí“ a nedočkavě mával ohonem.

Petr zasunul směrovou páku z neutrálu do přední polohy a nepatrně zvýšil otáčky motoru. Prám se poslušně začal odpoutávat od břehu. Nájezdní rampa se samočinně zvedla. Petr přidal plyn a srovnal směr. Loď namířila k protějšímu břehu, do míst, kde také končila úzká silnice.

Plavba netrvala dlouho. Před přistáním „kapitán“ včas snížil rychlost a těsně před nájezdem použil zpětný chod, takže za přistání by se nemusel stydět ani profesionál.

Čiko se zřejmě rád vozil, ale ještě raději vyskakoval z lodi na novou pevninu. Dan ho musel držet, aby nevyskočil předčasně a najíždějící rampa ho nezranila.

„Perfektní Peťo, zřejmě by ses uživil u více profesí.“

Petr stopl motor a vydali se na obhlídku „nové pevniny“.

Čiko je samozřejmě předběhl a horlivě značkoval všechno, co se dalo považovat za roh. Vyšli po mírném svahu k několika budovám, které byly většinou přestavěny na rekreační chalupy. Udělali malou obchůzku a pak se natáhli do trávy ve svahu nad prámem.

Petr ležel na břicho a žvýkal stéblo trávy.

„Víš, že je to docela fajn, takhle si odpočinout od lidí, mě se zatím vůbec po nějaké společnosti nestýská.“

Dan se usmál. „My dva jsme v posledních několika dnech té společnosti moc neužili.“

„Vadí ti to?“

„Vůbec ne, já jsem náturou spíš samotář.“

„Já bych těžko o sobě mohl říct, že jsem samotář, ale strašně si cením tady toho klidu. Víš, mít klid, soukromí, nemuset se stále někam „zašívát“, to jsem vlastně poznal až před krátkou dobou, až když jsem se dostal na Bellu.“

Převalovali se v trávě, poslouchali cvrčky, pozorovali malé, běloučké obláčky vysoko, vysoko na obloze a Čika, jak se snaží zuby rozšířit úzkou myší díru. Občas také odehnali drzého mravence či bzučící mouchu.

Dan ukázal dolů, na prám.

„Jestli jsi to řídil poprvé v životě, tak klobouk dolů.“

„Ale kdepak. V Jugině jsme měli něco podobného na Drině. Nedaleko Goražde jsme zajišťovali přechod přes řeku. Napřed jsme postavili pár pontonových mostů a pak, níž po proudu jsme s takovýmhle krámem převáželi transportéry.“

Kdosi si vzpomněl, že mám kapitánské osvědčení pro malá plavidla a hned měli pro ten vehíkl šoféra. Jenomže to nebyla žádná sranda. Řeka je tam mělká a tím pádem dost prudký proud. Vymohl jsem si, že to napřed vyzkouším poprázdnu, bez lidí. To jsi měl vidět tu komédii. Odrazil jsem od břehu, pohoda, ale jak jsem se dostal do středu řeky, kde byl proud několikrát silnější, bác a už byla loď stočená

tam kam jsem nechtěl. Nic se nedělo, mělo to dva silné motory, takže jsem se zase vyškrábal proti proudu a přistál. Ale přejet řeku normálně napříč, bez všelijakých piruet, to bylo dílo. Pořád mně utíkala buď příd', anebo zád'.

Nakonec jsem se to naučil. Chtělo to přesně vědět kde je jak silný proud a řídit víc rozdílem otáček vrtulí, než kormidlem.“

„A já jsem žasl, jak suverénně si počínáš. Tady, na klidném jezeře, to pro tebe musela být jednoduchá záležitost.“

„Brnkačka.“

Odpoledne pomalu přecházelo v podvečer. Nad Planou, někde v okolí Špičáku, se začaly hromadit tmavší mraky. Mouchy a komáři byly čím dál drzejší a tak se zvedli a sešli k prámu. Přepulili na druhou stranu a zajistili loď lany. Dan váhal, jestli nemá v kabině nechat peníze za naftu, ale pak nad tím mávnul rukou. Majitel by poznal, že s prámem někdo jel a to by ho asi zlobilo víc, než ztráta pár litrů paliva.

Oba pociťovali jakousi malátnost; jen pomalu se loudali po cestě nahoru, do Plané. Čiko je předběhl a brzy se ztratil mezi zahrádkami prvních vesnických domků.

Vlevo nad železničním přejezdem stála větší budova hotelu Šumava. Dan šel zkusit štěstí. Dveře pivnice v přízemí, stejně jako do restaurace, kam se vcházelo z úzké terasy v poschodí, byly zamčeny.

„Není tady zase nějaký zadní vchod?“ – napadlo Petra.

„Jenom dolů, do pivnice. Počkej tady, já se tam kouknu.“

Dan obešel budovu a zkusil dveře, kterými se chodilo ze spodního výčepu k jednoduchým pisoárům na dvoře. Byly také zamčeny.

Když se vrátil dopředu, našel Petra, jak se šťourá v zámku restaurace kusem drátu.

„Není to hloupé, vloupat se někam kvůli kousku žvance?“

„Ber to tak, že nastalo něco jako výjimečný stav. A kromě toho, útratu jím zaplatíme, ne?“

Vytáhl drát ze zámku, konec narovnal a znovu přihnul o kousek dál. Tentokrát byl úspěšnější. Dan neslyšel žádné cvaknutí, ale když Petr stiskl kliku, dveře se otevřely.

Hned proti dveřím byl výčep a na boku místnosti dveře do kuchyně. Bez řeči si rozdělili úkoly. Dan si nachystal pod pípu sklenici a Petr šel prozkoumat kuchyni.

Po chvíli se odtud ozval vítězný pokřik.

„Hurá, jsme zachráněni! Pod' se podívat!“

Dan nahlédl do kuchyně. Z velké lednice Petr vytahal množství různých hrců a pekáčů. V ruce třímal šišku knedlíku.

„To není všechno. Heled' –, ukazoval na pekáč s naporcovanou vepřovou pečením, napůl utopenou ve vypečené, teď ztužené šťávě. „A tady –, zvedl pokličku hrnce, s uvařeným zelím.

„Stačí to jenom ohřát. Podívám se ještě po nějakém pařáku na knedlíky. Teče pivo?“

Dan přikývl.

„Výborně, po tomhle určitě bodne.“

Ohřívání vepřové netrvalo o moc déle, než natočení dvou Budvarů, které hodně pěnily. Prostřeli si u jednoho ze stolů na terase. Petr jídlo servíroval na velkých oválných talířích, jeho porce rozhodně ošizené nebyly.

Nad prázdným talířem Petr spokojeně říhl.

„Tak tohle slavná francouzská kuchyně nedokáže, ani kdyby se podělala.“

Dopil zbytek piva, které nechávalo na stěnách sklenice množství koleček z pěny.

„Pane vrchní, noch einmal!“

„To jsi řekl správně. Díval jsem se na jídelní lístek, ceny jsou ryze německé. Při placení se prohne.“

„Prosímte, v takovéhle paluši?“ – Petr nelibě ukázal na oprýskanou omítku zašlého hotýlku, kterému se tak říkalo jenom ze setrvačnosti, ubytování neposkytoval.

„Paluša to je, jenže je strategicky umístěná, kousek od nádraží, nejblíže po cestě z pláže do městečka.“

Na neobvyklé ticho, které je od rána provázelo, si už zvykli. Teď navečer, kdy se vítr utišil a šumění stromů i bzučení hmyzu také zmlklo, působil naprostý klid trochu zlověstným dojmem.

„Něco tady nefunguje.“ Dan se díval na hodinky.

„Je teprve osm hodin a už se stmívá. To by odpovídalo spíš dubnu. V červnu bývá přece světlo nejdéle, rozhodně alespoň do devíti, spíš bych řekl do půl desáté.“

Petr pokrčil rameny.

„Asi se do toho –čajového softwaru– vloudila nějaká chyba.“

Dan spočítal podle jídelního lístku jejich útratu a peníze položil na výčepní pult. Váhal, jestli nemá započítat dvojnásobné porce jídla, ale pak si řekl, že při zdejších cenách by se host měl koneckonců alespoň pořádně najíst.

Umyli a uložili nádobí, Petr zamknul hospodu a vyrazili do kopce k náměstí.

Minuli velkou, solidní budovu školy postavenou z kamene, menší poštu a přišli na křižovatku s hlavní silnicí, která prochází spodní částí náměstí.

Dan se zastavil v podloubí a zkusil dveře do uzenářství pana Beneše. Zavřeno.

Současně s jejich vstupem na náměstí se začalo blikavě rozsvěcovat veřejné osvětlení. Oba se trochu lekli.

„Asi to mají zapojené na časový spínač.“ – naznal Dan.

Vedl Petra po levé straně, chtěl se podívat k hotelu Smrčina. Náhle ticho rázně přerušil proud hlasité hudby. Současně si všimli, že na protější straně náměstí se v přízemí jednoho domu svítí. Byla to jediná budova s osvětlenými okny.

„To bude hospoda –U cyklisty–, tipoval Dan.

„Jenomže tu muziku asi časový spínač nespustil.“

Zamířili k osvětlenému vchodu a poprvé za dnešní den spěchali. Byla to skutečně pivnice „U cyklisty“. Před vchodem byla malá letní zahrádka, nad ním, jako vývěsní štít, viselo opravdové kolo ze závodního bicyklu.

Dveře byly otevřeny, takže mohli vstoupit bez problémů. V zadní části úzkého, spoře osvětleného podlouhlého lokálu byl nalevo krátký barový pult z kamenných kvádrů. Za ním objevili další chybu „čajového softwaru“.

Rovně, jako uhel černé vlasy jí splývaly na záda. Lemovaly protáhlý, možná snědý, možná opálený obličej, kterému dominovaly masité, smyslně vykrojené rty. Pod tvídovou vestou měla oblečenou pánskou košili s krátkým rukávem. Lokty se opírala o pult, brada spočívala na sepnutých prstech. Oči, zkoumavě upřené na příchozí, se usmívaly. Mohlo jí být jen něco málo přes dvacet.

„Dobry večer.“ Dan slušně pozdravil. „Můžeme u vás dostat něco na pití?“

Mlčky pokynula rukou k nízkému stolu naproti barpultu, okolo něhož bylo rozestavěno několik křesel. U ostatních stolů byly jen dřevěné lavice.

Když se usazovali, Petr nešikovně škobrtl a do křesla spíš dopadl, než usedl. Dan si všiml, že na dívku zírá přímo vyjeveně.

„Co si dáme, Peťo?“ pokusil se odpoutat kamarádovu příliš okatou pozornost od barmanky, která Petřův upřený pohled opětovala s prohlubujícím se úsměvem.

„Mě je to jedno, ale pivo už nechci. Něco objednej.“ – dodal, jako by se na dívku bál sám promluvit.

„Můžete nám donést sedmičku červeného?“ zeptal se Dan, ale viděl, že číšnice mu nevěnuje žádnou pozornost, stále se usmívá na Petra.

„Máte nějaké červené víno, prosím?“ trochu zvýšil hlas. Dívka na něj pozorně pohlédla a přikývla. Opustila své útočiště za vysokým, festovním barpultem a vydala se k jejich stolu. Tmavomodré, mírně ošoupané dřiny měla obtažené kolem štíhlých boků a horní poloviny stehů; dolů se hodně rozšiřovaly a při chůzi plandaly kolem sandálů upletených z provázků. Když se k nim přiblížila, stačil Dan zaregistrovat ještě dvě podrobnosti – její velké, kulaté oči měly modrou barvu, která vůbec nezapadala do jižanského vzhledu obličeje. A pak velmi jemnou, sotva znatelnou vůni.

Bylo to jako když se v parném letním dnu tetelí vzduch horkem a jen náhodný vánek přinese vůni vzdálených lesů. Nevтіravé aróma bylo přіjemné, živočišné a vůbec se nepodobalo žádnému kosmetickému přípravku.

Dívka si mlčky přisedla do jednoho křesílka a začala něco psát na podlouhlou úctenku. Když před ně přistrčila svůj výtvar, překvapeně zírali na drobné, úhledné tiskací písmo:

BOHUŽEL NESLYŠÍM, ANI NEMLUVÍM. KDYŽ BUDETE HOVOŘIT POMALU, TAK UMÍM ČÍST ZE RTŮ. ČERVENÉ VÍNO MÁM JENOM JEDNO. JE TĚŽKÉ, ALE DOBRÉ. CHCETE?

Dan přikývl, podíval se dívce do očí, usmál se a zřetelně vyslovoval: „Ano, chceme. Přineste láhev a skleničku také pro sebe.“

Přítakala, že rozumí a zmizela ve dveřích kuchyně. Dan se obrátil na kamaráda:

„Není to úplně bláznivé, jediná živá bytost široko daleko a je hluchoněmá. Proboha, jak vůbec může dělat servírku?“

Petr si zamýšleně pohrával se slánkou. Sešpulil rty a pokrčil rameny: „Proč ne, s místními štamgasty si hospodští většinou rozumí beze slov a jak vidíš, tak se dorozumí i s cizími.“

Láhev, kterou přinesla na podnose, byla nezvykle baňatá a bez etikety. Pouze dvě skleničky a starobylá vývrtka. Na ni ukázala Petrovi a výmluvně zaprosila rukama. Zátka vězela v hrdle hodně pevně, takže Petr musel láhev sevřít pevně mezi koleny, aby se mu ji podařilo vytáhnout.

„Ještě jednu skleničku, prosím, pro vás!“ Dan své přání doprovázel výmluvnou gestikulací.

Číšnice však rezolutně zakroutila hlavou. Nalila napřed Danovi. Ten těch pár kapek, které ucvrkla na dno skleničky, rádoby znalecky poválel po jazyku a přikývl, aby víno nalila. Přitřukli si s Petrem a Dan pozvedl sklenici směrem k dívce, která už zmizela za barem.

„Na zdraví naší krasavice!“

Víno bylo výtečné, mělo kořeněnou chuť; Danovi velice připomínalo víno, které pili ve vinárně v Antibes. Ucucávali ze skleniček a bavili se o zážitcích dnešního dne. Dan ale na Petrovi viděl, že je nějaký nesvůj, myšlenkami někde úplně jinde. Občas pohledem zalétl na barmanku, která trůnila na svém místě a napůl skrytá před jejich pohledy listovala v jakémsi časopisu.

Danovi se podařilo zachytit její pohled a pokynul, aby přišla za nimi. Gestem poprosil o účtenku a propisovačku .

MŮŽETE NÁM VYSVĚTLIT, PROČ JE TADY VŠUDE TAK LIDUPRÁZDNO? JSTE PRVNÍ ČLOVĚK, KTERÉHO JSME DNES POTKALI.

Energicky dopsal a lístek podal dívce. Ta si ho přečetla a s nesouhlasně našpulenými rty rychle načmárala na druhou stranu odpověď:

MĚ SE NEZDÁ, ŽE BY TADY BYLO LIDUPRÁZDNO.

Pozvedla láhev a nespokojeně zaregistrovala pomalu ubývající hladinu. Přísně pohlédla na Dana a sama dolila skleničky. Potom se však otočila na Petra a obdařila ho velmi zářivým úsměvem. Ten několikrát polkl na sucho, než se zmohl na nejistý, roztřesený úsměv. Danovi to začalo být směšné, Petr se choval jako předpubertální klouček, který potká dívku svých tajných snů a ne jako protřelý světák, kapitán námořní jachty, který už měl krásných děvčat mraky.

Barmanka se opět stáhla do svého útočiště. Chvilí ještě popíjeli, ale rozmluva vážla stále víc a víc. Petr se omluvil a odešel na záchod.

Dan dopil a znovu sklenici naplnil. Pomalu usrkával víno a zadumaně hleděl do tmy za vchodem do restaurace. Po chvíli zjistil, že Petr stojí u pultu a čte lístek, který mu zřejmě dívka napsala. Při čtení krčil rameny a pak se rozproudila němá gestikulace, jejíž smysl Dan nepochopil. Podle častých pohledů, které mířily k němu, měl pocit, že se „baví“ i o něm. Dívka začala znovu psát na lístek, který pak jen krátce ukázala Petrovi, obešla barpult a zamířila k

Danovi. Na účtence, kterou před Dana položila, bylo napsáno:

JÁ A PETĚRKO TEĎ PŮJDEME CHVÍLI MLUVIT JINAM.
PROSÍM VYDRŽTE.

Nečekala až dočte a odešla. V momentě však byla zpět s novou láhví vína, kterou postavila před Dana. Dala tím zřejmě najevo, že se ta chvíle může protáhnout. Vrátila se k Petrovi, který její pobíhání rozpačitě sledoval, energicky se do něho zavěsila a oba zmizeli za dveřmi do kuchyně.

Dan se rozladěně rozhlížel po opuštěném lokále. Ne že by Petrovi záviděl jeho novou známost, ale uspěchaná neomalenost, s jakou mu dívka odvedla jeho jediného společníka, mu na náladě nepřidala.

Přiložil sklenici ke rtům a vychutnával dlouhý doušek vína, které, jak se mu zdálo, mělo stále lepší chuť. Vzápětí málem vyprskl.

Najednou mu došlo, že dívka na lístek napsala „Petěrko“. Za celý tento bláznivý výlet potkali vlastně jen dvě ženy a obě, i když byly velmi rozdílného věku, oslovovali jeho společníka shodně slovenským „Petěrko“. To jen těžko mohla být náhoda. Pak se ale zasmál sám sobě. Zbytečně špekuluje. Vždyť toto je vlastně jen sen, ve kterém se jim splňuje to, po čem toužili. Zřejmě Petrova touha bylo potkat Mmu Rozu za mlada a tak se mu to v splnilo v malém šumavském městečku. Vzdychl, nevěřičně zakroutil hlavou a začal si nacpávat dýmku.

Pořádně se lekl, když se s pomalým vrznutím pootevřely venkovní dveře. Do místnosti vstoupil, s ocasem důstojně vztyčeným, Čiko. Horlivě čenichal na všechny strany a když uviděl Dana, zrychlil mávání ohonu a rozběhl se k němu.

Dan ho pohladil po hlavě.

„Kde ses toulal, ty huňáči? A jestlipak se ti také splnilo nějaké psí přání?“

Byl rád, že už není sám. I když hudba z přehrávače zaháněla ticho, prázdný lokál začal působit tísnivě. Čiko bez rozpoků vyskočil do volného křesla vedle Dana a ten si ho i

s křeslem přitáhl blíž, aby ho občas mohl podrbat pod bradou.

Čas utíkal pomalu. Dan natáhl nohy daleko pod stůl a vydatně se věnoval likvidaci nemalé zásoby vína. Při pohledu na Čika, který po mnohém převalování usnul v poloze na zádech, tlapky vystrčeny nahoru, začal i Dan pocíťovat únavu. Několikrát zívá a nakonec s rukama sepnutýma na břiše začal také klimbat.

Probralo ho krátké štěknutí. Před stolem stáli Petr s barmankou, kterou majetnický objímal kolem pasu. Oba se sklonili, aby pohladili Čika, který je šel přivítat. Když se Petr narovnal, trochu provinile pohlédl na Dana.

„Budeš si chtít ještě něco dát, nebo půjdeme spát?“

Dan zavrtěl hlavou a zívá.

„Vino bylo velice dobré, ale už ho mám v sobě habaděj. Zaplatíme a půjdeme do hajan. Ale jestli tady chceš ještě zůstat, tak já zpět trefím sám.“

„To víš že jo, a já potom budu bloudit po Šumavě tak dlouho, dokud si mě nedá ke snídani nějaký šumavský Měďa. Zaplaceno už máme, takže se můžeš zvednout, chceš-li.“

Dan se rozlámaně vysoukal zpoza stolu. Měl na jazyku otázku, čím vlastně jeho kamarád zaplatil barmance, když nemá žádné české peníze, ale když viděl Petřův spokojený úsměv, tak raději slova spolkl.

Se širokým úsměvem se rozloučil s dívkou, která mu úsměv oplátila a navíc podala ruku. Petra cudně d'obla rty na tvář a pak je doprovodila ke dveřím.

Venku bylo krásně teplo. Příjemný váněk přinášel od vody vůni ryb a tlejícího dřeva. Na obloze zářily miliardy hvězd, jasný měsíc v úplňku jim poskytoval dost světla na cestu. Na křižovatce pod náměstím zavolal Dan Čika, který pochodoval kus před nimi a vedl je zpět stejnou cestou jakou přišli.

„Půjdeme po silnici, na té polňačce bychom teď v noci zbytečně klopytali.“

„To je rozumné, jak se dívám, tak ti jdou nohy šejdrem i na rovném asfaltu“ – rýpnul Petr.

Dan jenom něco zabrblal, rozvíjet odpověď se mu nechtělo.

Když minuli poslední domek Plané, otevřel se jim čarokrásný výhled na údolí přehrady. Dole nad hladinou se vytvořila duchna z mlhy, která jako by odrážela měsíční svit a stříbrné paprsky vrhala do korun smrků na úbočích protějších kopců.

Cítili, jak se chladnější vzduch táhnoucí od vody, mísí s teplem, které vyzařovala asfaltová vozovka. Na jejich holých pažích jako by sem, tam, přistála chladivá krůpěj koncentrovaného měsíčního světla.

Záhy došli k odbočce na Jenišov. Přešli trať a minuli chatu recepcce kempu. Když měli sejít dolů k loděnici a molu s Bellou, zjistili že v restauraci Albatros, která dopoledne vypadala naprosto opuštěně, se svítí.

„Nezkusíme, jestli by nám tady ‘nedali’ ještě něco na pití?“ Petrovi se zřejmě ještě nechtělo jít spát.

„Jo, zkusíme.“ Dan se sice už viděl ležet ve spacáku na přídi Belly, ale pokrčil rameny a první zahájil výstup do mírného svahu k Albatrosu.

Prosklené vstupní dveře byly odemčeny, ale v lokálu restaurace nikdo nebyl. Nahlédli také do kuchyně, která stejně jako výčep, zela prázdnotou.

Dan začal prohlížet láhve s vínem, které byly narovnány v regálu nad výčepním pultem. Petr zkusil pohnout páčkou pípy a skutečně se ozval charakteristický zvuk pod tlakem vycházející bílé pěny.

„Jestli mají naražený opravdu Budvar, – ukázal na štítek nad pultem – „tak si ho dám raději než víno.“

„Je to sice zhovadilost, míchat pivo do vína, ale jestli funguje chlazení, tak natoč dvě.“

Za chvíli si odnášeli orosené sklenice na terasu před restaurací. Usadili se k bílému plastovému stolku, odkud byl perfektní výhled nejenom na loděnici a Bellu pod nimi, ale

také na část velkého bazénu přehradní nádrže, který se prostírá od Černé k jižnímu břehu, který zde výrazně ustupuje, aby dal vzniknout rozsáhlé vodní ploše. Hladina jezera byla naprosto hladká. Odraz červených světél vysílače na protějším břehu, stejně jako odraz úplňku měsíce, tvořily dva barevné pruhy těsně vedle sebe, přerušené tmným masívem ostrova Tchajwan.

Nad hlavami jim zakličkoval netopýr tak těsně, že v obličejích ucítili závan vzduchu rozvířeného jeho křídly. Seděli mlčky, jen malými doušky snižovali hladinu ve svých sklenicích. Pak si Dan začal nácipovat dýmku.

„Víš Peťo, tohle je fakt tak bláznivý zážitek, že přemyslím, jestli jsem se nakonec opravdu nezbláznil. Jenže ani to by nebylo vysvětlení. Všechno je tak prokletě reálné..., navíc pochybuji, že by nějakému zdrogovanému pomatenci mohl Budvar šmakovat tak výtečně, jako teď mě.“

„Nezbláznil ses, pivo je opravdu silně pitné a ty si zbytečně nelam hlavu. Prostě je to jen sen. A příjemný sen, nebo ne?“ Petěrko byl evidentně spokojený.

Tomova dýmka se konečně rozhořela.

„Což o to, špatně se koneckonců nemáme,“ přidusal tabák a znovu zapálil, „ale stejně nechápu hodně věcí, třeba jak je možné, abych byl ve snu tak ospalý, jako jsem teď.“

Pohled mu padl na nožik, který vytáhl z kapsy, když hledal zapalovač a cpátko do dýmky. Byl to malý, jednoduchý zavírací nůž, který koupil ve stánku v Nice za pár franků. Na dřevěné rukojeti měl vypálený nápis – MONACO PIRATES. Otevřel střenku a zamyšleně si s nožíkem pohrával.

„Víš, co by mě zajímalo? Když se teď říznu do ruky,“ – kroužil špičkou nože nad dlaní – „a zítra se z toho snu probudíme, budu mít čerstvou ranku, nebo jizvu, anebo nic?“

Petr hbitě vyskočil ze židle a prudkým pohybem vyrazil Danovi nůž z ruky.

„Promiň,“ řekl, když viděl kamarádův udivený pohled, „ale to jsou opravdu blbé vtipy.“

Dan pokrčil rameny. Petrova nezvykle prudká reakce ho překvapila.

„Hm, ještě by mě zajímalo jaké máš plány, jestli až se ráno probudíme, tak tady zůstáváme, nebo se vrátíme na moře?“ - otázku položil s mírnou ironií.

„Nech se překvapit.“

Ještě se chtěl Petra zeptat na tu tajemnou barmanku z Plané, ale měl dojem, že by stejně dostal jen nějakou vyhýbavou odpověď.

Poháry už měli prázdné. Dan je odnesl do výčepu a „zaplatil“. Čiko radostným máváním ohonu přivítal, že se už zvedají. Všichni tři sešli dolů k Belle, která se zdála být v naprostém pořádku. Dan byl natolik utahaný, že si odpustil sprchu a jen se trochu ocákal. Když se nasoukal do spacáku, slyšel, že Petr v kuchyni ještě něčím rabuší.

IV. N Á V R A T

Probudil ho Čiko. Vyskočil k němu na lehátko a energicky ho dloubal čumákem do ruky. V rozespalosti psa několikrát pohládl po hlavě, ale po chvíli si uvědomil, že se Bella povážlivě houpe a že ho Čiko přišel vzbudit. Vyškrábal se ze spacáku, natáhl na sebe džíny a protože se mu zdálo, že se dost ochladilo, také svetr. Petr na protějším lůžku spokojeně oddychoval.

Vystoupal po schůdcích na palubu a když se mu podařilo otevřít obě křídla dvířek, zafučel mu v ústrety silný studený vítr. Nebyla už tma, ale svítání také nijak nespíchalo. Všude kolem bylo moře, jehož vlny dorážely na Bellu, která se na nich kolébala jako opilá. Bylo třeba vytáhnout plachty, aby se loď stala opět ovladatelnou.

Hodiny dole v kabině ukazovaly pár minut po páté. Šel na příď a energicky zatřásl s Petrem.

„Vstávej kapitáne, prázdniny na Lipně skončily, je třeba pracovat.“

Petr chvíli rozespale mžoural, ale pak se rychle vysoukal ze spacáku a spěchal na palubu tak jak byl, jen v trenkách a tílku.

„Obleč se, je tam kosa!“ – varoval ho marně Dan.

„To tedy je, a pořádná.“ – ozvalo se záhy drkotání zubů a vzápětí už Petr zavíral dveře opět zevnitř kajuty.

„Nedíval ses kde jsme?“

„Běž se obléct, já to zatím spustím.“ Dan usedl před obrazovku satelitní navigace.

„Mám to, jsme téměř přesně na průsečíku mezi Bastii a Cannes, asi 70 mil od francouzského pobřeží.“

Hlasitě oznamoval výsledek, aby ho Petr na přídi slyšel, jenže ten už stál za jeho zády a sledoval kamarádovo počínání.

„Neřvi, nebo ohluchnu. Vypadá to, že jsi učenlivý, mě trvalo podstatně dýl, než jsem se s tím krámem naučil zacházet.“

„To víš, já inteligent...“

„Ale teď mě k tomu ještě pusť, zjistím také počasí.“

„Rozkaz kapitáne! Můžu zatím nachystat plachty?“

„Ne, napřed nahod' motor, stočíme Bellu proti větru, v tomhle fučáku bychom plachty ani jinak nevytáhli.“

Dan se pustil do startování. Petr, který po chvíli opustil obrazovku počítače, donesl zepředu dvě prošívané bundy s kapucí.

„Na, to si obleč, po ránu není dobré prochladnout.“

Stočili loď proti větru a pomocí nízkých otáček motoru tento kurz udržovali. Pak se pustili do vytahování plachet.

Když byla takeláž ustavena, vypnul Petr motor a stočil loď po větru.

„Jestli tenhle vítr vydrží, tak budeme zpátky v Antibes coby dup. Jedeme z kopce, na náš kurz fouká skoro čistý zadák. Budeme se ale muset střídat u kormidla, v téhle číně není na autopilota ani pomyslení.“

„Rozkaz kapitáne“ – Dan salutoval, „kormidelník se hlásí do služby, aby si Vaše Blahorodí mohlo oddechnout.“

„Koukám, že máš výtečnou náladu, předpokládaná kocovina se nekoná, vid’?“

„Což o to, cítím se naprosto fit,“ – Dan zvažněl – „ale když si pomyslím...“

„Tak nepřemýšlej a raději běž z lednice vytáhnout slaninu a vejce, mám už hlad jako vlk.“

Dan znovu zasalutoval a zmizel v kabině.

Během dopoledne vítr ještě zesílil, avšak mírně se stočil a přicházel víc od jihu, takže jim do plachet foukal ze zadoboku, což je ideální směr, který umožňoval Belle dosáhnout pozoruhodnou rychlost.

Každou chvíli se z nízkých temných mraků, které jim utíkaly nad hlavami, snesly studené kapky deště a nepříjemně bodaly do obličeje. Přesto, že se zabalili do pogumovaných kabátů s mohutnou kapucí, střídali se u kormidelního kola po půl hodinách. Dan záviděl Číkovi, který se v přední kajutě zavrtal do jeho spacáku a spokojeně dospával.

Po poledni začala olověná šed' oblohy světlat a nakonec z mraků občas vykouklo i slunce. Vítr ztratil na síle, přesto Bella rychle krátila počet mil, který je dělil od Antibes. Před třetí hodinou začal na horizontu zřetelně vystupovat pás pobřežní linie.

Udržování kurzu již mohli svěřit do péče autopilota a tak Petr rozložil na palubě „zahradní nábytek“ a připravil pozdní, ale o to vydatnější oběd. Spousta rozmrazené, na jemno nakrájené zeleniny tvořila oblohu několika druhům sýra a šunce. Když se nasýtí a naplní skleničky světle růžovým vínem, Dan si zapálil dýmku. Oběma se nějak nechtělo do hovoru.

Viditelnost se stále zlepšovala. Z oparu, který se udržoval nad pevninou, začaly vystupovat obrysy alpských vrcholů. Dalekohledem již snadno rozeznávali jednotlivá střediska Riviéry. Sluneční paprsky je stále víc zahřívaly; na obloze začala modř vítězit nad šedivými mraky, jako kdyby nechtěla udělat ostudu Azurovému pobřeží.

„Teď vypadáš Dane spokojeně,“ – Petr přerušil mlčenlivou pohodu – „ale jak se ti líbil celý tenhle výlet? Stálo těch pár dnů o které se tvoje cestování opozdilo za to?“

Dan se ohnul a chvíli zamyšleně drbal Čika za ušima. Pak se na Petra usmál.

„Viš dobře, že jsem víc než spokojený. Vlastně by to mohlo být bezchybné splnění mých suchozemských snů – projížďka na pravé námořní jachtě, dobré jídlo a společnost sympatáka – vlastně dvou, vid', Čiko?–, návštěva ostrova a jeho zajímavé obyvatelky a ještě jsme stihli odskočit si na Šumavu na české točené pivo.“

„Říkáš – mohlo být –?“

„No právě, třeba Čikovi nic nebrání, aby to tak bral. Jenomže člověk holt má ten dar, že se stále na něco vyptává a nenachází-li vhodnou odpověď, tak mu to vrtá hlavou.“

„Můžu ti poradit? Nesnaž se za každou cenu všechno odsouhlasit svým rozumem. Znalosti člověka ještě asi dlouho nebudou stačit k vysvětlení všeho, s čím se setkává. Ale chápu tě, po prvním „výletu“ jsem byl také hodně zmatený.“

„Když tě poslouchám, mám pocit, jako by tvými ústy mluvila Mma Roza. A já vůbec nevím, kdo je ve skutečnosti Mma Roza a kdo jsi ty.“

„Svoji story jsem ti už vylíčil...“

„To ano, ale Peťo nezlob se, já znám pár lidí, kteří prošli děcáky, pár dobrodruhů, kteří své mládí různě proflákali, ale na každém z nich se to vždycky trošku podepsalo. Jenomže ty se mi do takového rámečku vůbec nehodíš.“

Petr pokrčil rameny.

„Doufám, že aspoň věříš, že jsem z masa a kostí, že mě nemáš za nějakého ufona?“

„Nevím proč by ufoni nemohli mít kosti obalené masem?“

„S tebou je dnes těžká řeč. Ale věř mi, až takový výlet podnikneš víckrát, tak budeš méně urýpanější a místo spekulací proč a jak, tě bude víc zajímat kdy a kam.“

„Ty to říkáš, jako kdybys měl jistotu že se vrátím.“

„Já si myslím že ano, že brzo pocítíš potřebu to zkusit znovu.“

„Takže přece jenom závislost?“

„Když to chceš tak nazvat...“

Pobřeží se rychle blížilo. Petr upravil kurz; příď, která dosud mířila někam mezi Cagnes a letiště u Nice, se stočila a zamířila přímo k vlnolamům antibesské maríny. Mraky se roztrhaly do malých chuchvalců a rychle běžely po obloze k západnímu horizontu.

Těsně před vjezdem do přístaviště srolovali plachty a do chráněného bazénu jachtklubu vplouvali již jen pomocí malého dieselu. Čiko, který už zdálky poznal pachy svého domovského přístavu, opatrně přešel na příď a nedočkavě vrtěl ohonem.

Opatrným manévrem nacouvali s Bellou do jejího stání a začali upevňovat úvazná lana a přípojky vody a elektřiny. Plachty byly dokonale suché a tak Dan pomohl Petrovi s jejich skládáním a uložením.

Když dokončovali nejnnutnější úklid paluby, přemlouval Petr svého hosta, aby zůstal ještě několik dnů ubytovaný na Belle.

„Možná se ti splní další přání...“ - lákal s tajemným úsměvem.

Dan vylovil z kapes své bundy množství pomačkaných papírů, na nichž měl chaoticky poznačené vlakové spoje snad z celé Evropy a zahloubal se do jejich studia.

„Peťo, budeme se muset rozloučit, dívej se“ – ukazoval Petrovi několik přeložených listů, kde bylo víc přeškrtnáno, než čitelně napsáno, – „když hned vypadnu, tak můžu chytit v Nice noční rychlík směr Benátky, ráno v pět z něj vystoupím ve Veroně, odkud jede v devět vlak EC ‘Paganini’ přes Brenner do Mnichova. V Innsbrucku je o půl jedné, mám padesát minut na přestup na další EC, které je ve Vídni

v 18.30. Když vystoupím v Hütteldorfu, tak se mi možná podaří S–bahnem stihnout osobák z Nordu do Břeclavi. A když ne, tak počkám na Jižním nádraží do deseti hodin na ‘Chopina’, který je o jedné po půlnoci v Přerově.“

„Tak z toho jsu úplně jelen. Jediné, co jsem pochopil je, že máš zítra večer na kterémsi vídeňském nádraží scuka se Chopinem. Takže mi ještě chvíli vyprávěj o tom, že necestuješ v čase.“

Dan se naoko zakabonil. „Rychlík –Chopin– jezdí mezi Vídní a Varšavou, prosím. A řekl bych, že to ví každý malý kluk.“

„Spíš každý malý ajznbůňák, chtěl jsi říct, ne? Ale vážně, Dane, přece je hloupost vyjíždět teď na noc. V klidu se můžeš vyspat na lodi a ráno cestovat v pohodě.“

„Za prvé, o té pohodě pochybuji, asi bychom zašli na ‘pár’ deci, nebo ne? Ale hlavně si uvědom, že já stejně jednu noc ve vlaku musím strávit, z Riviéry do Šumperku se za jeden den vlakem nedostanu, víš?“

„Stejně by jsi neměl tolik spěchat.“

„Jenže já musím, nezlob se. Jestli chceš, tak mě pojď vprovodit na nádraží.“

„Počkej chvíli, já půjčím nějaké přibližovadlo a do Nice tě hodím.“

Petr odběhl a za chvíli se vyřítit ze sousedního mola na jakémisi potlučeném skútru, který vydával tak kvílivý zvuk, jako kdyby se blížila jeho poslední hodina.

„Sedej.“

„Helmu nepotřebujeme?“

„Na co, je ti snad zima?“

Dokud se proplétali po kamením dlážděných prostorách maríny, jel Petr opatrně, ale jakmile se dostali na asfaltovou silnici, přinutil mašinku pod nimi k pozoruhodným výkonům, které byly provázeny nejen jekem motoru, ale i zježenými vlasy na Danově hlavě.

Letěli po pobřežní silnici, kterou od moře odděloval jen úzký pruh pláže, občas přerušené malým kempem s několika chýšemi rybích restaurantů. Pláže zely prázdnotou, jen

několik cikánských rodin v kempech rozvěšovalo vyprané prádlo na šňůry natažené mezi oprýskané karavany.

Petr příliš nezmírnil rychlost ani v úzkých uličkách Nice a tak zanedlouho zastavili před nádražím světoznámého letoviska. Do odjezdu vlaku zbývalo ještě dost času.

„Peťo, nečekej se mnou, nemám v lásce zdlouhavé loučení na nádražích.“ Dan lovil v peněžence vizitku. „Tady máš moji adresu i telefon, kdykoliv přijedeš, budeš vítán.“

„To platí i pro tebe.“

Podali si s úsměvy ruce.

„Tak ahoj Peťane.“

„Ahoj Dane.“

Dan se ještě podíval, jak se Petr bravurně zařadil do hustého provozu a pak se vydal do úschovny pro své zavazadlo. V bufetu ve vestibulu se koupil dvě obložené bagety a litrovou láhev oranžády. Když přistavili soupravu jeho vlaku, byl příjemně překvapený malým počtem cestujících, kteří do vlaku nastupovali. Většinu navíc tvořili místní pasažéři, kteří vlaku využijí jen k přejezdu do italské Ventimiglie. Několik turistů, ověšených kufry a taškami, spěchalo dopředu do lůžkových vozů.

Dan se uvelebil u okna v kupé, spokojený, že má celý oddíl sám pro sebe. Naštěstí celý vlak tvořily italské vozy, ve kterých je i ve druhé třídě jen šest míst v kupé a pohodlná sedadla se dají proti sobě roztáhnout do lůžkové úpravy.

Snědl obě bagety a poloprázdnou láhev s limonádou umístil do důvtipného držáku pod poličkou na zavazadla. Věděl, že bude mít v noci žízeň. Jakmile se vlak rozjel, zapálil si dýmku, do Ventimiglie je to jen kousek. Byl zvědavý, jestli přijdou italští celníci, kteří často své povinnosti brali hodně ležerně. Během poměrně dlouhého pobytu vlaku v přechodové stanici se žádný z nich neukázal a tak usnul s bundou pod hlavou ještě dřív, než se rychlík vydal na svou pouť severní Itálií.

V noci se několikrát probudil a k ránu, před pátou hodinou, kdy měl vlak zastavit ve Veroně, šel na umývárnu, kde se oholil a v mezích možnosti důkladně umyl.

Když ve Veroně vystoupil, bylo nepříjemné, kalné ráno, s nepřetržitým mrholením. Nelíbilo se mu, že by tady měl čekat téměř čtyři hodiny na svůj další přípoj. Prostudoval jízdní řád v hale nádraží a nakonec se rozhodl pokračovat do Bolzana jakýmsi ucouraným rychlíkem, který zastavoval u každé vrby. Alespoň tak zabije čas a v Bolzanu už nebude tak dlouho čekat na rychlejší écéčko, které ho dojede. Přesto, že vlak byl plně obsazený, podařilo se mu znovu usnout. V Bolzanu vystupoval celý rozlámaný.

V jakémsi bistru kousek před nádražím si dal na snídani výtečné čerstvé pečivo, které zapil o třídu horší kávou.

V nádražní hale zamířil k pokladně, aby si koupil EC příplatek, ale pak si to rozmyslel. Prodá mu ho i průvodčí ve vlaku. Možná.

Sotva se honosný vlak sítě EuroCity „Paganini“ rozjel, přišel dokonce vlakvedoucí a důležitě mu zkontroloval jízdenku. Pak se ale usmál, zbytečně se zeptal „Čeko?“ a příplatek vůbec nechtěl.

Spokojeně usazený v pohodlném křesle velkoprostorového vozu sledoval, jak vlak stoupá podhůřím Alp. Města, kterými projížděli – Chiusa, Bressanone, Vipiteno, měla už také německou verzi na vývěsních štítech – Klausen, Brixen, Sterzing.

Pak expres zmírnil svou rychlost a jako by bázně stoupal k brenerskému průsmyku. Ještě velká smyčka která u Valmigna pomáhá překonat výškový rozdíl a zanedlouho se vlak s houpnutím zastavil u nástupiště s nápisem: Brennero–Brenner.

Na rozdíl od svých jižních kolegů procházeli rakouští celníci vlak poctivě. Grenzpolicajt ve stroze upnuté uniformě Danovi zkontroloval pas. Sice bez většího zájmu, ale přesto důsledně prolistoval všechny stránky. Za ním procházeli vagónem dva celníci, jeden v uniformě, druhý v civilu. Ten měl na vodítku malého foxteriéra, který příčinlivě ňuchal na všechny strany. Dan se dovtípl, že pes hledá drogy.

Když se k němu přiblížili, psík zvědavě začichal jeho směrem. Dan ulomil kousek čokolády, kterou měl

rozbalenou na stolku a foxlíkovi nabídl podobně, jako nedávno Číkovi:

„Na, chceš?“

Pes nestačil ani souhlasně zavrtět pahýlem ocasu a už jeho pán zlostně škulbl vodítkem. „Kom!“ Na Dana se pohoršeně zamračil.

Vlak sjížděl po úbočích převysokých, zalesněných kopců, dolů do údolí. V Innsbrucku Dan vystoupil. Chvíli se coural po obchodní třídě před nádražím, ale protože vyfukoval ostrý, nepříjemně studený vítr, vrátil se do nádražního vestibulu a v jednom ze stánků si nechal nakrájet na krajíc velmi světlého chleba plátky gyrosu. Maso bylo správně okořeněné a šťavnaté.

EuroCity expres z Basileje do Vídně měl asi 20 minut zpoždění. Nádražní hala se stále více zaplňovala. Převážnou část cestujících tvořili školáci a studenti. Dan si pomyslel, že kdyby bylo možno vypnout „zvuk“, tak by se klidně mohl splest a domnívat se, že čeká na vlak třeba v Olomouci.

Jakmile rozhlas ohlásil příjezd jeho „écéčka“, šel až na konec nástupiště. To se mu vyplatilo, v posledním voze si mohl vybrat z několika prázdných kupé.

Obě sedadla u okna roztáhl, vyzul si boty a blaženě, napůl sedě, napůl leže, se uvelebil. Rakouské vagóny považoval za nej pohodlnější v Evropě. Knoflíkem u okna mírně přidal topení a bez velkého zájmu pozoroval měnící se výhled na vrcholky Alp. Pak ho napadla směšná myšlenka – tady někde nahoře s nimi nedávno musela letět Bella, aby je přenesla ze Středomoří na Šumavu. Když vlak uháněl po peážní trati na německém území a krajina ztratila na zajímavosti, na chvíli si zdřímnul.

V Salzburgu přistoupilo víc cestujících, ale k němu do kupé si nikdo nepřisedl. Jakmile vlak opět nabral rychlost, vytáhl svůj svazek pomačkaných papírů – jízdní řád. Měl by už jet přímo domů, ale... – vlastně už při odjezdu z Riviéry si pohrával s myšlenkou, že by se mohl podívat na Lipno. V reálu. Věděl, že je to hloupost, ale nutkání bylo silné. Těsně před Lincem se rozhodl. Věci, které vytahal z batohu, nacpal zase zpět, obul si boty a když vlak zastavoval, stál už připravený u dveří.

Po půl hodině čekání nastoupil do osobního vlaku do Summerau. Tam přestoupil do vlaku, jehož soupravu tvořily již vozy označené logem ČD. Horní Dvořiště, obligátní dotaz českých celníků – co dovážíte? – a těsně po deváté hodině vystoupil na perón v Českých Budějovicích.

Před nádražím se s nelibostí zadíval na budovu na protější straně ulice – Komerční banka. Dříve zde stával jeho oblíbený hotel Maše, poskytující levné ubytování pro nenáročné, projíždějící turisty. Vrátil se zpět na nádraží a našel nejenom fungující telefon, ale dokonce i seznam. Hotel Zvon na náměstí měl volný pokoj a jeho cena nebyla ani tak moc přemrštěná, jak se obával. Ubytoval se a v restauraci v přízemí mu ještě dali večeři, na které si sice moc nepochutnal, zato dva Budvary vypil s gusem. Před spaním se osprchoval vlažnou vodou a usnul jako špalek.

Ráno si přivstal. Oholil se a znovu se osprchoval. Když odevzdával v recepci klíč, odmítl nabízenou snídani v hotelové restauraci. Zašel do jednoho bufetu na Lannově třídě, kde si dal nejdřív dršťkovou polévku s čerstvým, křupavým rohlíkem a pak si na talíř vybral ještě tři druhy salátů.

O půl desáté odjížděl motorákem směr Volary. Na dlouhých tvrdých lavicích se sedělo velmi nepohodlně. Při představě, že tímto vláčkem pojede přes dvě hodiny, se Danovi zastesklo po pohodlí včerejšího cestování.

Kremže, Český Krumlov. V Kájově vlak delší dobu čekal, zřejmě na křižování s protijedoucím. Dan vystoupil, aby si zapálil dýmku.

Zatímco po Krumlov byl vlak téměř plně obsazený, teď do šumavských kopců pokračovalo jen pár cestujících. Několik upovídaných babek s plnými nákupními taškami, ty asi vystoupí na nejbližších zastávkách. Parta lesáků, nějaká vysoká, velmi hubená dívka, která se tvářila tuze zasmušile a farář v taláru, který vyhlížel tak moc mladistvě, že Dan měl podezření, jestli jeho oblek není jen nějaká recese. Za chvíli přišli na nástupiště zapálit si cigarety také Ukrajinci; byla to malá skupinka dělníků, kteří jeli za prací.

Konečně se zase rozjeli. Mezipotočí, Hořice, Polná, Polečnice – vláček se drápal do kopců. Dan tuto trať moc neznal, na Lipno jezdil většinou autem. Konečně se přehoupali přes malý kopec a začali sjíždět k Černé. Ve výhledu na jezero sice zatím bránilo křoví kolem trati, ale stejně Dan nedočkavě vyhlížel probleskující hladinu. Z Hůrky už jeli podél břehu. Ostrov Tchajwan se tyčil nad zvlněnou hladinou jako hlídková loď. Zastávku na Jenišově projeli, zřejmě se zde zastavuje jen v sezóně.

Horní Planá. Dan vystoupil a s chutí si protáhl polámané tělo. Vyfukoval ostrý, hodně studený vítr. Počkal na výpravčího, který se vracel od odjíždějícího vlaku.

„Můžu si tady někde nechat batoh?“

„Úschovna ještě není v provozu.“ Výpravčí si ho se zájmem prohlédl. „Zatím nám sem ještě moc turistů nejedí. Na jak dlouho by to bylo?“

„Jen na pár hodin do odpoledne, k večeru se chci vrátit do Budějovic.“

„16.29, nebo 19.08.“ – upřesnil výpravčí.

„Asi tím prvním, o půl páté.“

„Jestli chcete, tak si to dejte ke mě do kanceláře. Ale za nic vám neručím, jestli tam máte milión, tak se vám nejspíš ztratí.“

Dan se zasmál:

„Já se vracím z výletu, teď už tam není ani pořádná svačina, spíš špinavé ponožky.“

„Podle řeči jste Moravák; kde jste byl na výletě, tady na Šumavě?“

Dan se pousmál.

„Vlastně, taky.“

Postavil svůj bágl pod okno v dopravní kanceláři a vydal se k městečku.

Na křižovatce pod hotelem Šumava odbočil doprava a přes železniční přejezd se vydal dolů k převozu. Na parkovišti před dosud zavřeným kempem s bungalovy stála skupina tří aut s karavany, se žlutými holandskými značkami. Časní, nebo spíš předčasní jarní turisté se shlukli kolem mapy rozložené na kapotě jednoho vozu a podle vzrušené

gestikulace se zřejmě nemohli dohodnout na další trase své cesty.

Vpravo od cesty, na konci mělčiny zarostlé rákosím, seděli ve svých pramičkách dva rybáři. Loďky zakotvili těsně vedle sebe, snad aby si čekání na záběr mohli krátit povídáním, ale oba byli důkladně zabaveni ve vaťácích a připomínali spíš kamenné sochy, než konverzující dvojici. Dana předjel gazík lesáků, který mířil k převozu. Dělníci usazení na lavicích vzadu, se po něm ohlédli. Snad ještě zvyku; není to dlouho, co každý druhý byl pomocníkem Pohraniční stráže a každého cizího bylo třeba ohlásit.

Kromě gazíku čekal na převoz také traktor s vlekem a dvě starší babky, které se opíraly o svá kola a hlučně probíraly přípravu na nějakou svatbu. Převozní trám byl už na cestě od druhého břehu. Kormidelník přistával velmi nedbale, rampa lodi dosedla na břeh hodně zešikma, takže musel prám pomocí motoru ještě dodatečně srovnávat. Dan si pomyslel, že Petrovi to šlo o hodně lépe.

Počkal, až se naložený prám odpoutal od břehu a pak usedl na kamenné kvádry mola. Oblaka prudce ubíhala po obloze a ve chvílích, kdy v mezerách mezi nimi slunce stačilo vyslat své paprsky k zemi, bylo poznat, že už sbírá síly k letnímu žáru. Stále však bylo dost chladno a kámen pod jeho zadkem si zřejmě uchoval ještě jasné vzpomínky na zimní led a mráz. Vstal. Chvilí pozoroval racky, kteří se v krkolomných zvratech proháněli nad zátokou na protějším břehu. Znovu si uvědomil, že kdykoliv je u této, pod oblémi šumavskými vrchy rozložené přehradě, je spokojený.

Vracel se zpět do Plané. Nahlédl do výčepu v hotelu Šumava, ale neměl chuť přisednout k hlučným místním štamgastům. V řeznictví pana Beneše si dal guláš, který mu majitel ohřál v mikrovlnce a zároveň vysoce zdviženým obočím projevil znechucení nad Tomovým odmítnutím lahvového piva. Zřejmě přemítal, jestli mělo cenu ohřívát výtečně uleželý guláš zvrhlíkovi, který jej nakonec zapíjí kofolou.

U cyklisty si pivo dal. Nízký stůl naproti barpultu, u kterého nedávno seděl, byl obsazený. Dan si dopodrobna

pamatoval nejenom rozmístění křesel, ale i vyřezávané ozdoby na tom jeho. Přemýšlel, jestli je možné, aby si takové detaily pamatoval od loňska. Vnadná číšnice se nekonala. Obsluhoval uhrovitý mladík, zatímco majitel stál za pípou. Dan seděl u zdi na nepohodlné lavici, pod kterou bylo rozpálené těleso ústředního topení. Za chvíli si připadal, že je zesponu grilován. Ani nedopil a zaplatil; desítka Egenberg mu dnes vůbec nechutnala.

Času měl ještě dost. Chtěl se vydat pěšky na Jenišov, ale když sešel dolů pod náměstí, přijížděl právě autobus do Černé. Zaplatil řidiči čtyři koruny a po chvílce jízdy vystoupil na odbočce k jenišovskému kempu. Za přejezdem potkal skupinu rybářů, kteří se vraceli zjevně bez úlovků, ale ve velmi halasné náladě. Jinak bylo v tomto letovisku pusto a prázdnó. Prošel kempem dolů k vodě a podél břehu došel k loděnici, u které měli zakotvenou Bellu.

Pontonový můstek byl vytažený na břehu, odpočíval uloženy na dřevěných trámčích. Dan se zadíval na rozsáhlou vodní plochu. Za Tchajwanem se v mlžném oparu jen nezřetelně rýsoval břeh s kempy na Jestřábi. Směrem na Kovářov byla vidět pouze zvlněná hladina. Představa, že se zde nedávno proháněla jachta ze středomoří, mu připadala úplně praštěná.

Vystoupal zpět k silnici. K jeho překvapení byla restaurace Albatros otevřená a zevnitř se linula tichá hudba. Na terase bylo několik umělohmotných stolků. V lokále seděla skupinka rybářů a s nimi číšník, kterého Dan znal již několik let. Od něj se dozvěděl, že předčasně otevřeli kvůli škole v přírodě, která se sem chodí stravovat. Objednal si Budvar a šel se usadit na terasu.

Toto pivo už mělo říz a lahodilo jazyku. Teprve až dostal druhý půllitr, začal naccpávat dýmku. Vítr se utišil, nad hlavou se mu vznášely obláčky voňavého kouře. Kombinace hřejícího slunce spolu s chutným mokem, který ho chladil v žaludku, navozovala příjemně ospalou náladu.

Blaženě se opřel o široké opěradlo židle. Přivřel oči a nechal sluneční paprsky dopadat na obličej. Štěbetání ptáků a vůně již probuzené přírody začaly jeho smysly vnímat plnou silou.

Usmál se sám sobě a svým starostem. Byl to zajímavý, hezký výlet. Lámat si hlavu nad snem, který, ač sebereálnější, byl pouhý sen, navozený snad opravdu jinak neškodnými bylinami, lámat si hlavu nad něčím tak bláznivým, mu v této krásné jarní přírodě připadalo tuze směšné.

Podíval se na hodinky. Bylo už záhodno se vydat na cestu do Plané. Odnosl prázdnou sklenici do výčepu a zaplatil. Když scházel z terasy na cestu, padlo mu do oka něco lesklého v rašící trávě. Vrátil se těch pár kroků a sehnul se pro předmět na zemi. Když se narovnal, ležel mu na dlani malý, zavírací nožík, na jehož dřevěné rukojeti byl vypálen nápis – MONACO PIRATES.